

İNŞA YAYINLARI / DÜŞÜNCE DİZİSİ

Kur'an Müslümanlığı / HÜSEYİN ANIL ASLAN

Grafik & Tasarım : İnci Eksen

Editör : İnşa Yayınları

1. BASKI | Mayıs | 2024

ISBN

Step Ajans Matbaacılık

Göztepe Mah. Bosna Cad. No: 11

Bağcılar / İstanbul

Tel: 0 (212) 446 88 46

Matbaa Sertifika No: 45522

HÜSEYİN ANIL ASLAN

DEVİRİMCİ KUR'AN MÜSLÜMANLIĞI

İNŞAYAYINLARI

Vodina Cad. No: 103/3
Balat - Fatih / İstanbul

Tel.: 0 (212) 621 24 74
www.insayayinlari.com.tr
admin@insayayinlari.com.tr

İçindekiler

Yazar Hakkında	7
Önsöz.....	9
İkra'yı yanlış "OKU" mak	11
Cahillere ve Karunlara Son İlahi Uyarı; Muhammed Peygamber.....	15
Kur'an'dan Yüzümüze Tokat Gibi Çarpan Ayetler.....	29
Nebi ve Resul Kavramları	33
Kur'an'ın Hafife Alınması Gerçeği.....	43
Kur'an'da Yok!!!.....	57
İncil'de ve Kur'an'da İsa Peygamber.....	87
Sevap ve Günah Katsayısı.....	101
İslam Dünyasının Gerileme Nedenlerine Kur'anî Bakış	109

Kur'anî Aforizmalar ve İnsan Hakları.....	119
Roma - Yunan ve Eski Medeniyetlerde “Kadın”	127
Semavi Dinlerde “Kadın”.....	135
Hadislerin İncelenmesi.....	145
İrkçılık - Milliyetçilik ve Kur'an'ın Görüşü	171
Servet Dağılımı Mülkiyet ve Kur'an'ın Görüşü.....	185

Hüseyin Anıl Aslan

A

raştırmacı Yazar.

1991 Elazığ doğumlu. Anadolu Üniversitesi İktisadi ve İdari Bilimler Fakültesi Maliye Bölümü mezunu.

Küçük yaşlardan beri Din, Siyaset, Tarih ve Bilim alanlarında okumalar ve araştırmalar yapmaktadır. 2 bini aşkın kitap okuması yaptı. Özellikle dini ve siyasi alanda uzun yıllardır çeşitli platformlarda yazılı sözlü tartışma ve söyleşilere katılmakta ve düzenlemektedir.

Adil Medya sitesindeki makaleleri toplamda 1 milyona yakın görüntülendi ve okundu. Özel ilgi alanı Kur'an Müslümanlığı, gelirin adil dağılımı ve siyaset tarihi.

Aktif olarak çalışmalarına devam etmektedir.

Önsöz

İlkemizde ve İslam dünyasında en çok suistimale maruz kalan konu maalesef “din” olmuştur. Gerek Kur’an’ı anlamadan okuma ve Kur’an’ı dini kaynak olarak yetersiz görme gerekse yüzyıllardır süregelen kalıplaşmış gelenek öğretilerini aşamama durumu biz Müslümanların en temel sorunu olmuştur. Bu sorun hem dini deforme etmiş ve buna bağlı olarak toplumsal hayatta derin sınıfsal farklılıklar oluşmuştur. Bu kitap **adilmedya.com** sitesinde yazdığım bazı makalelerimden derlenmiştir. Kitapta yer alan makaleleri yazma amacım Kur’an’ın öğretisinin doğru anlaşılmasındaki en kritik konuları çeşitli bölümlere ayırarak okuyucuları sıkmayacak bir şekilde uzun detaylara girmeden açıklayıp, herkesin rahatlıkla okuyup anlayabilmesini sağlamaktır. Bu yolda bana desteklerini esirgemeyen başta **İhsan Eliaçık** olmak üzere **Edip Yüksel**, **Figen Özensoy** ve **Mehmet Ali Balta**’ya teşekkürlerimi sunuyorum.

İkra'yı Yanlış "OKU"mak

*A*lak Suresi'nin ilk 5 ayeti şöyledir;
Bismillâhirrahmanirrahim.

Ikra' bismi rabbikellezî halak. Halakal insâne min alak. Ikra' ve rabbukel ekrem. Ellezî alleme bil kalem. Allemel insâne mâ lem ya'lem.

Şimdi Türkiye'de doğmuş ve ülke nüfusunun % 97,62'lik diliminin yani anadil seviyesi Arapça bilmeyen kesimin içerisindeyseniz üstteki yazıdan anladığınız sadece "insan", "kalem" ve "ekrem" kelimeleridir. Bunları anlamlı bir bütünde buluşturamayız. Halbuki birçok kelime ve büyük öğüt ve bilgiler daha bu 5 ayette geçmektedir. Türkçesine bakarsak eğer;

Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın ismiyle.

1- Yaratan Rabbinin adıyla oku!

- 2- İnsanı bir kan pıhtısından yarattı!
- 3- Oku! Rabbin sonsuz kerem sahibidir.
- 4- O Rab ki kalemle yazmayı öğretti.
- 5- İnsana bilmediği şeyleri öğretti.

Okumanın hem çevreyi insanı okuma okuduğunu hem de okuduğunu anlama olarak Rabbimiz katında çok önemli olduğunu, insanın bir kan pıhtısından oluşup Rabbimizin sonsuz keremi sayesinde hallerden geçip şu an ki görünüşüne kavuştuğu, kalemle yazmanın Tanrısal bir öğretti olduğunu ve çabalar ve fitratımız sonucu birçok şeyi öğrenebileceğimizi anlarız.

Şimdi sadece düşünelim; Dünyadaki en önemli kitap olan Yüce Kitabımız Kur'an'ın ayet ve surelerini anadili Türkçe olan bir birey olarak hangisinde daha iyi anlayıp öğüt alabildik? Rabbimizin bizden isteği nedir? Yolladığı bilgilerin anlaşılması mı yoksa Arapça dan başka bir şekilde okunamaz anlamazlarsa da anlamasınlar düşüncesi mi?

İbrahim Suresi 4. ayette;

Biz, görevlendirdiğimiz her resulü ancak kendi toplumunun diliyle gönderdik ki, onlara açık seçik beyanda bulunsun. Bunun ardından, Allah dilediğini saptırır, dilediğini de iyiye ve güzele kılavuzlar.

Aziz'dir, Hakim'dir O!

Açıkça ayette de belli olduğu üzere peygamberlerin kendi toplumlarının dillerini konuşarak anlattığı vahiyden gelen beyanları, herhangi bir dilin kutsiyeti olmadığını, önemli olan olgunun konuşulanı ve okunanı anlama olduğuna kanıttır.

Anadilde yapılan ibadetler ve Kur'an okumaları bizim dinimizin öğretilerini anlamamızdaki altın anahtardır. Bu sayede hem Rabbimizin istediğini yerine getirmiş olup hem de bu konuyla ilgili dış faktörlerin manipülasyonundan korunuruz.

Cahillere ve Karunlara Son İlahi Uyarı; MUHAMMED PEYGAMBER

ncelikle Kur'an'ın tebliğini daha iyi anlamak için indiği devir, bölge ve o zamanki toplumsal ilişkileri de bilmek gerekir.

Arap Yarımadası 1.700.000 km² alanı kaplayan Güney Asya'da yer alan Afrika kıtasına komşu bir yarımadadır. Batı tarafında Kızıldeniz ve Afrika kıtası, doğuda Basra Körfezi'nin İran'dan ayırdığı, güneyde Hint Okyanusu, kuzey batısında Suriye ile Anadolu, kuzey doğusunda ise İran ve Irak yer almaktadır. Arapların İslâm öncesi devirleri 'Cahiliye devri' olarak isimlendirilmiştir. Bu kelime 'cehele' kökünden türemiş olup, bilgisizlik anlamına gelir. Ayrıca eski Arap şiirinde cehl, sözcüğü bilgisizlik anlamında ve ilmin zıddı olarak kullanılmıştır. Cahil kelimesi ise azgın, arzularının esiri, sabırsız ve şiddeti seven kişi anlamlarına gelmektedir. Bu bağlamda cahillikten sadece bilgi-

sizlik değil, bildiği halde isteyerek bilgisizce hareket etmek anlamı çıkmaktadır.

Büyük bir ölçüde çöllerden oluşan bu coğrafya da tarım ve hayvancılık sınırlı olup asıl geçim alanı ticaret olmuştur. Ticaret özellikle Kâbe ve çevresinde haram aylarında kurulan panayırarda oldukça üst seviyelere çıkıyordu. Araplarda toplumun temelini kabileler oluşturmaktaydı. Arapların en önemli amaçlarından biri çok sayıda erkek çocuğa sahip olmaktı. Böylelikle diğer kabilelerin gözünde saygın ve büyük bir yer edinebilirlerdi. Kız çocukları bir uğursuzluk olarak görülür ve onları beslemenin maddi kayıplar da getirileceği düşünülerek ailelerde bazı kızlar diri olarak gömülürdü. Araplar kan bağına bağlı olan idare şeklini benimsemekteydi. Okuma yazma oranları çok düşük olup, Araplar yazıyı İslamiyet'ten kısa zaman önce öğrenmişlerdi. Buna karşın Cahiliye devrinde şiir kültürü çok gelişmişti. Sözlü ve yazılı ritüel haline gelen şiirlerin esas konularını; Şairlerin içinde bulunduğu kabileyi met-hetmek, kabileye düşman olanları eleştirmek ve düşmanlık besletmek, düşman olduğu kabileye karşı intikam almaya teşvik etmek, kabile savaşlarını anlatmak, savaşlarda ölen kabile üyelerine mersiyeler ve ağıtlar yazmak gibi konulardan oluşmaktaydı. Şiirlerin toplumla paylaşıldığı nokta dönemin Hicaz bölgesinde ticaret amacıyla kurulan panayırardır. İslam öncesi kültürün oluşumunda önemli etkisi bulunan bu panayırarın en meşhurları Ukaz, Zu'l-Mecaz, Mecenne ve Hubaşedir.

Bedevîler ve Hadarîler olmak üzere iki kola ayrılmışlardı. Hadarîler; köylerde ve şehirlerde yerleşik olarak daha çok tarımsal faaliyetler ile uğraşıp ticaret yaparak hayatlarını sürdürmekteydiler. Bedevîler ise çöllerde hayvan

yetiştirerek, avlanarak, ticari faaliyetlerde bulunarak ve çevre kervanlara baskınlar düzenleyerek geçimlerini sağ-larlardı. Araplar için kabile koruması çok önemliydi çünkü hayatlarını korumak için bulundukları kabilelerin hayati önemi vardı.

Cahiliye döneminde Arapların en önemli geçim kaynaklarından biri de soygun ve yağmalardı. Bu yağmalar genellikle aralarında herhangi bir anlaşma bulunmayan kabilelere yapıldı. Kabileler arası bu şekilde sürtüşmeler çok yaygındı.

Cahiliye Devri Arapları haram ayları olan Zilkâde, Zilhicce, Muharrem ve Receb aylarında birbirleriyle savaşmaz ve yağma yapmazlardı. Bu aylarda Arap kabileleri barışı fırsat bilerek Mekke'ye gelerek kurulan panayırarda alışveriş yaparlar, ticaret yapar ve mal alıp satarlardı. Cahiliye Araplarının İslamiyet kendilerine tebliğ edilmeden önce sergiledikleri ve yaygın olarak yaptıkları davranışlar arasında gasp, içki, adam kayırma, fuhuş, kumar, kan davası, faiz, yetimin malını yeme, fal okları (oklara değişik şeyler yazıp birini çekip o ne gelirse yapma) hırsızlık gibi kötü alışkanlıklar oldukça yaygındı. Cahiliye döneminde erkeklerin birden fazla kadınla evlenmelerinde herhangi bir sakınca yoktu. "Muta" adı verilen bir erkeğin ücret karşılığı belli bir süre için bir kadınla yapmış olduğu evlilik çeşidi vardı. Kızlar genellikle 12 yaşına girmeden evlendirilirlerdi. Çok küçük yaşlarda evlendirilen kızlar ancak çocuk doğurduktan sonra aileden biri olarak kabul edilirlerdi. Cahiliye'de evli kadın çocuk doğurmadan ölürse kocasına başsağlığı dilenmezdi. Yapılan Nikâhın herhangi bir bağlayıcılığı yoktu. Üvey anneler ölen babadan kalmış bir miras olarak görülür ve ailenin en büyük oğlu ile tek-

rardan evlendirilirlerdi. Boşanmalar keyfi ve çok fazlaydı. Evlenme ve boşanma kararını ancak erkek verirdi. Boşanan kadının başka bir erkekle evlenebilmesi için aradan en az bir yıl geçmesi gerekirdi. Özellikle kadının 2. sınıf insanlığıyla ilgili bu durumlar sadece Arap Yarımadasında değil döneminin en gelişmiş medeniyetleri sayılan Roma ve Yunanlarda da vardı.

Bilinenin aksine Cahiliye Döneminde Araplar da Yaratıcı inancı vardı. Allah'ı inkâr etmiyorlardı, Cahiliye Arapları diğer tanrı ve put adlarından ayrı olarak en yüce yaratıcıyı ifade etmek için Allah kelimesini kullanıyorlardı. Cahiliye Döneminde Araplar birçok tanrı ve putlara taparak bunların hepsine ayrı isimler vermişlerdir. Bununla birlikte 'Allahumme' hitaplarına dualarında yakarışlarında yer vermişlerdir. Buna istinaden 'Rahmân' kelimesi gibi 'Allah' isminin de çoğul halinin olmaması, Cahiliye Araplarının dini inançlarında, 'Allah ve Rahmân' isimlerinin belirli ve bir olarak kabul edilen Allah'ı ifade ettiği görülmektedir. Yani sözün özü Allah inancı vardı ancak şirk içeriyordu. Çekindikleri Allah'a sadece ve sadece aracılar vasıtasıyla ulaşabilecekleri düşüncesiyle putlar yapmışlardı. Bu bağlamda Cahiliye de Araplar arasında en yaygın inanç puta tapmaktı. Putları kendilerine yardımcı ettiklerine onları koruduklarına inanıyorlardı. Putları genellikle ağaç, tahta, taş ve madenlerden imal ediyorlardı. Yedikleri yiyeceklerine de puta benzer şekli verip tapıyorlardı. Cahiliye Devrinde putların bulunduğu mabetlerin sayısı çok fazlaydı. En önemli mabetlerden birisi de Kâbe'ydi. Kâbe'nin içinde ve çevresinde tapınmak için yüzlerce put bulunmaktaydı. Bir kısım Araplarda cinlere tapma inancı da vardı. Ahiret hayatı inancı genel olarak

bulunmuyordu. Yine meleklerin Allah'ın kızları olduğuna inanılıyordu. Putlar bir şefaatçi olarak görülüyordu. Putlar için baba anlamına gelen 'Eb' sözcüğü kullanılıyor ve kendilerini de onların çocukları gibi görüyorlardı. Savaşlar putlar adına yapılıyor ve putların onlara yardım edeceği düşünülüyordu. Cahiliye devrinde Güneş, Ay ve Zühre yıldızından meydana gelen üçlü Tanrı inancı da vardı. Her bir gök cismine farklı sıfatlamalarla tapılıyordu. Güneşle ilgili birçok puta tapınılmaktaydı. Güneşle ilgili birçok put ismi yaygındı. Örneğin; "Lat" putu güneşi temsil eden tanrıçalardan olup en eski put örneklerinden biriydi. 'Menât' ve 'Uzzâ' putları bu duruma örnektir. 'Hubel' putu ise en büyük put olarak ay tanrıçası olarak inanılırdı. Bununla beraber Cahiliye Döneminde kendilerine 'Hanif' denilen sayıca çok az olan kişilerde bulunmaktaydı. Hanifler; Hz. İbrahim'in dinine bağlı olup, Allah'a inanan, puta tapmayı reddeden kişilerden oluşuyordu. Hac ibadeti ise Cahiliye'de de vardı ve düzenli olarak yerine getirilirdi. Hac döneminde savaşlara ve kabileler arası çatışmalara son verilirdi. Kabileler Kâbe'yi tavaf eder ve tavaf esnasında kendi putlarının önünde eğilir secde eder onlara adaklar adar ve dua ederlerdi.

Zengin olmak ve üst bir kabileye mensup olup o kanı taşımak üstünlük olarak gösterilirdi. Kurulan mahkemelerde zengin haksız olsa bile verdiği rüşvet ve bağlı olduğu kabilenin gücü yüksek ise ceza almıyordu. Zengin zenginliğiyle övünür, fakir ise ekmeğe muhtaç olarak yaşardı. İslam öncesi dönemde kendini fazlasıyla hissettiren ve etkili olan sosyal ayırım, verilen hükümlerde de değişikliklere sebep olmuştur. Güç ve itibar sahibi kimselere kısas uygulanmamıştır. Kölelere eşya muamelesi yapılırdı. Kölelerin

en insani hakları bile yoktu. Sürekli olarak borçlandırılıp azat edilmezlerdi. Kumarda üzerlerine bahisler yapılırdı. Arapların dışında Eski Yunan'da, Roma da kölelik çok yaygın bir müessese olup köleler her haktan mahrum olarak en ağır işlerde çalıştırılmaktaydı. Kırbaçlarla, kılıçlarla eziyet ve işkenceler yapılırdı. Keyfi olarak öldürülebilirlerdi. En küçük haktan bile mahrum bir şekilde ömürlerini geçirmişlerdir. Kaynaklara göre, Emevî döneminde bir kölenin ortalama 1400 dirheme satıldığı yazılmaktadır. Kölenin değeri, edinmiş olduğu becerilere göre değişiyordu. Önemli bir sanatı ve yeteneği olmayan bir köle ortalama 1.000 dirheme satılırdı. Eğer bir köle çobanlık gibi farklı işlere sahip bulunuyorsa, onun fiyatı 2.000 dirheme yükseleirdi. Aynı köle ok yay ve silahlar üretip yapma becerisine sahipse, o zaman da 4.000 dirheme satılırdı. Cahiliye'de Ukaz Panayırılarında güzel şiir söyleme yeteneğine sahip bir köle için 6.000 dirhem ödendiği de kaynaklarda yer almaktadır. Şimdiki enflasyonla oranladığımızda ucuz bir kölenin asgari ücret tutarlarında satıldığı hesaplanabilir. Kölelik ticareti gelişmiş olup arz-talep durumu kölelik ticaretinin en önemli unsurlarından birini oluşturmaktaydı. Her malın piyasasında olduğu gibi, köle ticaretinde de bu alış-satış dengesi önemliydi. Ancak bu kural daha ziyade vasıfsız kölelerle vasıfsız cariyelerin ticaretinde aktifti. Zira yüksek fiyatlarla satışa sunulan vasıflı köleler şehir meydanlarında bulunan köle pazarında değil, saraylarda önemli kervanlarda başta hükümdarlar olmak üzere yüksek rütbeli devlet yöneticilerine pazarlanırdı.

Ve tüm bu gidişata, kötülüğe uyarı olarak İlahi Kudret 6 asır sonra son kez kitaplı ikazını yapmak için Muhammed'i seçmişti.

Tüm bu kaotik ortamda Muhammed Peygamber'e gelen ilk vahiy **"Yaratan Rabbinin adıyla oku/çağır!"** olmuştur. Buradaki "oku" emri çevreyi, hayatı, gerçekleri okumak, görmek, gözlemlemek, sezmek anlamındaydı. Çünkü insanlığın düştüğü bu duruma karşı yapılabilecek çözüm yolları bulmak için en önce durumun farkındalığını hissetmek lazımdı. Sonraki ayette insanın yaratılışından anekdotlar verilip pozitif bilimlerden bahsediliyordu. Öğrenmenin önemi ve aklın gücü vurgulanırken sonradan insanoğlunun nankörlük ve azgınlıklarından bahsedilip doğruyu yapana acı çektirenlere karşı sonu cehennem olan bir ültimatome gelmişti.

Sonraki surede tebliğin sesi daha da büyüyor artık durmanın değil halkı uyarmanın, aydınlatmanın vakti olduğu peygambere vahyediliyordu. İnsanların yapacağı iyilikleri başka insanların gözünde büyütüp başa kakmaması, tebliğ faaliyetlerinde Peygamberin karşılaşacağı güçlüklerle sabretmesi istenmekteydi. Temizliğin önemi ve kibre karşı bir daha gelen uyarıdan sonra mahşer vaktinde insanoğlunun çok çetin bir hesaba tutulacağından bahsediliyorken can alıcı noktalardan birine konu geliyordu.

Müddesir Suresi 12 ile 15. Ayetler arasında **"Hesapsız bir mal verdim ona. Göz doyurucu oğullar verdim. Alabilmesine imkânlar döşedim onun için. Tüm bunlardan sonra hırs ile daha da artırmamı istiyor. Hayır, iş sanıldığı gibi değil! O, bizim ayetlerimize karşı bir inatçı kesildi."** aslında bazı insanlara verilen maddi nimetlerin onların paylaşılması için verildiği, zenginlerin bunu yapmadığı için açgözlülükle imtihanları kaybettiği anlatılıyordu. Nitekim bazı ayet örneklerine değinirsek Nur suresi 42. ayette **"Göklerin ve yerin mülkü/yönetimi Allah'ındır."**

Dönüş Allah'a dır." Ve Nahl Suresi 71. Ayette **"Allah, rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmıştır. Fazla verilenler, rızıklarını ellerinin altındakilere aktarır da hepsi onda eşit hale gelmiyor. Allah'ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?** vahyedildiği gibi mülkün gerçek sahibi insan değildir. O sadece kendi yaşadığı zaman diliminde malı mülkü kullanır harcar. Sonra da geçmiş nesillerden yeni nesillere kıyamete kadar bu durum sürüp gidecektir.

Fosil ve DNA'lara göre, insanların 300.000 yıl kadar önce ortaya çıktığı ispatlanmıştır. Yüzbinlerce yıllık sürede insan yaşadığı her dönemde var olan ve kendisine verilen mülk ve nimetleri kullanmış bu süreç hep böyle devam etmiştir. Hiçbir insan sonsuza kadar yaşamayacaktır. Buna rağmen kendisinde olan mal ve mülklere sonsuza kadar sahip olduklarını zannederler. Aslında dünyada herkese yetecek kadar mal ve imkân vardır. Ancak Dünya tarihinde her zaman binlerce kişinin hakkını ve rızıkını birkaç kişi yediği için fakirlik gibi olgular hep canlı kalmıştır. Oxfam Araştırma Şirketi'nin yaptığı araştırmada servetin giderek daha az elde birikmesinin göstergesi olarak, nüfusun en yoksul yüzde 50'sinin sahip olduğu servet miktarına eş değer servete sahip olan milyarderlerin sayısı 2016'da 61 iken 2017'de 43'e ve 2018'de 26'ya düştüğünü gösterir. 2019 yılında yapılan araştırmaya göre Raporda dikkat çekilen diğer bulgular ise; 2008 krizinden bu yana geçen 10 yılda milyarderlerin sayısı neredeyse iki katına çıkmış olduğu. Dünyanın en zengin insanı, Amazon'un sahibi Jeff Bezos'un servetinin 112 milyar dolara çıktığı ve aynı raporda Bezos'un servetinin sadece yüzde 1'inin 105 milyon nüfuslu Etiyopya'nın yıllık sağlık bütçesine eş değer olduğu görülmüyordu. Tüm bunlardan hareketle aslında ilahi emirlere

uyulsa sömürü olmasa tüm insanlığın rahatça yaşayacağı belli olur.

Zekât; Dini olarak zenginlik ölçüsü diye kabul edilen miktarda mala sahip olan kimselerin Allah rızası için belirli şartları taşıyan kişilere vermesi gereken belli bir miktarını ifade eder. Birçok yerde Kur'an'da geçen Zekât kavramına örneklerden biri olarak Nur 56. Ayette **"Namazı/duayı yerine getirin, zekâtı verin, resule itaat edin ki, rahmete erdirilesiniz."** Tevbe 18'de **"Allah'ın mescitlerini; ancak Allah'a, âhiret gününe inanan, namazı/duayı yerine getiren, zekâtı veren ve Allah'tan başka kimseden korkmayan kişiler onarır. İşte bunların, hidayete erenlerden olmaları beklenir."** Zekâtın oranıyla ilgili ne cimrilik yapacak kadar ne de israf edip saçıp savuracak kadar yapılmaması gerektiği ayetlerle anlatılmıştır. 40'da 1 oranı Kur'an'da yer almaz. Bu durum matematiksel olarak Yüzde 2,5 oranına tekabül eder ki bu miktar cimrilik demektir. Kur'an'da olmayan zekât ölçülerinin yanında, değişik hükümler konulmuş, örneğin bir malın bir kişide en az bir sene kalması şartıyla zekât verilmesi tarzı hükümler getirmişlerdir. Günümüzde büyük holding ve işyeri sahiplerinin birçoğu parasını bir sene bir yerde bekletmemekte, sürekli olarak işleri için sermaye olarak döndürmektedirler. Bir başka bir örnek olarak borçlu zekât veremez, mal üretiminde kullanılan mallardan zekât verilemez gibi Kur'an'da olmayan durumlar düşünülürse; krediyle iş yapan fabrikatörler, zenginler hiç zekât vermeyecek fakat gariban bir çiftçi kendi ürününü topladığında 1/10'unu, ev hanımı bir teyze kolundaki bileziğin 1/40'unu her sene zekât olarak verecektir. Geleneksel din anlayışına göre de bir binek için zekât verilmez. Bu anlama göre milyonlarca

liralık lüks arabası olanlar zekât vermeyecek ama 15 kilo domates toplayan bir çiftçi amca 1,5 kilosunu verecektir. Kur'an'ın farzının sahte ve uydurma cümlelerle farklı sayılması sonucunu doğuracak izahlar hoş görülemez. Kur'an'la ilgisi olmayan bir hükmün Allah'tan olan ile karıştırılması asla hoş görülemez. Bu çabaların sonucunda ortaya çıkan tabloda Müslüman dünyasının hali ortadadır. Kur'an tüm konularda olduğu gibi, mallarımızı ve servetimizi nasıl harcayacağımızı ve kimlere yardım etmemiz gerektiğini de tam ve eksiksiz bir şekilde açıklamıştır.

İnfak; "Allah'ın hoşnutluğunu elde etme amacıyla kişinin kendi servetinden mal ve mülkünden harcamalar yapması, muhtaçlara yetimlere yolda kalmışlara yardımda bulunması" demektir. Bu açıdan infak, zekâtı ve gönüllü olarak yapılan her hayrı içermektedir.

Kenz; "Yığıp biriktirmek, toplamak, istiflemek, değerli eşyalar ve kıymetli malları stoklamak" anlamlarına gelir. Bakara Suresi 219. Ayetin kenzle ve infakla ilgili kısmında **"Ve sana neyi infak edeceklerini de soruyorlar. De ki: "Helal kazancınızın size ve bakmakla yükümlü olduklarınıza yeterli olanından artanını verin." Allah, ayetleri size işte böyle açıklar ki, derin derin düşünebilesiniz."** Buradan anlaşılan ne 40 da 1, ne de türlü mezheplere göre maldan mala değişen 20 de 1, 10 da 1 gibi değişken oranların Kur'an da olmadığıdır. Ali İmran 92. Ayette **"Sevdiğiniz şeylerden infak etmedikçe hayırda erginliğe/dürüstlüğe asla ulaşamazsınız. İnfak etmekte olduğunuz her şeyi, Allah çok iyi bilmektedir. Nitekim İnsan Suresi 8. ve 9. Ayette de "Yoksula, yetime ve esire, yemeği severek yedirirler. "Biz size yalnız ve yalnız Allah rızası için yediriyoruz. Sizden bir karşılık da bir teşekkür de istemiyoruz"** Mearic

Suresi 17 ve 18. Ayetlerinde de **"Çağırır, sırtını dönüp uzaklaşanı, toplayıp kasada yığanı/depolayanı."** vahiyle-
rinde mal ve mülkün yönetsel bilinci ile ilgili insanlara uyarılar verilmektedir.

Tevbe Suresi 34 ve 35. Ayetlerde **"Ey iman sahipleri! Şu bir gerçek ki, hahamlardan ve rahiplerden birçoğu halkın mallarını uydurma yollarla tıka basa yerler ve Allah'ın yolundan geri çevirirler. Altını ve gümüşü depolayıp da onları Allah yolunda harcamayanlara korkunç bir azap muştula! Gün olur, cehennem ateşinde onların üzerine lav dökülür de bununla onların alınları, böğürleri, sırtları dağlanır: "İşte egolarınız için yığdıklarınız. Hadi, tadın biriktirmiş olduklarınızı!"** Ali İmran Suresi 180. Ayette de Allah'ın, lütfundan kendilerine verdiği şeyde cimrilik edenler, bunun kendileri için hayırlı olduğunu sanmasınlar. Tam aksine bu onlar için bir şerdir. O cimrilik konusu yaptıkları şey, kıyamet günü bir tasma gibi boyunlarına dolandırılacaktır. Göklerin ve yerin mirası Allah'ındır. Allah, yapmakta olduklarınızdan haberdardır. Vahyedilmiştir. Yine bu ayetlerle ilişkili ayetlerden biri de Hadid Suresi 10. Ayette **"Allah yolunda harcama yapmanıza engel ne var ki?.. Göklerin ve yerin mirası zaten Allah'ındır. Sizin, Fetih'ten önce infakta bulunan ve çarpışmaya gireniniz, bunu yapmayanlarla aynı değildir. Onlar, derece yönünden Fetih'ten sonra infakta bulunup çarpışmaya girenlerden çok daha üstündür. Allah hepsi-ne güzellik vaat etmiştir. Allah, işleyip ürettiklerinizi en iyi biçimde haber almaktadır."** Bu ayetlerde mal ve servetin nasıl kullanılması gerektiği gösterilmiş olup, biriktirilip sonunda Allah yolunda infak edilmeyen servetlerin kişiler için azaba dönüşeceği haber verilmektedir. Tekasür Suresi

ilk ayetin de de **“Aldatıp oyaladı o çokluk yarışı sizleri,”** Bu durumun imtihan olup insanların yardımlaşmaya teşvik edildiği, azgın açgözlü ve nankörlerin ise cezalarını çekecek olacakları anlatılır.

Kur'an'da özel mülkiyet, sınıfsal farklılıklar ticaret ve alışverişle kazanmak gibi kavramlar da bulunmakta olup bunların bir imtihan aracı olarak insanlara verildiği ve insanların buna göre davranıp hududu aşmamaları istenir. Kur'an güçlüyü değil hakkı üstün tutar. Kur'an'da en önemli kavramlardan biri adalet olgusudur. Örneğin alışverişte riba (faiz) ve tefeciliğin illegal olduğu Bakara 275. Ayette **“O ribayı yiyenler, şeytanın bir dokunuşla çarptığı kişinin kalkışından başka türlü kalkamazlar. Bu böyledir, çünkü onlar, “Alış-veriş de riba gibidir.” demişlerdir. Oysaki Allah, alış-verişi helal, ribayı haram kılmıştır. Kendisine Rabbinden bir öğüt gelip de yaptığından vazgeçenin geçmişi kendisine, işi Allah'a kalmıştır. Yeniden ribaya dönene gelince, böyleleri ateşin dostlarıdır. Sürekli kalacaklardır orada.”** vahyedilmektedir. Yine servetle ve servet yönetimi ile ilgili Zariyat Suresi 19. Ayette **“İhtiyaç sahibi için, yoksul için bir hak vardı mallarında onların”** Mearic Suresi 24 ve 25. Ayetlerde **“Bunların mallarında belirli bir hak vardır: Yoksul ve yoksun için.”**

Özel mülkiyet konusunda kişiler, Kur'an'ın kendi sisteminden çok kurduğu devletlerin iç dinamik ve yasalarına göre şekil almıştır. Örneğin Feodalizm zamanında gittikçe artan sisteme göre özellikle toprak mülkiyeti fakir halka verilmemiş ve devlette kalmış, halk sadece onu işlemiştir. Kur'an'da sosyal denge unsurunu sağlayabilmek için örnekler de verilmiş ganimet taksimindeki humus sistemiyle kamu mülkiyeti onaylanmış olup kapitalist ve feo-

dal düzene veto ve ultiatom gelmiştir.

Bu gibi durumlar ne yazık ki Kur'an'ın indiği devirde de öncesinde de ve sonrasında da hep süregelmıştır. Çözüm Kur'an'dadır...

Kur'an'dan Yüzümüze Tokat Gibi ÇARPAN AYETLER

Furkan Suresi 30. Ayet “**Resul de şöyle der: “Ey Rabbim, benim toplumum, bu Kur'an'ı terk edilmiş/dışlanmış halde tuttular.”**

Bu ayet şu açıdan çok önemlidir. Hz. Muhammed'in kendisine dair bir gayb haberini aldığı ve Mahşer'deki İlahi Mahkemede olacak olan sorgulama gününde kendi ağzından yapacağı tanıklık beyanıdır. Bunun Kur'anda yer alma sebebi elbette ki evrensel bir anlam olarak Kur'an'ın, Müslümanların çok büyük bir kısmı tarafından her zaman terk edilmiş dışlanmış ve geri plana atılmış olarak önemsenmemiş olacağı olgusudur. Sorulması gereken soru şu olmalıdır; Peki **hani biz Müslümandık?**

Diyanetin yaptığı anketlere göre; Yurt genelindeki yaklaşık 22 bin kişiye uygulanan anketle vatandaşların dini eğilimleri ve bunların gündelik hayattaki yansımalarının

belirlenmesi amaçlanmış. Araştırmaya katılanların yüzde 50,9'unun kadın, tamamının ise 18 yaş ve üzeri olduğu belirtilmiştir. Buna göre, katılımcıların yüzde 99,2'si İslam dinine mensup olduklarını belirtmiş. Sadece yüzde 0,4'ü İslam dışındaki diğer dinlere mensup olduğunu ya da herhangi bir dine mensup olmadıklarını ifade etmiş. Ayrıca dini inanışı Müslüman olan ülkelerin çoğunda yüzde 90'ı aşan oranda Müslüman nüfus olduğu belirtilmektedir.

Tanımsal olarak; İslam dinine inanan, bu dini benimseyen, bu dinin kurallarını kabul edip ibadet eden kişiye Müslüman, mümin ya da müslim denir. Bir Müslümanın en doğal özelliği gayet tabii Kur'an'a inanmasıdır. Birçok kişiye sorulduğunda ise Müslüman olduğunu belirtmiştir. Her şey bize göre günlük gülistanlıkken Müslüman olmak bu kadar basit (bir şahadetle) görülüyorken Yüce Allah bizim yanılmış olduğumuzu ayetlerle belirtmiştir. Örneğin; Araf Suresi 179. Ayette **“Yemin olsun ki kalpleri olmasına rağmen anlamayan, gözleri olmasına rağmen görmeyen, kulakları olmasına rağmen duymayan, sadece hayvanlar gibi, hatta daha da şaşkın bir hâlde bulunan ve sonunda habersizmiş gibi davranan pek çok cin ve insanı cehennem için hazırlamışsınız.”** Yine Furkan Suresi 44. ayette; **“Yoksa sen bunların çoğunun işittiklerini, aklettiklerini mi sanıyorsun? Onlar hayvanlar gibidirler, hatta yolca, hayvanlardan da şaşkındırlar.”** Geçen sözlerden de anlaşıldığı gibi insanoğlunun yeri geldiğinde hayvan kadar bile aklını kullanamayabildiği şoke eden sert bir dille eleştirilir. Yine Yusuf Suresi 106. Ayette; **“Onların çoğu şirke bulaşmış olmadan Allah'a iman etmez”** Ayeti de çok dikkat çekicidir. Yüce Allah'ın tek affetmeyeceği günah şirk olduğuna göre Nisa 116. Ayet de **“Al-**

lah, kendisine ortak koşulmasını affetmez ama bunun dışında kalanı/bundan az olanı dilediği kişi için affeder. Allah'a şirk koşan, dönüşü olmayan bir sapıklığa dalıp gitmiştir.”

Bu ayetlerden hareketle doğru sanılan inanç biçimlerinin irdelenmesi ve aklın daha çok kullanılması lazımdır. Demek ki Müslüman toplum olarak bizlerin, Kur'an'ı okumadan anlamadan başkalarının düşünceleriyle doğru sandığımız şeylere inanmamız çok büyük bir kismımızı maalesef Cehenneme götürecek yollardan olacaktır. Araf Suresi 38. Ayette bu durum şöyle açıklanmaktadır. **“Allah onlara: “Sizden önce gelmiş insanlar ve cinlerle beraber şu ateşe girin!” diyecektir. Oraya giren her toplum (ümme), kendi yoldaşına lanet edecek; hepsi orada derlenip toparlanınca da sonrakiler öncekiler için şöyle diyeceklerdir: “Rabbimiz! Bizi işte bunlar saptırdılar. Sen bunlara o ateşin azabını iki kat ver.” Allah diyecek ki “Hepinizin ki iki kat ama bilmiyorsunuz.”** Bu ayetleri çok dikkatli incelememiz ve dini öğrenmede yoldaşlarımıza yol göstericilerimize dikkat edip, sorgulayıp tek rehberimiz olan Kur'an'dan doğrusunu bulmamız gerekir. İyi bir Müslüman olmak ve Cennete gitmek dolayısıyla günahlardan arınmış olmak geleneğin sandığının aksine birkaç ibadetle ya da hayatı boyunca yanlış yapıp bir tövbeyle arınmak mümkün değildir. Bunların aksine hayatın bütününe intikal eden bir amel, ahlak ve doğru şekilde inanılan bir inanç gayesi lazımdır.

NEBİ VE RESUL KAVRAMLARI

*M*üslüman dünyasının en büyük sorunu olan “Dinin kaynağı nedir?” “Kur’an dışında ana kaynaklar var mı? Kur’an buna izin verdi mi?” Tartışmalarının arkasındaki sorunun aşımındaki en büyük basamak şahsımca Nebi-Resul kavramları arasındaki bağlantının doğru kurulmasıdır.

Geleneksel görüşe göre; kendisine kitap indirilmiş ve indirilen kitabı tebliğ eden kişiye Resul, sadece indirilen kitabı tebliğ etmesi için vahiy gönderilen kişiye de Nebi denir. Yine geleneksel görüşte Nebi, kendinden önce gelmiş olan Resulün dinini tebliğ eden peygamberdir. Yeni din getirmeyip, önceki dine davet eden peygamberlere Nebi denir. Yani Kendisine bir din ve kitap verilen peygamberlere “Resul”, özgün bir din ve kitap sahibi olmayıp kendinden önceki bir peygamberin kitabına uygun hare-

ket etmekle görevli peygamberlere de “Nebi” adı verilir. Geleneksel görüşte her Resul, Nebidir fakat her Nebi Resul değildir. Peygamber sözcüğü Farsça bir kelimedir, Resul veya Nebi anlamında kullanılır. Geleneksel görüşe göre; Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde Muhammed Peygambere Resul deniyor, bazı yerlerde de Nebi denildiği için bu anlayışa göre Nebi denmesi Resul olmasına mâni değildir. Yani bir Resule Nebi denmesi onun Resul olmadığını göstermez. Risaletin bittiğiyle ilgili inanış vardır. Çünkü Nebilik bittiği için Resulde gelmez. Çünkü resullük mertebesi, nebilikten daha yüksektir. Yine geleneksel görüşte Peygamberin Resul olarak dine kendi fikrinde hüküm ekleme hakkı da vardır. Bu konularla ilgili de hadislerden de örnek verilmiştir. Örneğin; Resullerin ilki Âdem ve sonuncusu Muhammed'dir. (Taberani) Övünmek için söylemiyorum, ben mürsellerin [Nebi ve Resul olarak gönderilen peygamberlerin] efendisiyim. Hepsinin sonuncusu ve şefaet edicilerin ilkiyim. (Darimi) Nebiler 124 bin Resuller ise 313 dır (Hâkim).

Bu geleneksel düşünce sistemi yanlıştır. Kur'an bunun tam tersini söylemektedir. Nebi; Kendisine ayetlerin vahyedilmiş olduğu kişidir. Resul ise; gönderilmiş kişi anlamına gelir. Resullikle ilgili “Risalet ve elçi” anlamlarına Kur'an da vurgu yapılmıştır. Nebi olmak için olmazsa olmaz olan şey Allah'tan vahiy almaktır. Ancak mantıken de anlayacağımız gibi sadece vahyi almak değil vahyi de insanlara tebliğ etmekle görevlendirilmiş olmak gerekir. Buna ise Risâlet denir. Yani her nebinin resul olması şart olan durumdur. Dolayısıyla tüm nebiler kitap almış olup bu kitapları ise resul olarak tebliğ etmişlerdir. Bir peygamber; kendisine kitap vahyolunurken (Nebi) kendisine vah-

yolunan kitabı tebliğ ederken (Resul) dır.

Burada dikkat çekilmesi gereken noktalardan biri ne-biliğin vahiy geldikten sonraki peygamberin makamı olduğu bunu ilettiği zamanki durumunda da Resulluk görevini yerine getirmiş olduğudur. Hz. Muhammed kendisine vahiy indiği andan ölene kadar bir Nebi idi. Ancak sadece Kur'an'ı olduğu gibi insanlara tebliğ ettiği zamanlarda Resul idi. Dolayısıyla Kur'an'da İtaat geçen ayetlerde istisnasız Resulullah a itaat edilmesi istenilir. Ahzap Suresi 40. Ayette Peygamberimizin hem Nebi hem Resul olduğu söylenilir. **“Muhammed içinizden herhangi bir erkeğin babası değildir, ama Allah'ın elçisi ve Nebilerin sonuncusudur. Allah her şeyi bilir.”** İki kavramda da kastedilen aynı kişi (Hz. Muhammed) ise peki o zaman neden Kur'an da ki itaat ayetlerinde Nebi – Resul ayrımı yapılmaktadır?

Cevap; Resul iken Peygamberimizin Kur'an ayetleri dışında bir şey demediği durumudur. Örneğin elindeki Sultan fermanını halka okuyan bir elçi fermanı olduğu gibi aktarmakla yükümlüdür. Bu nedenle Kur'an'a göre Hz. Muhammed hem Nebi hem Resul olmasına rağmen bazı yerlerde Nebi bazı yerlerde Resul olarak seslenilmesi durumu asla önemsenecek bir durum değildir.

Ayetlerle belirtirsek; Ali İmran 32; Veatî'û(A)llâhe ve-rrasûle le'allekum turhamûn(e) **“Allah'a ve elçisine boyun eğin ki iyilik bulasınız.”** Ali imran 132 Kul atî'û(A)llâhe ve-rrasûl(e) fe-in tevellev fe-inna(A)llâhe lâ yuhibbu-lkâfirîn(e) **De ki: “Allah'a yani Kitabına boyun eğin.”** **“Yüz çevirirlerse bilsinler ki Allah, âyetleri görmezlikten gelenleri (kâfirleri) sevmez.”**

Maide 92 Veatî'û(A)llâhe veatî'û-rrasûle vahzerû(c) fe-in tevelleytum fa'lemû ennemâ 'alâ rasûlinâ-lbelâgu-l-

mubîn(u) “Allah’a itaat edin, Elçi’ye itaat edin ve dikkatli olun. Eğer yüz çevirerseniz bilin ki Elçimizin sorumluluğu her şeyi açıklayan bir tebliğden ibarettir.”

Enfal 20 24 ve 46 Yâ eyyuhâ-llezzîne âmenû atî’û(A) llâheverasûlehu velâ tevellev ‘anhû veentum tesme’ûn(e) “Ey inanıp güvenenler, Allah’a ve Elçisine boyun eğin. Dinleyip dururken bari siz yüz çevirmeyin.” Yâ eyyuhâ-llezzîneâmenû-stecîbû li(A)llâhi velirrasûli izâ de’âkum limâyuhyîkum^(s) va’lemû enna(A)llâhe yahûlu beyne-lmer-i vekalbihi veennehu ileyhi tuhşerûn(e) “Ey inanıp güvenenler (müminler)! Size hayat verecek şeye çağırıldığı zaman, Allah’ın ve Elçisi’nin çağrısına uyun. Bilin ki Allah, kişi ile kalbi arasına girer. Bir de hepiniz O’nun huzurunda toplanacaksınız.” Veatî’û(A)llâhe verasûlehu velâ tenâze’ûfeteşşelû vetežhebe rîhukum^(s) vasbirû^(k) inna(A)llâhe me’a-ssâbirîn(e) “Allah’a ve elçisine boyun eğin. Birbirinizle çekişmeyin yoksa telaşa kapılırsınız, hızınız kesilir. Sabırlı(dayanıklı) olun. Allah, sabredenlerle beraberdir.”

Tüm üstteki ayetlerde değindiğimiz gibi haram helal kavramında da Resule (elçiye) yani Kur’an’a uyulması gerektiği iyi anlaşılmalıdır. Araf 157 Ellezzîne yettebi’û-ne-rasûle-nnebiyye-l-ummiyye-llezzî yecidûnehu mektûben’indehum fî-ttevrâti vel-incîli ye/muruhum bilma’rûfiveyenhâhum ‘ani-lmunkeri veyuhillu lehumu-ttayyibâtiveyuharrimu ‘aleyhimu-lâhabâ-ise veyeda’u ‘anhum israhumvel-ağlâle-lletî kânet ‘aleyhim^(c) fellezzîne âmenû bihive’azzerûhu venasarûhu vettebe’û-nnûra-llezzî unzi-leme’ahu^(y) ulâ-ike humu-lmuflihûn “Onlar bu elçiye, bu ümmi Nebiye uyan kimselerdir. Onu (Nebinin adını) yanlarındaki Tevrat’ta ve İncil’de yazılı bulurlar. O, on-

lara marufa uygun olanı emreder ve münkeri yasaklar. Temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. İsr’larını, üzerlerindeki ağır yükleri kaldırıp atar. Kim ona inanır, onu destekler, ona yardım eder ve onunla birlikte indirilen nûra (Kitaba) uyarsa, işte onlar umduklarına kavuşacak olanlardır.” Tevbe 29 “Kendilerine kitap verilenlerden Allah’a ve âhiret gününe inanmayan, Allah’ın ve resulünün yasakladığını haram saymayan ve hak dini din edinmeyenlerle, boyun eğerek kendi elleriyle cizye verecekleri zamana kadar savaşın.” Burada da aynı durum vardır. Aksi halde peygamberin nebi olarak helal haram kılamayacağı durumu Tahrim 1; Yâ eyyuhâ-nnebiyyu lime tuharrimu mâ ehalla(A)llâhu lek(e) tebtêğî merdâteezvâ-cik(e) va(A)llâhu ğafûrun rahîm(un) “Ey Nebi! Allah’ın özel olarak sana helal kıldığını, neden kendine haram kılıyorsun? Eşlerinin gönlünü etmeye çalışıyorsun. Neyse ki Allah bağışlar, ikramı boldur.” Yine Araf 32 ve 33’de De ki “Allah’ın kulları için çıkardığı süsü (yakışan giysiyi), temiz rızıkları kim haram etti?” De ki “Bunlar dünyada esasen müminler içindir; (Mezardan) kalkış gününden itibaren sadece onlar için olacaktır.” Bilen bir topluluk için âyetlerimizi böyle açıklarız.”

De ki “Rabbim sadece şunları yasak (haram) etti: İster açık, ister gizli olsun her türlü fuhuş, ism (bu kitapta anlatılan günahları), haksız saldırı, Allah’ın hakkında bir belge (yetki) indirmedığı şeyi O’na ortak saymanız (şirk) ve Allah hakkında bilmediğinizi söylemeniz.”

Maide Suresi 67. ayet de Resulün görevinden bahseden ayetlerden biridir. ‘Ey Resul! Rabbinden sana indirileni tebliğ et. Eğer bunu yapmazsan onun verdiği peygamberlik görevini yerine getirmemiş olursun. Allah seni

insanlardan korur. Allah, küfre batmış topluluğa kılavuzluk etmez. “Ankebut Suresi 18. Ayette; “Eğer yalanlar-sanız bilin ki, sizden önceki toplumlar da yalanladılar. Elçiye düşen, açık tebliğden başka nedir ki”. Nahl Suresi 35. Ayette “Müşrikler dediler ki “Allah’ın tercihi farklı olsaydı onunla aramıza herhangi bir şeyi koyup kulluk etmezdik; bunu biz de yapmazdık atalarımız da. Allah’ın haram kıldığından başkasını haram kılmazdık.” Onlar-dan öncekiler de böyle yapmışlardı. Elçilere, her şeyi or-taya koyan tebliğden başka ne düşer?

Burada da vahyedildiği gibi Resulün görevi tebliğdir. Resul hata yapamaz çünkü zaten Kur'an ayetlerini ken-disine vahyedildiği gibi eksiltme ve çoğaltma yapmadan aktarır.

Hakka Suresi 44 - 47. Ayetlerde “Muhammed, Bize karşı birtakım sözler uydursaydı, onu kısıkıvrak yakalar, sonra da can damarını keserdik. İçinizden hiçbiri de bu-nun önüne geçemezdi.” Bu durumu özetler.

Yine Nebiler de bazen yanılabilir. İnsanlık hali olarak hata yapabilirler.

Tevbe Suresi 43. Ayette; Allah seni affetsin, kimin özü sözü doğru olduğu senin için iyice ortaya çıkmadan ve kimin de yalancı olduğunu iyice anlamadan onlara ne diye izin verdin? Abese Suresi 1-2 ve 3. Ayetlerde “Yü-zünü ekşittin ve sırtını döndün. Yanına kör adam geldi diye. Ne biliyorsun, belki o kendini geliştirecekti,” Enfal Suresi 67-68. Ayetlerde Nebi nin hatasının affedildiği vur-gulanmıştır. “Savaş alanında düşmanı etkisiz hale getirinceye kadar hiçbir nebinin esir alma hakkı yoktur. Siz, dünya malını (hemen elde edeceğini-zi) istiyorsunuz. Allah ise Ahireti (sonrasını) isti-

yor. Üstün olan ve doğru kararlar veren Allah’tır (Rumların galip geleceği gün sizi sevindireceğini) Allah önceden yazmasaydı, aldığınız esirlerden dolayı başınıza büyük bir felaketin gelmesi kaçınılmazdı.”

Yine Hz. Adem’le ilgili Taha Suresi 121. Ayette “So-nunda ikisi de o ağaçtan yediler ve her birine diğerinin edep yerleri göründü. Üzerlerini bahçenin yapraklarıyla örtmeye başladılar. Âdem, Rabbine karşı geldi ve yanlış bir yola girdi. “ Hz. Davut’la ilgili Sad Suresi 24-25. Ayet-lerde “Davut (konuyu anlamadan) dedi ki “Senin koyu-nunu kendi koyunlarına katmak istemesi yanlıştır. Çün-kü malları karışmış olanların çoğu birbirlerinin hakkına girerler. İnanıp güvenen ve iyi iş yapanlar, öyle yapmaz-lar ama onlar da pek azdır.” Davut, sırandığını anladı. Hemen Rabbin’de (Sahibinden) bağışlanma diledi, sec-deye kapandı ve bütün samimiyetiyle ona yöneldi. Biz de onun hatasını bağışladık. Katımızda bize daha yakın olma ve mutlu son onun hakkıdır.” Hz. Yunus’la ilgili En-biya 87 “Balığın esiri (Yunus) hayatı kendine dar etmeye-ceğimizi sanarak bir gün kızgın bir şekilde çekip gitmiş-ti. Ama daha sonra balığın karanlıkları içinde seslenmiş: “Senden başka ilah yoktur. Senin eksigin de yoktur; ben yanlış yaptım” demişti.”

Burada kastettiğimiz amaç asla “Nebilik” kavramını küçültmek değildir. Nebilerimiz bizim için çok değerlidir. Allah tarafından seçilen çok önemli kişilerdir. Onlara karşı saygımız asla azalmaz. Vurgulamak istenilen şey onların da insan olduklarıdır.

Kehf Suresi 110. Ayette “De ki “Ben de tıpkı sizin gibi insanım. Bana ilahınızın tek bir ilah olduğu vahyo-

lunmaktadır. Kim Rabbine kavuşmayı umuyorsa iyi iş yapsın ve tek olan Rabbine kullukta, hiçbir şeyi O'na ortak saymasın." Hatta bu nedenle müşriklerden tepkiler almıştır. Furkan 7 **"Şunu da dediler: "Bu nasıl elçi? Yiyor, içiyor, çarşıda pazarda dolaşıyor. Ona bir melek indirilseydi de uyarıcılık işinde ona eşlik etseydi olmaz mıydı?"** Araf Suresi 188. Ayette **"De ki "Allah da tercih etmedikçe, benim kendime bile bir fayda sağlamaya veya zarar vermeye gücüm yetmez. Eğer gizli bilgileri (gaybı) bilseydim, daha çok malım olurdu, bana bir kötülük de dokunmazdı. Ben, inanıp güvenen bir topluluk için sadece bir uyarıcı ve bir müjdeciyim, o kadar."**

Yine Yusuf Suresi 50. Ayette Elçi (Resul) sözü Nebi olmayan bir insan için de geçmiştir. Kral dedi ki **"Onu bana getirin!"** Elçi geldiğinde Yusuf şunları söyledi: **"Efendine dön de sor bakalım, ellerini kesen kadınların derdi neymiş? Benim efendim (olan Allah) onların oyunlarını bilir. "Ayrıca Hacc Suresi 75. Ayette "Allah, meleklerden elçiler seçer; insanlardan da seçer. "Allah dinler ve görür".** Diye meleklerden de elçi (Resul) olabileceğini Allah bahsetmiştir. Geleneksel inanışa göre Resul olmak için kitap verilen Nebi olmak şart olduğuna göre meleklerin de Resul oldukları için o mantık da nebi olması lazımdır. Bu yanlış bir anlam içerir. Ama Kur'an'a göre meleklerden insanlara gelmiş Nebi olamaz. Demek ki resullük için kendisine Kitap inmesine gerek yoktur.

Kur'an a göre her Nebi Resuldür ancak her Resul Nebi değildir. Nebilik artık bitmiştir. Son Nebi Muhammed Peygamberdir. Nitekim Ahzap Suresi 40. Ayette **"Muhammed içinizden herhangi bir erkeğin babası değildir ama Allah'ın elçisi ve nebilerin sonuncusudur. Allah her şeyi**

bilir." Bu durum vurgulanmıştır. Peygamberimiz vefat etmiştir ama bizlere düşen tebliğ görevini devam ettirmektir. Bunun için yapacağımız şey; Kur'an'ı doğru anlamak ve insanları Kur'an'ı anlayacak şekilde düşünme düşünme ağır ağır okumaya teşvik etmek, Kur'an'ı bilmeyen toplumlara Kur'an'ı öğretmektir. Nitekim Al-i İmran Suresi 144. Ayette **"Muhammed sadece bir elçidir. Ondan önce de elçiler geldi. O ölse veya öldürülse, gerisin geri mi döneceksiniz? Gerisin geri dönenin Allah'a bir zararı olmaz. Allah, görevini yapanları ödüllendirecektir."** Bu görevdeki sorumluluklarımız ise şu ayetlerde belirtilmiştir. Bakara Suresi 159-160. Ayetlerinde **"Bu kitapta açıkça ortaya koyduğumuz halde indirdiğimiz açıklayıcı ayetleri ve ana ayetleri gizleyenleri Allah dışlar; dışlayacak durumda olan kimse-ler de dışlarlar. Tevbe eden (hatasından tam olarak dö-nen), kendini düzelten ve gizlediklerini açıklayanlar baş-ka; onların tevbesini kabul ederim. Tevbeleri kabul eden ve iyiliği bol olan benim."**

Bakara Suresi 174. Ayette **"Allah'ın indirdiği kitaptan bir şey gizleyen ve karşılığında, tükenip gidecek bir bedel alanlar, karınlarına sadece ateş doldururlar. Allah Kıya-met günü onlarla konuşmaz ve onları aklamaz. Onların hak ettiği acıklı bir azaptır."**

Allah gerçekten Kur'an'ı anlamak için çabalayanlara mutlaka doğru bir yol gösterecektir

KUR'AN'IN HAFİFE ALINMASI GERÇEĞİ

İslam Dünyası'nın en büyük sorunu kendi Kut-sal kitabını araştırıp anlayacak şekilde okumaması ve ma-alesef Kur'an'ı küçük ve yetersiz görmesidir. Evet bu söz insanlara ağır gelebilir ancak durum bundan ibarettir.

Kur'an'ı siz anlayamazsınız! Ayetleri Âlimler dışında kimse anlayamaz! Dini konular çok düşünülürse kafayı yersiniz! Dinini sorgularsan ateist olursun! Kur'an Mealin-den bir şey anlaşılmaz anlamadan da olsa Arapça okuyun! Arapça okumak sevaptır! Kur'an içeriği önemli değil siz bizim dediğimizi uygulayın yeter! Mezhebe bağlı olunma-lı, mezhepsiz olmaz! Melekler mezhebin nedir diye sora-cak! Şeyhi olmayanın şeyhi şeytan olur! Kur'an da eksik çoktur o nedenle başka dini kaynaklar vardır!

Bu gibi cümlelerle halk sistematik olarak Kur'an'dan uzaklaştırılmış, Dine birçok hüküm kaynağı eklenmiştir.

Hâlbuki Kur'an'ın yeterli olduğuyla ilgili birçok ayet vardır. Sorgusuz sualsiz "Allah Dostu" dedikleri kişilere (Sanki biz haşa Allah düşmanınız da) inanıp onların dediklerine Kur'an gibi hatta Kur'an'dan öte inanan insanlar için Araf Suresi 3. Ayette **"Rabbinizden size indirilene uyun; Allah'a daha yakındır diye evliyaya uymayın. Bilgilerinizi ne kadar az kullanıyorsunuz!"** Yusuf Suresi 40. Ayette **"O'nunla aranıza koyarak kulluk ettiğiniz şeyler, sizin ve atalarınızın koyduğu isimlerden başkası değildir. Allah'ın onlar hakkında indirdiği bir yetki (sulta) yoktur. Hüküm, Allah'ın hükmüdür. O, kendinden başkasına kul olmamanızı emretmiştir. Dosdoğru din işte budur. Ancak, insanların çoğu bunu bilmezler."**

Kur'an yetersizdir sadece Kur'an'la hiçbir şey yapılamaz diyenler için, En'am Suresi 38. Ayette **"Yeryüzündeki bütün canlılar, gökyüzünde iki kanadıyla uçan bütün kuşlar, tıpkı sizin gibi toplumlardır (ümmetlerdir). Bu Kitap'ta hiçbir şeyi eksik bırakmış değiliz. Sonra Rable-rinin huzurunda bir araya getirileceklerdir."** En'am Suresi 114. Ayetinde (De ki) **"Allah'tan başka bir hakem mi ararım?"** Kitap'ı size açıklanmış olarak indiren O'dur. Kendilerine Kitap verdiklerimiz bilirler ki bu Kitap, Rabbin tarafından tümüyle gerçekleri gösterecek şekilde indirilmiştir. Sakın şüpheye kapılanlardan olma. İsrâ Suresi 89. Ayette **"Bu Kur'an'da insanlara her örneği değişik şekillerde vermişizdir. Ama insanların çoğu, nankörlük dışında her şeye direnir"** ayetleri örneklerdendir.

Kur'an çok zordur anlayamazsınız kimse çözemez diyenler için Kamer Suresi 17. Ayette **"Yemin olsun ki, biz, Kur'an'ı öğüt ve ibret için kolaylaştırdık. Fakat düşünen mi var?!"** Nahl Suresi 89. Ayette **Her toplumun (ümmetin)**

içinden kendilerine karşı bir şahit çıkardığımız gün, seni de bunlara karşı şahit getiririz. Bu Kitabı, her şeyi açıklasın, doğru yolu göstereyim, bir ikram ve İslam'a girenlere müjdeci olsun diye sana parça parça indirdik. Ayetleri örneklerden sadece biridir.

Peygamberin tek hüküm kaynağı Kur'an'a uyması gerektiği ve bu şekilde hükmetmesi gerektiği çeşitli ayetlerle ortaya konulmuştur. Nisa Suresi 105. Ayette de **"Gerçekleri içeren bu kitabı sana biz indirdik ki insanlar arasında Allah'ın gösterdiği yöntemle hükmedesin. Sakın hainlerin savunucusu olma."** Maide Suresi 48. Ayette de **"Gerçekleri içeren bu Kitabı sana, önceki Kitapları onaylayıcı ve koruyucu özellikte indirdik. O halde aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Sana gelen doğruları bırakıp onların arzularına uyma. Her birinize bir şeriat (kitap) ve bir yöntem (hikmet) verdik. Allah sizi tek bir toplum (tek bir nebînin ümmeti) yapmayı tercih etseydi yapardı. Oysa verdiği şeylerle sizi yıpratıcı bir imtihandan geçirmek için (böyle yaptı). Öyleyse (tartışma yerine) iyi işlerde yarışın. Tekrar hayata dönünce hep birlikte Allah'ın huzurunda toplanacaksınız. O, anlaşmazlığa düştüğünüz konuları size bildirecektir."** tek otoritenin ve hüküm verilmesi gereken tek kaynağın Kur'an olduğu net bir şekilde bellidir. Tüm ayetler evrenseldir ve hepimiz Kur'an'la hükmetmeliyiz.

Nice ayetler her zaman İslam Dünyası tarafından görünmezden gelinmiştir. Hud Suresi 12 ve 13. Ayetler de vahyin tek kaynağı Kur'an olup benzeri hüküm koyan bir şeyi getirmeye kimseye gücünün yetmeyeceği **"Ona bir hazine indirilseydi veya beraberinde bir melek gelseydi" demesinler diye sanki sana gelen vahiyden bir kısmını**

onlara okumayacak gibisin; bu da senin göğsünü daraltıyor. Hâlbuki sen yalnızca bir uyarıcısın. Her şeye vekil olan Allah'tır. Yoksa onun (Kur'an'ı), o uydurdu mu diyorlar? Onlara de ki "İddianızda samimi iseniz, Allah ile aranıza koyduklarınızdan çağırabileceğiniz herkesi çağırın da bunun dengi on sure uydurup getirin bakalım. Yunus Suresi 38. Ayette "Yoksa onu o (Muhammed) uydurdu mu diyorlar? De ki "Allah ile aranıza koyduklarınızdan çağırabileceğiniz herkesi çağırın da onun dengi bir sure getirin. Samimiyseniz yaparsınız" ayetlerden net bir şekilde anlaşılmaktadır. Burada kasıt sadece insanların kendilerinin oluşturacağı kutsal kitaplar olarak anlaşılmamalı, Kur'an yetersizdir deyip Kur'an'ı geri plana atıp başka kaynakları din de haram helal ve şeriat koyucu hale getirmek de şirkin bir türüdür. Bu durum Furkan Suresi 30. Ayette ifşa edilmiştir. "Resul de şöyle der: "Ey Rab-bim, benim toplumum, bu Kur'an'ı terk edilmiş/dışlanmış halde tuttular."

Hiz. Muhammed, Hz. İsa'nın vahyettiklerinin çarpıtılarak, İsa Nebinin kendisinin ve annesinin tanrılaştırıldığını ayetlerce görmüş ve tabii ki aynı durumların İslam dinine ve kendisine de yapılacağının farkına varmıştır. Bu sebeple dini bir otorite olarak Kur'an dışı asla bir şey dememiştir. (Ancak zamanla putlaştırma durumu başka türlü yapılmış, Hz. Muhammed adına yazılan hadislerle peygambere ait olduğu iddia edilen sakallar ve hırkalar, camilerde müzelerde tapınma malzemesi haline getirilmiştir.) Burada getirilen en klasik eleştirilerden biri –Peki Muhammed hiç konuşmadı mı? olmuştur. Nebi tabii ki normal hayatını da devam ettirmiş, konuşmuş ve kararlar almıştır. Ancak bunlar tamamen kişisel görüşler olup dini

bir hüküm etkisi olmamıştır. Hz. Muhammed, Allah'ın Elçisi olarak tabii ki çok önemli bir yerdedir. Ancak onu övmek için gizli bir şirke düşmek durumu Kur'an'da da bahsedilmiş, onun insan olduğu ayetlerde defalarca vurgulanmıştır. Kehf Suresi 110. Ayette "De ki: "Ben de sizin gibi bir insanım; Tanrınızın bir tek Tanrı olduğu bana vahyolunuyor. Kim Rabbine kavuşmayı arzu ediyorsa iyi iş yapsın ve Rabbine (yaptığı) ibadete hiç kimseyi ortak etmesin" Furkan Suresi 7-8. Ayetler de şunu da dediler: "Bu nasıl elçi? Yiyor, içiyor, çarşıda pazarda dolaşıyor. Ona bir melek indirilseydi de uyarıcılık işinde ona eşlik etseydi olmaz mıydı? Ya da ona bir hazine indirilseydi yahut yiyeceğini sağlayacağı bir bahçesi olsaydı ya?" O zalimler şunu da dediler: "Sizin yaptığınız sadece, büyüye kapılmış bir kişinin peşinden gitmektir."

Yöneltilen sorulardan biri de -Peygamber Sadece Allah'ın Postacısı mı? kendisi dine bir şey eklemeydi mi? – olmuştur. Buradaki tavır dehşet vericidir. Yüce Allah'ın kendisi için Nebi -Resul seçtiği ve şereflendirdiği bir merteye, insanlar için postacı gibi görülüp küçük düşürücü sözler sarf edilmiştir. Yüce Allah'ın kutsal kitabını insanlara tebliğ etmek için Muhammed Peygamberi görevlendirdiği o şerefli makam insanlarca "Peygamber neden kendi de hüküm koymamış" diye postacı makamı olarak görülüp önemsenmemiştir.

Kur'an'dan istedikleri gibi hüküm bulamayınca müşriklerin Peygambere takındığı tavır şu ayetteki gibidir. Yunus Suresi 15. Ayette "Onlara, birbirini açıklayan âyetlerimiz okununca, bizimle karşılaşmayı beklemeyenler derler ki "Bize başka bir Kur'an (ayetler kümesi) getir, ya da onu değiştir." De ki "Onu kendiliğimden de-ğiş-

tirmeye yetkim yoktur. Ben sadece bana yapılan vahye uyarım. Eğer Rabbime karşı gelirim büyük bir günün azabından korkarım” Araf Suresi 203. Ayette “Onlara bir âyet getirmediğin zaman “Derleseydin ya?” derler. De ki “Ben Rabbim tarafından bana vahyedilene uyarım. Bunlar, Rabbinizden size gelen ayetlerdir. Bir de inanıp güvenen bir topluluk için yol gösterici ve bir ikramdır.” Burada da açık şekilde belli ki Hz. Muhammed’in Kur’an ayetlerini tebliğ etmesi dışında hiçbir konuşmasında vahiy yoktur. Peygamber kendisi hüküm koyup dine eklese vahiy dışında bir şey diyemeyeceğini söylemezdi. Bu ayetlerde vahyedilmezdi.

Hüküm koyma yetkisi yalnız Yüce Allah’ındır. En’am Suresi 57. Ayette De ki: “**Ben Rabbimden gelen bir beyyine üzerindeyim. Ama siz onu yalanladınız. Acele istediğiniz şey benim yanımda değil. Hüküm yalnız ve yalnız Allah’ındır. Hakkı O anlatır. Ayırt edip çözüm getirenlerin en hayırlısı O’dur.**” Yine Yusuf Suresi 67. Ayette de Yakup Peygamberin oğullarına söylediği bu söz ibret vericidir. Yakub şunu da söyledi: “Oğullarım, bir tek kapıdan girmeyin, ayrı ayrı kapılardan girin. Gerçi ben, Allah’ın takdir ettiği bir şeyi sizden savamam, hüküm yalnız Allah’ındır. Yalnız O’na dayandım ben, yalnız O’na güvenip dayansın tevekkül sahipleri.” Yine Necm Suresi 1-2-3 ve 4. Ayetlerde “Yemin olsun inip çıktığı zaman yıldızla/fıskırıp çıktığı zaman çimene/süzülüp aktığı zaman Ülker Yıldızı’na/aşağı indiği zaman o parçalar halinde ağır ağır gelene, Ki arkadaşınız ne saptı ne de azdı. O sözleri kendi arzusuna göre söylemiyor. İndirilmiş bir vahiyden başkası değildir o.” En’am Suresi 114. Ayette“(De ki) “Allah’tan başka bir hakem mi ararım?” Kitap’ı size açık-

lanmış olarak indiren O’dur. Kendilerine Kitap verdiklerimiz bilirler ki bu Kitap, Rabbin tarafından tümüyle gerçekleri gösterecek şekilde indirilmiştir. Sakın şüpheye kapılanlardan olma.” açık bir şekilde vahyedilmiştir.

Helal ve Haram koyma mevzuunda da tek otorite Kur’an’dır. Peygamber adına isnat edilen helal ve haramlar, Hadisin Kur’an’ı neshetmesi görüşleri de dehşet vericidir. Oysaki Hz. Muhammed’in helal haram koyma gibi bir yetkisinin asla olamayacağı Kur’an’da çok net bellidir. Tahrir Suresi 1. Ayetinde “**Ey Nebi! Allah’ın özel olarak sana helal kıldığını, neden kendine haram kılıyorsun? Eşlerinin gönlünü etmeye çalışıyorsun. Neyse ki Allah bağışlar, ikramı boldur.!**” Bu ayetten hareketle Hz. Muhammed’in günlük ve ailevi kişisel olayda bile helal olan bir şeyi kendi kendisine haram yapması izin verilmemiştir. Tüm bunları görmeyip de Peygamberin Kur’an dışı vahiy alıp dine hüküm ekleme yetkisi olduğuna inanmak acı vericidir. Bu ayetteki asıl mesaj budur. Buna karşıt olarak gösterilen Araf Suresi 157. Ayette “**Onlar bu elçiye, bu ümmi nebiye uyan kimselerdir. Onu (Nebinin adını) yanlarındaki Tevrat’ta ve İncil’de yazılı bulurlar. O, onlara marufa uygun olanı emreder ve münkeri yasaklar. Temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. İsr’larını, üzerlerindeki ağır yükleri kaldırıp atar. Kim ona inanır, onu destekler, ona yardım eder ve onunla birlikte indirilen nûra (Kitaba) uyarsa, işte onlar umduklarına kavuşacak olanlardır.**” vahyedilmiş olan helal haram kılma yetkisi, tebliğ dışında bir söz söylemesi yukarıda belirttiğimiz ayetlerde ki gibi imkansız olan Hz. Muhammed’in Resulullah sıfatıyla Yüce Allah’ın Kur’an ayetleri dışında bir şey diyemeyeceği ona Kur’an dışı bir şey vahyedilmeyece-

ği gerçeği ışığında düşünülmelidir. Resul asla bir ekleme veyahut çıkarma yapamaz. Kur'an'ı Cebrail'den kendisine vahyedildiği gibi aynen aktarır. Aksi takdir de oluşacak durum Hakka Suresi 44-45 46'da da vahyedildiği gibidir. **“Muhammed, Bize karşı birtakım sözler uydursaydı, onu kısıvrak yakalar, şah damarını koparırdık. İçinizden hiçbiri de bunun önüne geçemezdi. Kur'an, Allah'tan çekinerek kendini koruyanların, akıllarından çıkarmayacakları bir bilgidir.”**

Bu tarz konuşmalardan, tartışmalardan sonra denilen şey; –Siz Hz. Muhammed'i önemsiz görüyorsunuz olmuştur. Halbuki Muhammed Peygamberi gerçek bir şekilde olması gerektiği gibi kabul edemeyen, onun Resul ve Nebi olmasını yeterli görmeyip dinde ona da hüküm verme yetkisini kendi kafalarınca Kur'an'dan 200 sene sonra yazılan yazılarla veren kişiler asıl onlar Hz. Muhammed'e önem vermeyen kişilerdir.

Kur'an'ın eksik olduğu ile ilgili getirilen teorilerden biri de her şeyden bahsedilmemesi argümanıdır. Bu konuyla ilgili Maide Suresi 101. Ayette **“Ey inanıp güvenenler (müminler)! Her şeyi sormayın; açıklansa hoşunuza gitmez. Kur'an indirilirken sorarsanız açıklanır ama Allah onlardan sorumlu tutmamıştır. Allah bağışlar, ikramı boldur.”**

Kur'an'da insan hayatıyla ilgili önemli olan her şey mevcuttur. Ancak bazı konular Kur'an ışığında kişisel tercihlere, örf ve adetlere bırakılmıştır. Önemli ve gerekli olan konularda, geldiği zaman itibarıyla da dinamik bir ayet inme süreci de söz konusudur. Örnekler verirsek Bakara Suresi 275. Ayette **“Faiz yiyenler, şeytanın aklını çeldiği kimsenin tavrından farklı tavır göstermezler. Bu (şeytan-**

ca tavır) onların “Alım-satım, tıpkı faizli işlem gibidir.” demeleridir. Allah, alım-satımı helâl, faizli işlemi haram kılmıştır. Kime Sahibinden (Rabbinden) bir öğüt ulaşır da faiz almayı bırakırsa, önceden aldıkları kendine kalır. Onun işi Allah'a aittir. Kim de devam ederse, onlar cehennem ahalisidir, orada ölümsüz olarak kalacaklardır.”

Bakara Suresi 215 ve 219. Ayetlerinde (Kime) neyi harcayacaklarını soruyorlar. De ki: **“Yapacağınız harcamaya; ana-baba, en yakınlarınız, yetimler, çaresizler ve yolda kalmışlar için olsun.”** Hayır için yaptığınız her şeyi bilen Allah'tır. / Sana hamrı (sarhoşluk veren maddeleri) ve kumarı soruyorlar. De ki her ikisinde büyük bir ism (zararlar) ve insanlar için yararlar vardır. Ama bunlardaki ism yararlarından büyüktür. (Hayra) neyi harcayacaklarını da soruyorlar. De ki: **Artan! Allah, âyetlerini size böyle açıklar ki düşünesiniz.** Maide Suresi 4. Ayette **“Sana, kendileri için neyin helâl kılındığını soruyorlar. De ki “Temiz olanlar helâl kılındı.” Eğittiğiniz ve Allah'ın verdiği bilgi ile yetiştirdiğiniz avcı hayvanların, sizin için tuttuklarını “Bismillah (Allah'ın adıyla)” diyerek yiyin. Allah'tan çekinerek kendinizi koruyun çünkü Allah, hesabı çabuk görür”.** Ahzap Suresi 63. Ayette **“Sana kıyame-tin saatini soruyorlar; de ki: “Onun bilgisi sadece Allah katındadır; nerden bileceksin belki de kıyamet saati yakındır.”** Bu gibi ayetlerle Kur'an'ın eksiksiz olma amacının bir göstergesi olan parça parça inme durumu vardır. Yine ilk örnek verdiğimiz Maide 101'den hareketle Peygamberin Kur'an dışında Kur'an eksik diye Kur'an'la eşdeğer hükümler koyması imkansızdır.

Ancak maalesef gereksiz olan konularda hadisler üretilip bunu dini bir hüküm kaynağı yapmak İslam'a zarar

vermiştir. Örneğin Abdullah İbn Ömer (r.a.) Rasulullah'ın (a.s.m.) şöyle buyurduğunu rivayet ediyor: “Biriniz yemek yediği zaman sağ eli ile yesin. Bir şey içtiği zaman da sağ eliyle içsin. Çünkü ancak şeytan sol eliyle yer ve içer.” (Tirmizi, Et'ime: 9; İbn Mace, Et'ime: 8.) Aişe (r.anha) rivayet etmiştir: Rasulullah (a.s.m.) karpuzu yaş hurma ile yer ve şöyle buyurdu: “Hurmanın hararetini karpuzun serinliği ile karpuzun serinliğini de şu hurmanın harareti ile gideriyoruz.” (Ebu Davud, Etime: 44; Tirmizi, Et'ime: 36; İbn Mace, Et'ime: 37.) Amr bin Şuayb (r.a.) dedesinin şöyle dediğini rivayet etmiştir: “Rasulullah'ı (a.s.m.) hem ayakta hem de oturarak su içerken gördüm.” (Tirmizi, Eşribe: 1 İbn Abbas (r.a.) rivayet etmiştir: “Rasulullah (a.s.m.) ancak saf ipekten yapılmış olan elbiseyi yasakladı. Üzerinde ipekli bir parça bulunan (veya dokuması başka bir madde olan) karışık kumaşları kullanmanın ise bir mahzuru olmayacağını söyledi.” (Ebu Davud, Libas: 9) Ebu Hüreyre (r.a.) Rasulullah'ın (a.s.m.) şöyle buyurduğunu rivayet ediyor: “Allah takma saç kullanana, kullanmak isteyen; dövme yapan ve yapmak isteyen lanet etmiştir.” (Buhari, Libas: 83; Müslim, Libas: 115; Ebu Davud, Tereccül: 5; Tirmizl, Libas: 25; Nesei, Ziyet: 24.) Ebu Hüreyre (r.a.) şöyle rivayet etmiştir: Rasulullah (a.s.m.) aksırdığı zaman, eli ile yahut elbisesi ile yüzünü kapatır ve bu şekilde sesinin fazla çıkmasını önlerdi. (Ebu Davud, Edeb: 90; Tirmizl, Edeb: 6.)

Bunlar gibi birçok üretilen hadis İslam Dünyası'nın ne kadar gereksiz şeylerle uğraştığının kanıtıdır. Bunların Kur'an'da olmaması onun eksik olduğu anlamına gelmez. Yüce Allah bu gibi günlük içtihatlarda Kur'an ışığında insanları örfe, geleneğe, yaşanan zamana göre serbest bırakmıştır. Bu Hz. Musa ve İsrailoğulları'nın şu kıssasında da dolaylı olarak Kur'an'da bahsedilmiştir. Bakara 67-71. Ayetlerde **Bir gün Musa halkına, “Allah bir sığır kesme-**

nizi emrediyor!” dedi. “Sen bizimle eğleniyor musun!” dediler. O da “Kendini bilmez biri olmaktan, Allah'a sığınırım!” dedi. “Bizim için Sahibine (Rabbine) sor, o nasıl bir şeydir, bize açıklasın!” dediler. Dedi ki O, şöyle diyor: ‘Ne yaşlı ne körpe, ikisinin ortası bir sığır.’ Haydi, emri yerine getirin!” “Bizim için Sahibine (Rabbine) sor, bize ne renk olduğunu da açıklasın!” dediler. Musa dedi ki Rabbim şöyle diyor: “O sarı bir sığırdır, sapsarı renkte, görenlere zevk verir.”

“Bizim için Sahibine (Rabbine) bir daha sor, onun nasıl bir şey olduğunu iyice açıklasın! Bize göre o özellikler birçok sığırda var. Allah bulmamızı tercih ederse biz onu buluruz!” dediler. Dedi ki Sahibim şöyle diyor: “O bir boğadır; ne koşulup toprağı sürmüş ne de ekin sulaştırılmıştır. Salmadır; alacası da yoktur.” “Şimdi tüm bilgiyi getirdin!” dediler ve boğayı kestiler. Neredeyse emri yerine getirmeyecekler” vahyedilen bu olayda İsrailoğulları'nın sığırı kesmemek için birçok gereksiz soru sorup süreci uzattığı bu şekilde asıl amaçlarının gerçek emri geciktirip ya da ertelemek, vazgeçirmek olduğu kıssadan bellidir.

Din adamlarına aşırı güvenme sorunu da bir başka konudur. Bu durum maalesef ki çok suiistimal edilmiştir. Tabii ki kastım tüm din adamlarına değildir ancak dilimize de yerleşen “her gördüğün sakallıyı hoca sanma” durumu aynen geçerlidir. Özellikle çoğu tarikatlar bu durumu iyi kullanıp İslam'ı dejenere etmektedir. –Kur'an'ı tek başına anlamazsın bize uy anla.- Aklın yetmez sen âlim misin ki? - Bizim hocamızdan asla yanlış söz çıkmaz o “Allah Destu’ ’dur, – Kur'an yetmez o nedenle şu âlimimizin kitabını oku, o zaten meleklerle irtibat halindedir yanlış yazamaz – gibi sözlerle insanlar korkutulup Kur'an'dan uzaklaştırı-

lır. Halbuki Kur'an da Tevbe Suresi 34. Ayette de **“Ey inanıp güvenenler! Bilginlerin ve din adamlarının birçoğu insanların mallarını haksız yolla yer ve onları Allah'ın yolundan engellerler. Altını ve gümüşü kasalarda saklayıp da Allah yolunda harcamayanları acıklı bir azap ile müjdele.”** Bakara Suresi 79. Ayette **“Fakat elleriyle kitap yazan, sonra geçici bir çıkar için “Bu Allah katındandır!” diyenlerin çekeceği var. Hem yazdıklarından dolayı çekecekleri var hem de kazandıklarından dolayı çekecekleri var!”** Şura Suresi 21. Ayetinde **“Yoksa bu dinde onlar için, Allah'ın onaylamadığı kurallar koyan ortakları mı var? Eğer hesabın mahşere bırakıldığı sözü olmasaydı hemen yargılanırlardı. Yanlış yapanlar için acıklı bir azap vardır.”** Bu ayetlerden hareketle her insanın çok dikkat etmesi ve aklını kullanması, Kur'an'ı iyi bilip tuzaklara düşmemesi konusunda birçok ayette uyarılar yapılmıştır. Ahzap Suresi 66-69. ayetlerinde **“Yüzleri ateşte çevrildiği gün şöyle diyeceklerdir: “Ah keşke Allah'a boyun eğseydik, keşke Elçiye de boyun eğseydik!” “Rabbimiz! Biz yöneticilerimize ve büyüklerimize boyun eğdik, onlar da bizi yoldan saptırdılar.” “Rabbimiz! Onlara bu azabın iki katını ver; onları tamamen dışla” derler.** Bu durumun Yüce Allah tarafından kabul edilmeyeceği büyüklere sorgusuz sualsiz Kur'an'ı bilmeden itaatin kişileri günahlardan kurtarmayacağı net bir şekilde ifade edilmektedir. Cehennemdeki kavgalardan biri de belki de en önemlisi Araf Suresi 38 ve 39. Ayetlerde **“Allah onlara: “Sizden önce gelmiş insanlar ve cinlerle beraber şu ateşe girin!” diyecektir. Oraya giren her toplum (ümme), kendi yoldaşına lanet edecek; hepsi orada derlenip toparlanınca da sonrakiler öncekiler için şöyle diyeceklerdir: “Rabbimiz! Bizi işte**

bunlar saptırdılar. Sen bunlara o ateşin azabını iki kat ver.” Allah diyecek ki “Hepinizinki iki kat ama bilmiyorsunuz” Öncekiler de sonrakilere şöyle cevap vereceklerdir: “Sizin bizden ne farkınız var ki? Siz de kazandığınıza karşılık bu azabı tadın.” bu şekilde vahyedilmiştir. Burada öğrendiğimiz şudur ki Kur'an'ı bilmeyip öğrendiklerini Kur'an'dan sanıp o şekil inananlar veya yine sorgulamadan şu- bu kişilerin anlattığı gerçek dindir, Kitabı okumaya gerek yok diyenler yani sürü çobanlarının arkasından giden koyun gibi olma durumu Cehennem den kurtulmak için bir sebep değildir. Çünkü insanogluna akıl verilmiştir.

Kur'an'ın anlaşılamayacağı ile bağlantılı sunulan argümanlardan biri de akla yer verilmemesidir. Kur'an ile ilgili özellikle aklın kullanılması sorgulanması bu konularda yasaklanır. Bu şekilde geleneğin öğretilerine de boyun eğilecek ve sorgulamak günah sayılacaktır. Halbuki Kur'an da akıl en önemli kavramlardan biridir. Araf Suresi 179. Ayetinde **“Cinlerin ve insanların çoğunu sanki Cehennem odunu olsunlar diye yetiştirdik. Onların da kalpleri vardır ama (gerçeği) kavramazlar, gözleri de vardır ama ilerisini görmezler, kulakları da vardır ama (söz) dinlemezler. Onlar en'âm (koyun, keçi, sığır ve deve) gibidirler. Ashında daha düşük seviyededirler. Onlar tam bir gaflet içindedirler.”** Enfal Suresi 22. Ayetinde **“Allah katında canlıların en kötüsü, aklını kullanmayarak sağırlık ve dilsizlik edenlerdir.”** Bu ayetlerde akli önemsememek durumu hayvanlardan bile düşük seviyede görülmuş, Yüce Allah'ın gazabına uğranılacağı vahyedilmiştir. Yasin Suresi 62. ve 63. Ayetlerinde **“Yemin olsun, şeytan, içinizden birçok nesli saptırmıştı. Aklınızı hiç işletmiyor muydunuz? Alın size, tehdit edildiğiniz cehennem!”** akli-

nı kullanmamanın şeytanın bir hedefi olduğu ve bunu gerçekleştirenlerin şeytanlarla birlikte Cehennem e gideceği vahyedilmiştir.

Kur'an Ateizmi de tanımaz. İnsanoğlu dogmatik olarak inançlıdır. İlk insanlardan, balta girmemiş orman kabilelerine her insan bir yaratıcı inancı içinde olmuştur. İslam Dünyasında kafir, müşrik ve münafık kavramlarını bilmede yanlış anlaşılmalara vardır. Kafir (örtlen gizleyen) ile Müşrik (şirk işleyen ortak koşan) anlamına gelir. Yine Münafık (ikiyüzlü) anlamına gelip inanmış gibi görünen ama içten gerektiği gibi inanmayan, yanlışını gizlice empoze edip nifak soğan anlamına gelir. Yani ateist diye bir durumun kalben ve ruhen mümkün olmadığı, bizzat Yüce Allah'a inanan ancak yanlış şekilde O'na yaraştığı gibi inanmayan müşrik, kafir ve münafık kişilerin Cehenneme gideceği ayetlerde yazar. Zümer Suresi 71. Ayette **"Ayetleri görmezlikten gelenler (kafirler), bölükler halinde Cehennem'e gönderileceklerdir. Oraya varınca kapıları açılacak ve oranın bekçileri şöyle diyeceklerdir: "Size içinizden elçiler gelip Rabbinizin ayetlerini yüzünüze karşı okumadılar mı? Böyle bir günle karşılaşacağınızı söyleyip sizi uyarmadılar mı?" Onlar: "Evet" diyecekler ama o kâfirlerin azap çeceklerine dair o söz, artık yerine getirilmiş olacaktır."** şeklinde vahyedilir. O kişilerin büyük bir kısmı da akıllarını kullanıp Kur'an'ı düşünme düşünme okumadıkları için Cennet e gideceğini sanıp Cehenneme giden kişiler olacaktır. Bu durum yine Yusuf Suresi 106. Ayette yüzümüze tokat gibi çarpmaktadır. **"Onların çoğu (araya bir aracı koyup) müşrik olmadan Allah'a güven duymazlar"**

KUR'AN'DA YOK!!!

İslam Dünyası'nda din adına maalesef birçok yanlış inanış bulunmakta ve bunlar dinimizin anlaşılmasında dejenerasyon yapmaktadır. Yanlış inanılan konular bizi şirk'e kadar götürebilmektedir. Burada kritik nokta çoğu kişinin Kur'an'ı anlayıp okumadığı için bu durumun farkında olmamasıdır. Bu yazıda Kur'an'ın içeriğiyle ilgili doğru bilinen yanlışların bir kısmını yazmak istedim.

Kur'an'da Kabir Azabı Yok!

Kabir azabıyla ilgili delil getirilen ayet Mümin Suresi 46. Ayettir. Mümin Suresi 45-46. Ayetlerde **"Allah o adamı, kurdukları tuzanın kötü sonuçlarından korudu. O kötü azap Firavun ailesinin başına geldi. Cehennem ateşi onlara, sabah akşam gösterilir. Kıyamet saati geldiğinde, "Firavun ailesini o azabın en ağırına sokun!" denir.**

Kur'an'da azap iki şekilde belirtilir. Dünya ve Ahiret azabı. Bunlara ek olarak bir azap Kur'an'da belirtilmemiştir. Kur'an'da "kabirsel" bir hayat yoktur. Kur'an'a göre insanların Cehenneme sevki mahşerdeki toplanış ve yargılanmadan sonra olacaktır. Burada kastedilen ruhun manen sıkılmasıdır. Bu hem dünyada görülen rüyalar veyahut bir ızdırap sıkıntı ve pişmanlıklar durumu olabileceği gibi kötü bir insan ölür ölmez meleklerin onun canını alacağı sırada da o insana azabı bir şekilde belli edeceklerdir. Ölünen sırada gelen bir azabın kabir de görülecek azapla alakası yoktur. Ayrıca Enfal Suresi 50-51. Ayetlerinde **"Melekler canlarını alırken o kâfirleri bir görsen; yüzlerine ve arkalarına vurarak onlara: "Yangın azabımı tadın şimdi" derler. Siz, ne ettiyseniz onu buldunuz. Allah, hiçbir kuluna haksızlık yapmaz."** Yine Muhammed Suresi 24-28. Ayetlerinde **Bunlar Kur'an'ı bağlantılarıyla birlikte ele almayacaklar mı? Yoksa kalpleri üzerinde kilitler mi var? Doğruları bütün açıklığı ile gördükten sonra sırtlarını dönenleri Şeytan aldatmış ve onlara umut vermiştir. Çünkü onlar, Allah'ın indirdiğini beğenmeyenlere: "Bazı konularda size uyarız" derler. Allah onların gizli konuşmalarını bilir. Melekler, yüzlerine ve sırtlarına vurarak ruhlarını alırken halleri nice olur? Böylece Allah'ı hiddetlendiren şeye uyup, onu razı edecek şeyden hoşlanmadıkları için Allah işlerini boşa çıkarır."** Bu bir ölüm sonrası can alma sırası durumunda olup zaten insanlara, ölümlünden mahşerdeki diriltilmelerine kadar olan sürenin çok kısa geleceği ayetlerde bellidir. Müminun Suresi 112 ve 113. Ayette **Allah onlara, "siz yeryüzünde yıl sayısı olarak ne kadar kaldınız?" diye soracak; onlar da "Ya bir gün, ya da günün bir kısmı kadar kaldık; onu sayanlara**

sorabilirsin" diyeceklerdir. Buradan anlaşılması gereken şey ne bir kabir azabı ne bir kabire gelen yılanlar ejderhalar olduğudur. Bunlar hurafedir.

Kur'an'da Mehdi Yok!

İnanışa göre Mehdi; İslam'da kıyamete yakın geleceğine ve İslam'ın dünyaya hâkim olmasını gerçekleştireceğine inanılan kişidir. "Kendisine rehberlik edilen", Allah tarafından yol gösterilen, şahsi bir tarzda Allah'ın hidayetine nail olan (hidayete erdirilen) kişi manasındadır. Bu durum Kur'an'da yer almamakla birlikte bazı ayetlerin yorumları hadisler ve çeşitli kişilerin sözleri üzerinden İslami inanışta kendisine yer edinmiştir. Çeşitli mezheplerde ve dinlerde Mehдинin geleceği ve kurtarıcı olacağı işlenmiş ve bu kişi her görüşte farklı biri olmuştur. Sünnilikte; Mehdi kıyamet öncesinde gelecek ve ümmeti birleştirerek Deccal veya yalancı bir Mesih'e karşı savaşacak ve Mesih ile dayanışma içerisinde İslam'ın dünyadaki hakimiyetini gerçekleştirecek olan Muhammed'in soyundan bir halife olarak inanılır. Alevi inancında da On ikinci İmam olan Muhammed Mehdi "Mehdi" olarak bilinir. Öldüğüne inanılmayıp gayb halinde olduğu ve kıyamete yakın geri geleceğine inanılır. Bu inanışların asıl çıkış noktası Tevrat ve İncil'dir. Yahudiler hâlâ bir kurtarıcı beklemektedir. Dünyaya gelecek olan kurtarıcı tüm Yahudileri 'vaat edilmiş topraklar' üzerinde toplayacak ve hâkimiyetleri buradan tüm dünyayı kapsayacaktır. Böylece Hz. Davut ve Hz. Süleyman dönemindeki gibi Yahudiliğin büyük gücü geri gelecektir. Yahudi inançlarına göre yeryüzünde savaşların çok olduğu huzurun olmadığı dönemde bu kişi gelecektir. Hristiyanlar için gelecek olan Mehdi; Hz. İsa'dır. Zerdüştlükte

ise her biri bin yıl arayla birbiri arkasından zuhur edecek üç kurtarıcının bekleyişi vardır. Bu kurtarıcıların hepsi Zerdüş'tün soyundan olacaktır ve üçüncüsü (İstut Erte) son vaat edilen kurtarıcıdır. Kur'an'da ise bu tarz efsaneler asla yer almamaktadır. Herhangi bir kurtarıcı unsuru Kur'an'da yer almaz. Ölen kişilerin dünyaya geri dönemeceği birçok ayette bellidir. Örneğin Maide Suresi 117. Ayetinde Hz. İsa'nın mahşerdeki şu konuşması; **“Bana ne emrettiysen onlara onu söyledim. “Benim Rabbim ve sizin de Rabbiniz olan Allah’a kul olun” dedim. Aralarında bulduğum sürece onlara şahittim. Beni vefat ettirdikten sonra onlar, sadece senin gözlemin altındaydılar. Her şeye şahit olan sensin.”** Secde Suresi 12. Ayette’de ölülerin yeniden dünyaya gelemeyeceği; **“Rablerinin huzurunda başlarını öne eğdikleri sırada bu günahkarları bir görsen! Hepsî şöyle der: “Rabbimiz, gerçeği gördük ve anladık; bizi geri çevir de iyi işler yapalım; artık kesin bir kanaatimiz oluştu”** nettir.

Kur'an'da Mezhepçilik Yok!

Mezhepler dini ve siyasi gruplaşmalarla oluşum içine girmiş ve Muhammed Peygamber'in ölümünden sonra ortaya çıkmıştır. Bu dönemde çeşitli alimler ortaya çıkmış ve İslam hakkında görüşlerini belirtmiştir. Görüşlerini sözle ifade eden bu alimlerin görüşlerine uyan kişiler o mezhebe ait olmuşlardır. Bu görüşler giderek belirginleştikten sonra ortaya mezhepler çıkmıştır. İslam tarihinde de dört tane büyük mezhep yer almaktadır. Mezhepler dine birçok ekleme birçok haram -helal kavramı eklemiş, Kur'an'ı zorlaştırmış ve Kur'an'dan uzaklaşmaya yol açılmıştır. Kur'an ayetlerinde hiçbir şekilde mezheplerden bahsedilmemek-

tedir. Aksine mezheplere fırkalara ayrılmanın büyük bir günah oluşu anlatılır. En'am Suresi 159. Ayette **“Dinlerini bölük bölük edip her biri bir kişinin taraftarı olmuş olanlar var ya, sen hiçbir konuda onlardan olamazsın. Onların işi Allah’a kalmıştır. Daha sonra Allah, onların yaptıklarını kendilerine bildirecektir.”** Meryem Suresi 37. Ayette **“Kendi aralarından çıkan hizipler ihtilafa düştüler. Büyük bir günün tanıklığından ötürü vay o inkârcıların haline!”** Rum Suresi 32. Ayette **“Birilerine bağlanarak dinlerini bölenlerden olmayın. Her cemaat kendinde olanla övünüp durur.”**

Kur'an'da Kutsal Günler, Kandiller Yok!

Yine Kur'an'la bir ilgisi olmayıp peygamber öldükten yüzyıllar sonra ortaya çıkmış kandil adı altında sözde affın bol olduğu özel geceler vardır. Tasavvuf kültüründe başlayan bu inanış 900'lü yıllardan sonra başlamıştır. Bu bizde ise Osmanlı Padişahlarından 2. Selim'le başlamıştır. 1560'lı yıllarda Kandil geceleri kutlanmaya başlanmıştır. Bu dönemde camiler kandillerle süsletilip aydınlatıldığı için bu adı almıştır. Kur'an'a ekleme çıkarma yapılması imkânsız olduğu, İlahi Koruma altında olduğu ve ayetin anlamını değiştiremeyeceği için de birçok devlet, kişi, cemaat vs. hadisler uydurarak, maddi ve manevi üstünlükleri ele geçirmek için Müslümanları kandırarak, uydurulmuş hadislerle icma, kıyas ve din kitaplarıyla telkin yoluna gitmişlerdir. Bunu daha önce İncil ve Tevrat'ta da yapmışlardır. Kur'an'da geçen tek özel gece Kur'an'ın inmeye başladığı Kadir gecesidir. Çünkü Kadir Gecesi, Kur'an'ın oluşumunun başlangıcıdır. Bu geceyle ilgili; bu gece yapılan dualar, namazlar bin kat daha fazla sevap kazandırır ya da günah-

lar silinir tarzı açıklamalar Kur'an'a uymaz. Kur'an bu geceye özgü bir ibadet görevi vermemiştir.

Kur'an'ı Anlamadan Okumak ve Arapça Okumanın Sevabının Bol Olacağı Yok!

Kur'an'ın Arapça inme sebebi Arap coğrafyasına ve lisanı Arapça olan bir yerde indirilmesidir. Şura Suresi 7. Ayette “İşte böyle. Bunu sana, Arapça Kur'anlar (ayet kümeleri) halinde vahyettik ki Anakent'te (Mekke'de) ve çevresinde olanları uyarasın. Geleceğinden şüphe olmayan toplanma günü konusunda da uyarasın. Bir kesim Cennette, bir kesim de alevli ateşin içinde olacaktır.” Bu ayetten de anlaşılacağı gibi Kur'an'ın Arapça inme nedeni Arapçanın kutsal olmasından dolayı değildir. Yusuf Suresi ilk ayetlerinde “Elif! Lâm! Râ! Bunlar her şeyi açıkça ortaya koyan Kitap'ın ayetleridir. Belki aklınızı kullanırsınız diye biz bunu Arapça Kur'an'lar şeklinde indirdik.” Fussilet Suresi 44. Ayette Kur'an'ı, yabancı bir dilde oluştursaydık derlerdi ki “Ayetleri açıklansa ya? Arap'a hiç yabancı dilde bir kitap olur mu?” De ki “O, inanıp güvenenler için doğru yolu gösteren ve şifa olan tedavi eden bir kitaptır. İnanmayanların sanki kulakları tıkalı, müminlere karşı gözleri sanki kördür. Kendilerine uzak bir yerden seslenilen kişiler gibidirler.” Müzzemmil Suresi 20. Ayetinde “O halde Kur'an'dan, kolay geleni okuyun!” emiri geçer. Kur'an'ı anadilde okumamak ve anlamamak müşriklerin bile aklına uygun bir eylem değilken bizlerde ise anlamadan da olsa okumanın sevap olacağı olgusu gerçekten hayret ve üzüntü vericidir. Nitekim Cuma Suresi 5. Ayette de “Kendilerine Tevrat bilgisi yüklenen ama onun hükümlerini yüklenmeyenler, kitap yüklü eşek gibidirler.

Allah'ın ayetleri karşısında yalan yanlış şeylere sarılan bu topluluk, ne kötü örnektir. Allah, yanlışlar içinde olan toplulukları yola getirmez.” Ayetinde de bu benzetme yapılmıştır. Diğer Kutsal kitaplar da indirildiği kavmin dilinde gönderilmiştir.

Ölüye Kur'an Okumak ve Sevap Göndermek Yok!

Yüce Kitap Kur'an maalesef ölümlere okunan sevap yollanan hatim okunup birbirlerine yollanılan hurafelerle karşı karşıya kalmıştır. Tüm bunlar Kur'an'da asla yer almaz. Ölünün amel defteri öldüğü an kapanır. Ona okunacak Kur'an'lar onun günahının kefareti olamaz. Günümüzde bu şekilde ölüye Yasin okumak çok yaygındır. Trajikomik olan durum şudur ki Yasin Suresi'nde Kur'an'ın dirilere indiği yazar. “Muhammed'e şiir öğretmedik; zaten gerekmezdi. Bu, sadece zikirdir ve açıklayıcı Kur'an'dır. Diri olan kimseleri uyarısın ve onun Allah'ın sözü olduğu, görmezlik edenler açısından da kesinleşsin diye indirilmiştir.” Yine Neml Suresi 80. Ayetinde “Sen, ölümlere işittiremezsin. Eğer dönüp giderlerse, sağırlara da çağırıp duyuramazsın.” diye belirtilmiştir. Ayrıca bu okumalardan bazı hocalar ücret istemektedir. Bu da ayrıca bir utanç duyulacak durumdur. Bakara Suresi 17. Ayette “Allah'ın indirdiği kitaptan bir şey gizleyen ve karşılığında, tükenip gidecek bir bedel alanlar, karınlarına sadece ateş doldururlar. Allah Kıyamet günü onlarla konuşmaz ve onları aklamaz. Onların hak ettiği acıklı bir azaptır.” denilmiştir.

Kur'an'da 61 Gün Oruç Kazası Yok!

Kur'an bizim için kolaylaştırılmış bir kitaptır. Oruç

kefareti Kur'an'da yazmaz. Bakara Suresi 184. Ayetinde **“(Size yazılan oruç) sayılı günlerde tutulur. Sizden kim, hasta veya yolculuk halinde olursa, tutmadığı günler sayısınca diğer günlerde tutsun. Orucu tutabilecek olanların bir çaresizi doyuracak kadar fidye (fitre) vermesi de gerekir. Kim bir iyiliğin fazlasını yaparsa onun için iyi olur. Oruç tutmanızın ne kadar iyi olduğunu bilerseniz, (hasta ve yolcu olmanıza rağmen) tutarsınız.”** Bu durum net bir şekilde anlatılmıştır. Dolayısıyla 61 gün gibi yazılar Kur'an da yer almaz.

Kur'an'da Kadercilik Yok!

Geleneksel din algısına göre kader; İnsanın doğumundan ölümüne kadar yaşayacağı tüm olayların Allah tarafından belirlenmesidir. Bu durum Kur'an'ın öğretisine ve mantığına asla uymamaktadır. Kaderi belirleyen insan değilse dünyaya imtihan için gelmemizin de bir anlamı olmayacaktır. Bu doğru olsaydı Mahşerde Cehennem'e giden insanlar *“Rabbimiz bizim kaderimizi güzel yazsaydın biz de Cennet'e gidecektik bizim suçumuz ne”* derlerdi. Yine örnek olarak gösterirsek intihar etmek büyük günahlardandır. Örneğin; Kişi kendini 10. kattan aşağı atıp ölünce mahşerde sorgudayken ben intihar etmedim suçum yok, Allah böyle istedi derdi. Bu durum gayet tabii haksızlık olurdu. Örnekler çoğaltılabilir. Nahl Suresi 93. Ayette **“Tercih Allah yapsaydı sizi bir tek toplum (ümme) yapardı. Ama (tercihi size bıraktığı için) sapıklığı tercih edeni sapık sayar, hidayeti tercih edeni de yoluna kabul eder. Yaptıklarınızdan elbette sorumlu tutulacaksınız.”** denilir. İnsanoğlunun imtihanı kendi aklına ve tercihlerine bırakılmıştır.

Yüce Allah zaman ve mekân kavramlarından münezzehtir. Yüce Allah için geçmiş ve gelecek her zaman dilimi şu an gibidir. O kişilerin yaptığı ve yapacağı davranışları bilir ama onu kulunun iradesine bırakmıştır. Tabii ki bu yolda inancımız vicdanımız, ilhamımız ve ahlakımız bize doğruyu ve yanlış göstermede yol gösterici bir etki yapacaktır ancak yine de seçim bize aittir. Keza Maide Suresi 48. Ayette'de **“Gerçekleri içeren bu Kitabı sana, önceki Kitapları onaylayıcı ve koruyucu özellikte indirdik. O halde aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Sana gelen doğruları bırakıp onların arzularına uyma. Her birinize bir şeriat (kitap) ve bir yöntem (hikmet) verdik. Allah sizi tek bir toplum (tek bir nebînin ümmeti) yapmayı tercih etseydi yapardı. Oysa verdiği şeylerle sizi yıpratıcı bir imtihandan geçirmek için (böyle yaptı). Öyleyse (tartışma yerine) iyi işlerde yarışın. Tekrar hayata dönmünce hep birlikte Allah'ın huzurunda toplanacaksınız. O, anlaşmazlığa düştüğünüz konuları size bildirecektir.”** İnsanın imtihanlara karşı kendi özgür iradesini kullanması onun gidişatını belirler. Bakara Suresi 155-157. Ayetlerde **“Mallarınızdan, canlarınızdan ve ürünlerinizden eksiltilerek, sizi biraz korku ve biraz açlıkla yıpratıcı bir imtihandan geçireceğiz, bundan kaçış olmaz. Sen sabırlı davrananlara müjde ver. Onlar, başlarına bir şey gelince şöyle derler: “Biz, Allah'a aitiz, biz O'nun huzuruna çıkarılacağız.” Sahiplerinin (Rablerinin) sürekli desteği ve iyiliği onlarıdır. Doğru yolda olanlar onlardır.”** Bu durum vahyedilmiştir. İmanın şartlarıyla ilişkilendirilen ayette de kadere iman diye bir yazı yoktur Bakara 177. Ayette **“İyilik, yüzünüzü doğu ve batı tarafına çevirmeniz değildir. İyilik; Allah'a, ahiret gününe, meleklerle, kitaplara ve nebî-**

lere inanıp güvenen kişinin yaptığıdır. Böyle bir kişi, sevmesine rağmen malını, kendine yakınlığı olanlara, yetimlere, çaresizlere, yolda kalanlara, isteyenlere ve boyunduruk altındakilere verir. Namazı düzgün ve sürekli kılar ve zekâtı verir. Bunlar anlaşma yaptıkları zaman da yükümlülüklerini yerine getirirler. Baskılara, zorluklara, bir de baskın anında olacıklara karşı dirençli olurlar. Özü sözü doğru olanlar bunlardır. Allah'tan çekinerek korunanlar da bunlardır.” Dolayısıyla geleneksel kader inancı meselesi hatalıdır.

Kur'an'da Kendisinden Tövbe Alınıp, Rabıta Yapılan Keramet Sahibi Evliyalar Şeyhler Yok!

Genellikle tasavvuf kültüründe ve tarikatların çoğunda tövbe almak ve şeyhi düşünerek rabıta yapmak gibi davranışlar vardır. Bu kişiler, şeyhin elini tutup hem tarikat alma hem de günahlarından tövbe- istiğfar etme ve bir daha günah işlememeye niyet etme anlamında bir manevi bir bağ teşkil ederler. Bu durumda şeyhin kuvvet ve dirayeti ne kadarsa kendi müritlerine tasarruf eder. Mürit de “beni nezaret ve takip ediyor” diye şeyhinden çekindiği için, günah işlememeye azami dikkat eder. Tövbe vermek gelenekte; Allah dostu bir şeyhin birinin tövbesine vesile olması, tövbe etmede rehberlik etmesidir. Tövbe almak ise; tövbe etmek demektir. Rabıta ise; Kelime anlamı olarak bağ demektir ve tarikatlarda “kendi şahsiyetinden sıyrılıp, Hz. Muhammed'in veya şeyhinin manevî şahsiyetiyle bütünleşme ve bağ kurma” şeklinde uygulanır. Ehl-i sünnet âlimleri tasavvuftaki bu tür uygulamalara ilişmemiş ve teşvik etmişlerdir.

Bu uygulamalar şirk ve bidat içerir. Maalesef ki Kur'an'ı anlayamamış olan insanların çoğu bu şirk tuzağına düşebilmektedir. Kul tövbesini yalnızca Allah'a etmelidir. Yaptığı yanlışları bir daha yapmamak şartıyla Yüce Allah'a verilen bir söz durumudur. Kişi günahlarından dolayı af diler. Bununla ilgili birçok ayet mevcuttur. Bakara Suresi 128. Ayette Hz. İbrahim duasında; “**Rabbimiz! İkimizi sana teslim olmuş kişiler yap, soyumuzdan gelenlerden de sana teslim olmuş bir toplum oluştur! Bize menâsikimizi (hac ve umre ibadetlerini yapacağımız yerleri) göster ve yönelişimizi (tevbemizi) kabul et! Sana yönelenleri (tevbe edenleri) kabul eden, iyiliği bol olan Sen'sin!**” tövbenin aracısız bir şekilde ancak Allah'a edileceği gösterilmiştir. Tövbeyi kabul eden de yalnız Allah'tır. Nisa Suresi 17. Ayette “**Allah'ın kabul sözü verdiği tevbe, kendini tutamayarak kötülük işleyen sonra vakit geçirmeden tevbe edenlerin tevbesidir. Allah, onların tevbesini dönüşünü kabul eder. Allah bilir, doğru kararlar verir.**” Vahyedilmiştir. Kullar Kaf Suresi 16. Ayette denildiği gibi “**Çünkü biz, ona şah damarından daha yakınız**” Kendisine çok yakın olan Allah'a aracısız bir şekilde dua etmelidir. Gelecekteki Allah Dostu kavramı da çok tehlikeli bir kavramdır. Allah'ın kiminle dost olup olmayacağını kullar belirleyemez. Bakara Suresi 257. Ayette denildiği gibi “**İnanıp güvenenlerin en yakını (velisi) Allah'tır.**” O şeyhler Allah dostu da biz inananlar haşa Allah düşmanı mı oluyoruz? diye insan kendine sormadan edememektedir. Rabıta da ise rabıta yapan mürit şeyhine kayıtsız şartsız teslim olur yani kul olur. Şeyhi dışında bir şey düşünmez. Şeyhin ruhaniyetinin kendisini doğru yola aktaracağını düşünür. Şeyh Allah ile mürit arasında bir köprü gibidir. Şeyh'le Allah aynı

seviyede gibi hissedilir. Bu tam da Kur'a'nın bahsettiği şirk çeşididir. Putlarla aracılık Kur'an cahiliye Araplarından tek farkı şimdikilerin putlarının heykeller değil de insanlar olmasıdır. Zümer Suresi 3. Ayette **“Bil ki Allah'ın dini, katışıksız dindir. Allah ile aralarına evliya yerleştirenler şöyle derler: “Bizim bunlara kulluk etmemiz, sırf bizi Allah'a daha çok yaklaştırsınlar diyedir.” Allah, onların tartışıp durdukları her konudaki hükmünü, onların yüzüne karşı verecektir. Allah, yalancı olan ve ayetleri görmezlikte (kâfirlikte) direnen birini yoluna kabul etmez.”** bu durum vahyedilmiştir.

Yine insanlar kendilerince şeyh ve evliya dedikleri kişilere birçok keramet ve olağanüstü yetenekler yakıştırmış, onlara mucizeler isnat ederek insanüstü bir figüre dönmüşlerdir. Kendi şeyhlerini Allah'ın nebileriyle melekleriyle bir tutmuşlardır. Mümin Suresi 78. Ayette **“Senden önce de elçiler gönderdik; kiminin hikayesini sana anlattık, kimininkini de anlatmadık. Hiçbir elçi, Allah'ın izni olmadan mucize getiremez. Allah'ın emri gelince iş gerçekten biter. Boş işlere dalanlar orada kaybederler.”** diye vahyedilmiştir. Mucizeler Allah'ın izniyle olur ve onun elçisi olmayan birinde olmaz. Bu Allah'ın iradesine bağlıdır. Mesela Hz. Muhammed'e bile elçi olduğu halde Kur'an dışında bir mucize verilmemiştir. Gelenekte gaybı bilen, ölümlerle konuşan, Cennetin ve Cehennemin her köşesini gören vs. birçok evliya şeyh vardır. Bu şekil kulaktan kulağa hurafeler bir çığ gibi büyüüp yayılmıştır. Bunlar Kur'an'a ters düşer ve şirktir. Neml Suresi 65. Ayet de **De ki; “göklerde ve yerde olan gaybı Allah'tan başka kimse bilemez. Onlar ne zaman yeniden diriltileceklerini fark edemezler.”** En'am Suresi 59. Ayette **“Gizli bilgilerin (gaybın) anahtar-**

ları, Allah'ın yanındadır. Onları, O'ndan başkası bilmez. Karada ve denizde olan her şeyi, O bilir. O'nun bilgisi olmadan düşen bir tek yaprak yoktur. Yerin karanlıkları içindeki tek bir tane, yaş veya kuru ne varsa mutlaka apaçık bir kitapta (defterde) yer alır.” Yine Fatır Suresi 22. Ayette **“Dirilerle ölümler de eşit olmaz. Allah dinlemeyi tercih edene dinletir. Sen kabirlerde olanlara bir şey dinletemezsin.”** vahyedilerek bu konular tartışmaya dahi gerek kalmadan kapatılmıştır. Yine çeşitli türbelerde şu kişinin yüzü suyu hürmetine, şu kişinin vesilesiyle diyerekten dua edip mum dikip çeşitli hareketler yapmakta bu şekilde şirktir.

Kur'an'da Kan ve Uyku Abdesti Bozar Yok!

Çeşitli mezheplerde kanamanın ve uyuklamanın uyku hallerinin abdesti bozacağı ile ilgili inanışlar vardır. Maide Suresi 6. Ayette bu konuyla ilgili bölüm **“Hasta veya yolcu olur yahut sizden biri ayak yolundan gelir ya da kadınlarınızla birlikte olur da su bulamazsanız, temiz yüzeye (toprağa) yönelin; onunla yüzünüzü ve ellerinizi meshedin.”** vahyedilerek abdesti bozan durumlar açıklanmıştır.

Kur'an'da Tüm Yahudi ve Hristiyanlar Cehenneme Gidecektir Emri Yok!

Geleneksel inanışta Müslüman olmayan kişilerin, Yahudi ve Hristiyanların kesin olarak cehenneme gideceğine dair inanış vardır. Bakara Suresi 62. Ayette **“Muhammed'e inananlar ile Yahudi, Hristiyan ve Sabiiler'den Allah'a ve Ahiret gününe inanan ve iyi işler yapanların ödülleri Sahipleri (Rableri) katındadır. Onların üzerinde korku olmaz, üzüntü de çekmezler.”** Yine Maide Suresi 69. Ayette

“İnanıp güvenenlerden; Yahudi olanlardan, Sabii ve Hristiyanlardan kim Allah’a ve Ahiret gününe inanıp güvenir ve iyi iş yaparsa, onlar ne bir korku duyar ne de üzümler” vahyedilerek bu inanışın doğru olmadığı açıklanmaktadır. Tevrat’a ve İncil’e doğru şekilde inanan kimseler zaten orada bahsedildiği gibi bizim peygamberimizin haberlenişine ve dinin İslam olduğuna inanmış olmuşturlardır. Kur’an’a erişme imkanları varsa bunu zaten anlayacaklardır. Eğer Kur’an’ı bilmiyorlarsa daha doğrusu erişme imkanları yoksa da Araf Suresi 157. Ayette **“Onlar bu elçiye, bu ümmi nebiye uyan kimselerdir. Onu (Nebinin adını) yanlarındaki Tevrat’ta ve İncil’de yazılı bulurlar. O, onlara marufa uygun olanı emreder ve münkeri yasaklar. Temiz şeyleri helal, pis şeyleri haram kılar. Isr’larını, üzerlerindeki ağır yükleri kaldırıp atar. Kim ona inanır, onu destekler, ona yardım eder ve onunla birlikte indirilen nûra (Kitaba) uyarsa, işte onlar umduklarına kavuşacak olanlardır.”** Bu durumdan bahsedilmiştir. Tevrat, İncil ve inen diğer kitapların özüne doğru olarak şirk olmadan inanmışlarsa cennet kapıları açıktır.

Merak edilen bir soruda **“Peki Amazonlarda veya baltagirmemiş ormanlarda yaşayıp ölen ve kitaba erişememiş kabile bireylerine ne olacak”** minvali sorulardır. Burada da Kur’an’a göre kıyas; şirk olmadan inanma ve evrensel ahlak yasalarına uyma durumudur. İnsanoğlu dogmatik olarak inançlı yaşamaya kodlanmıştır. Tek olan ve her şeyi kendi yaratmış olan bir Tanrı inancını taşımak ve ahlaklı bir şekilde yaşamak Cennete gitmek için yeterli olacaktır. Dünyanın hiçbir yerinde medeniyet olsun olmasın birinin birini haksız yere öldürmesi ona zarar vermesi ailesine halkına saygısızlık, hırsızlık, işkence ve azap çektir-

mesi vs. gibi etik olmayan durumlar doğru olarak görülmez. Bunu araştırmalarda kanıtlamıştır. Örneğin 4 bin yıl önce yazılmış ve tarihin en eski ve en iyi korunmuş yazılı yasalarından biri olan Hammurabi Kanunlarında geçen maddelerden örnek vermek gerekirse; Madde 4 (Bir adam tahıl veya parayla ilgili yalancı şahitlik yaparsa, davaya konu olan cezayı kendisi üstlenir.) Madde 7 (Bir kimse tanık ya da yazılı anlaşma yokken başka birinden canlı, cansız herhangi bir şey kiralar ya da satın alırsa hırsız addolunur ve ölümle cezalandırılır.) Madde 23 (Soyguncu yakalanamazsa, soyulan kişi zararının miktarını yemin ederek söylerse o zaman soygunun yapıldığı yerin ya da toprakların ya da mekânın sahibi olan kişi ya da topluluk çalınan mallarını tazmin eder.) Madde 229 (Bir usta herhangi biri için bir bina inşa eder ve bu binayı uygun bir şekilde yapmazsa; inşa ettiği bina yıkılıp sahibini öldürürse, inşaatı yapan da öldürülür) vb... şu anda bize ahlaksızlık ve etik dışı gelen her şeyin o zamanlarda da var olduğu ve yine ahlak dışı görüldüğü kanıtlanmıştır.

Kur’an’da Sırat Köprüsü Yok!

Geleneksel inanışa göre **Sırat, mahşer yerinden itibaren cehennemin üzerinden geçerek Cennete kadar uzanacak olan bir köprüdür.** Bu köprü, haşir günü cehennemin üzerinde kurulacaktır. Mümin, günahkâr, kâfir istisnasız herkes bu köprüye gelecektir. Cennete gidebilmek için bundan başka yol yoktur. Sıratın iki tarafına konulmuş kanallar oradan geçmeye iyi amelleri yetmeyen kimseleri Allah’ın emriyle çekip o kişileri Cehenneme düşüreceklerdir. İyi amelleri ağır gelenler, kötülükleri sebebiyle tırmalanıp yara almış olsalar bile Sıratı geçeceklerdir. Bazı müminler senelerce sürünerek geçeceklerdir. Sıratı geçiş esnasın-

da Peygamberimiz sırat üzerinde “**Kurtar, ey Rabbim, kurtar!**” diye müminlere dua edecektir. Yine hadislerde “**Mahşerde muhakeme ve muhasebe işlerinden sonra Cehennemin üzerinde bir köprü (Sırat) kurulur. Allah şefaate izin verir. (Müminler) ‘Ya Allah selamet ver, selamet ver, diye dua eder durur.’ ‘Ya Resulallah, köprü nedir?’ diye sorulduğunda; ‘Kaypak ve kaygan bir yoldur. Orada; kancalar, çengeller ve Necidde bilen sa’dan denilen sert dikencikler gibi dikenler vardır. Mü’minler amellerine göre kimi göz açıp kapayıncaya kadar, kimi şimşek gibi, kimi rüzgâr gibi, kimi kuş gibi, kimi iyi cins yarış atları gibi, kimi deve gibi süratle geçerler. Mü’minlerden kimi sapasağlam kurtulur. Kimi de tırmalanmış (hafif yaralı) olarak salıverilir. Kimileri de cehennem ateşi içerisine dökülür.**” (Buhari-Müslim-Tirmizi) referans gösterilerek buna inanılmaktadır.

Bu inanışın temeli Zerdüştlükten gelir. Zerdüştlük’den kısaca bahsedersek “Sinvat (Çinvat Köprüsü) Cehennem üzerinde olan bir köprüdür ve buradan Zerdüş’t’e inananlar bir kız ve iki adet köpek eşliğinde eğlenceli ve şarkılı bir yer olan Cennete yol alıp gideceklerdir. Çinvat Köprüsü’nün görünümü geçen kişinin dürüstlüğüne göre değişecektir. Bundahişn adlı dini kaynaklarına göre kötü bir kişiye bu Köprü dar görünecek ve bu kişinin ruhu Cehenneme itilecek, burası da ebedî ceza ve acı çekme yeri olacaktır.” Dikkat edilirse bu rivayetler olduğu gibi biraz değiştirilerek üstte yazdığımız gibi peygamberimize isnat edilmiştir. Bu konunun Kur’ansal bir kaynağı ve dayanağı yoktur. Gayb’la ilgili bilgiler ancak Kur’an’dan bildiğimiz kadardır.

Kur’an’da Tüm Peygamberlerin Ortadoğu’ya Gönderilmiş Olduğu Bilgisi Yok!

Geleneksel inanışta tüm peygamberlerin Ortadoğu coğrafyasından çıkmış olduğuna inanılmaktadır. Bu durum Kur’an’ın ayetleriyle uyumsuz. Örneğin Fatır Suresi 24. Ayette “**Bu gerçeği seninle birlikte gönderdik ki, müjdeler veresin ve uyarılarda bulunasın. Her toplumun (ümmetin) geçmişinde mutlaka bir uyarıcı bulunmuştur.**” Yunus Suresi 47. ayette “**Her toplumun(ümmetin) bir elçisi vardır. Elçileri yanlarına geldiği zaman, aralarında hakka uygun şekilde hükmedilir. Onlara haksızlık yapılmaz.**” vahyedilerek her ümmete bir elçi gönderildiği anlatılmıştır. Kur’an’da Ortadoğu merkezli anlatımın olmasının nedeni Kur’an’ın indiği coğrafyadaki insanların vahiyden yabancılaşmamasıdır. Mesela Zerdüş-Buda-Konfüçyüs-Sokrates’in yazıları ve öğretilerinde Kur’an’dan bazı esintiler vardır. Bu kişilerin önceden peygamber olup öldükten sonra putlaştırılıp verdikleri bilgilerde tahrifler yapılması muhtemeldir. Hz. Nuh’un yaşadığı tufan olayı hemen hemen aynı şekilde tufanın çoğu toplumların yazıtlarında ve görsellerinde yer aldığı araştırmalarca gösterilmiştir. Bir örnek verirsek “Hopi” Kızılderililerine ait olandır. Okyanustan çok uzakta, Kuzey Amerika’nın güney batısında yaşayan Hopi’lerin destanlarında kabağan suların ülkelerini kapladığı, dağların tepelerine kadar yükseldiği ve yeryüzündeki canlıları yok ettiği anlatılıyordu. Amerika’nın eski sahiplerinden olan Azteklerin destanlarından ise Tufan olayının süresi bile veriliyordu. Bu medeniyetlere de indirilen kitaplarda nebilerinin Hz. Nuh ve tufan olayından bahsetmesi kesindir. Başka örnek olarak İtalyan Pompeii halkının başına gelen olaylar Lut

Kavminin başına gelen olaylarla çok benzerdir. Bu konuda en doğrusunu Yüce Allah bilir.

Kur'an'da Mezheplerin Koyduğu Yiyecek Haramları Yok!

Kur'an'da defalarca Yüce Allah'ın haram ve helal koymada ve belirlemede tek otorite olduğunun belirtilmesine rağmen gerek hadisler gerekse icma, kıyaslar ve mezhep imamlarının görüşleri dikkate alınarak İslam Dünyası'nda yeni helal ve haramlar türetilmiştir. Bunların bir kısmı da yiyecekler ve içeceklerde yapılmıştır. Dünyadaki her ülkede çeşitli gelenekler görenekler ve yeme içme kültürü vardır. Bizim yediğimiz bir yiyecek bir Çinliyi iğrendirebilir (kokoreç) veyahut bir Çinlinin kendi ülkesinde seveerek yediği hayvanlardan (çekirge) biz öğrenebiliriz. Ancak mesele bu yiyeceklerle ilgili helal ve haram sıfatı koyma durumuna gelirse bir çeşit şirk işlenmiş olur.

Haram; Yüce Allah'ın yapılmamasını Kur'an'da mutlak biçimde emrettiği fiillere verilen genel isimdir.

Helal; Yüce Allah'ın kurallarına aykırı olmayan, dinî bakımdan Kur'an'da yasaklamadığı fiillerdir.

En'am Suresi 121. Ayette **“Kesilirken, sırf fasıklık olsun diye, Allah'ın adının anılmadığı kesin ise o hayvanlardan yemeyin. Şeytanlar dostlarına, (bu gibi konularda) sizinle mücadele etmelerini fısıldarlar. Onlara uyarsanız kesinlikle müşrik olursunuz.”**

Maide Suresi 3. Ayette **“Size haram kılınanlar şunlardır: Ölü hayvan (leş), kan, domuz eti ve Allah'tan başkası adına kesilmiş olanlar. Boğulan, vurulan, bir yerden düşen, boynuz darbesi alan ve yırtıcılar tarafından yenilen hayvanları, ölmeden keserseniz haram olmazlar. Sunaklar**

üzerinde kesilenler ile çekilişle kısmet aramanız da size haramdır. Bütün bunlar fısk (yoldan çıkmak) olur. Ayetleri görmezlikte direnenler (kafirler), bugün dininizden ümitlerini kesmişlerdir. Onlardan korkmayın, benden korkun. Bugün dininizi olgunlaştırdım, size olan nimetimi tamamladım. Size din olarak İslâm'ı uygun gördüm. Her kim günaha eğilimi olmadan aklıktan dolayı (bu yasakları çiğnemeye) mecbur kalırsa Allah bağışlar, ikramı boldur.”

En'am Suresi 145. Ayette De ki: **“Bana gelen vahiyde yiyen kişiye yemesi haram kılınmış bir şey bulamıyorum; ölü (leş), akmış kan, tam bir zararlı olan domuz eti ya da fasıklık edip Allah'tan başkasının adı anılarak kesilen hayvan olursa başka. Kim zorda kalır da isyan etmeden ve aşırıya gitmeden bunlardan yerse senin Rabbin onu bağışlar ve ikram eder.”**

Burada da görüldüğü gibi eti haram kılınan hayvan sadece domuz ve leş hayvan, kan ve Yüce Allah'tan başka biri adına kesilen tüm hayvanlar haramdır. Bununla ilgili “Resul”ünde haram helal koyabileceğini savunan ayetlerde “Resul” kavramının yanlış kullanıldığını, Peygamberin Resul iken Kur'an ayetleri dışında bir şey demediğini “Nebi ve Resul kavramı” yazımızda açıklamıştık.

Ancak başta Kur'an'dan onlarca yıl sonra uydurulan hadisler olmak üzere yiyecekler ve yenilen hayvanlarla ilgili haram koymada Kur'an'ın dışına çıkıldığını görüyoruz.

Örneğin;

Ebu Salebe (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

“Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) her köpek dışı bulunan siba'nın yenmesini yasakladı!”

Siba': Aslan, kaplan, panter, kurt, köpek ve benzeri köpek dişine sahip olan et obur hayvanlara verilen genel isimdir.

Buhari 5600, Müslim 1932/12

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Köpek dişi olan her siba'nın yenmesi haramdır!"

Müslim 1933/15

Cabir bin Abdullah (Radiyallahu Anhuma) şöyle dedi:

"Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) Hayber günü evcil eşek eti yenmesini yasakladı, at etlerini yemek için ruhsat verdi!"

Buhari 3937, Müslim 1941/

Cabir bin Abdullah (Radiyallahu Anhuma) şöyle dedi:

"Hayber gününde Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) katır etinin yenmesini haram etti!"

Ahmed bin Hanbel Müsned 3/323

Ayrıca mezheplerin içinde de farklı helal haram inanışları vardır. Bir mezhebin helal saydığını başka bir mezhep haram saymış aralarında ihtilaflar kavgalar atışmalar olmuş hatta bunlar savaşımlara bile sebep olmuştur. Yan say-fada verilen çizelgede aradaki büyük farklılaşma net bir şekilde görülüyor.

	KONULAR	HANEFİ	MALİKİ	ŞAFİİ	HANBELİ
1	Ölü hayvanın derisi helal midir?	Haram	Helal	Haram	Helal
2	Yılan balığı yemenin hükmü nedir?	Helal	-	-	Haram
3	Erkeğin kırmızı elbise giymesinin hükmü nedir?	Mekruh	Helal	Haram	Mekruh
4	Erkeğin sarı elbise giymesinin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
5	Ud, zurna, dümbelek, boru davul çalmak nedir?	Mekruh	Helal	Helal	Haram
6	Karga eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
7	At eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	-	-
8	Midye yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	-	-
9	İstiridye yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	-	-
10	Kırlangıç yemenin hükmü nedir?	Helal	Helal	Haram	Haram
11	Kartal eti yemenin hükmü nedir?	Haram	Helal	Haram	Haram
12	Namaz kılan kimsenin önünden geçilmesinin haram olduğu mesafe ne kadardır?	40 kulaç	1 kulaç	3 kulaç	3 kulaç
13	Namaz içinde unutarak konuşmak namazı bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Evet
14	Namazda "ah" ve "of" demek namazı bozar mı?	Evet	Hayır	Evet	Evet
15	Abdestin farzları kaçtır?	4	7	6	7
16	Abdesti belli bir sıra ile almak farz mıdır?	Hayır	Hayır	Evet	Evet
17	Abdesti ara vermeksizin almak farz mıdır?	Hayır	Evet	Hayır	Evet
18	Abdesti bozan şeylerin sayısı kaçtır?	12	3	5	8
19	Namazda kakhaha ile gülmek abdesti bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
20	Deve eti yemek ve cenazeyi yıkamak abdesti bozar mı?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
21	Abdest şüphe ile bozulur mu?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
22	Kan akması abdesti bozar mı?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
23	Gusül abdesti almayı gerektiren sebeplerin sayısı kaçtır?	7	4	5	6

	KONULAR	HANEFİ	MALİKİ	ŞAFİİ	HANBELİ
24	Gusül abdestinin farzları kaç tanedir?	11	5	3	-
25	Umursamazlıktan veya tembellikten dolayı namaz kılmanın hükmü nedir?	Hapsedilir, kanatılana kadar dövülür, öldürülür.	Tövbe etmezse öldürülür	Üç gün içinde tövbe etmezse öldürülür	Üç gün içinde tövbe etmezse öldürülür
26	Namazı bitirirken selam vermenin farz olduğu miktar nedir?	Farz değildir	1 tarafa vermek farzdır	1 tarafa vermek farzdır	2 tarafa vermek farzdır
27	Ramazan orucu için her gün ayrı ayrı niyet etmek şart mıdır?	Evet	Hayır	Evet	Evet
28	Kan aldirmek orucu bozar mı?	Hayır	Hayır	Hayır	Evet
29	Erkek ve kadının ziynet eşyalarından zekat vermeleri farz mıdır?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
30	Kadın yanında kocası olmadan hacca gidebilir mi?	Hayır	Evet	Evet	Hayır
31	Haccın şartı kaç tanedir?	2	4	5	4
32	İpeğin üzerine oturmak, yaslanmak, yastık olarak kullanmak duvar örtüsü yapmak haram mıdır?	Hayır	Evet	Evet	Evet
33	Sakalı kesmek haram mıdır?	Evet	Evet	Hayır	Evet
34	Tavla oynamak haram mıdır?	Hayır	Evet	Evet	Evet
35	Satranç oynamak haram mıdır?	Evet	Evet	Hayır	Evet
36	Cinsi tecavüzde bulunulan hayvanın hükmü nedir?	Öldürülür eti yenmez	Öldürülür eti yenebilir	Öldürülür eti yenebilir	Öldürülmesi gerekir
37	Şarap ve diğer sarhoş edici maddelerin içilmesinin cezası kaç değnektir?	80	80	40	80
38	Dinden döndüğü için öldürülen bir kişinin malı mirasçılara verilebilir mi?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
39	Dinden dönen kadın öldürülür mü?	Hayır	Evet	Evet	Evet
40	Bir kadının hakimlik yapması caiz midir?	Evet	Hayır	Hayır	Hayır
41	Köpek necis bir hayvan mıdır?	Hayır	Hayır	Evet	Evet

Tüm bunlar Kur'an dışıdır. En'am Suresi 159. Ayette **“Dinlerini bölük bölük edip her biri bir kişinin taraftarı olmuş olanlar var ya, sen hiçbir konuda onlardan olamazsın. Onların işi Allah'a kalmıştır. Daha sonra Allah, onların yaptıklarını kendilerine bildirecektir.”** Vahyedilir.

Kur'an'da Çoğunluğun Azınlığa Karşı Her Zaman Haklı Olduğu Yaklaşımı Yok!

Özellikle çevremizde çok duyduğumuz din ile ilgili cümlelerden biri de “Bu kadar insan yanlış da bir sen mi doğrusun, O kadar hacı hoca yüzyıllarca bunu demiş sana mı inanacağız?” Sözleridir. Halbuki çoğunluğun ve geçmişin, ataların her dediğinin doğru olmayacağını anlatan bir kutsal kitap vardır. **“Kur'an”**.

Bakara Suresi 170. Ayette **“Onlara “Allah'ın indirdiğine uyun!” dense, “Hayır! Biz atalarımızı hangi yolda bulmuşsak, ona uyarız!” derler. Peki, ataları akıllarını bir şeye çalıştırmamış ve doğru yola da girmemişlerse, yine uyacaklar mı?”**

Maide Suresi 104. Ayette **“Onlara: “Allah'ın indirdiğine ve Elçisine gelin” dense, “Atalarımızda gördüğümüz bize yeter” derler. Ya ataları bir şeyi bilememiş ve doğru yolu bulamamışlarsa?”**

Lokman Suresi 21. Ayette **“Onlara, “Allah'ın indirdiğine uyun” denince: “Babalarımızı üzerinde bulduğumuz yola uyarız” derler. Şeytan, babalarımı alevli ateşin azabına çağırmış olsa da mı?”**

Araf Suresi 28. Ayette **“Bir edepsizlik yaptılar mı “Atalarımızdan böyle gördük. Allah bizden böyle istemiştir.” derler. De ki “Allah çirkin davranışları emretmez. Allah hakkında bilmediğiniz şeyler mi söylüyorsunuz?”**

İlgili ve yazmadığımız buna benzer birçok ayette;

Doğrunun, takvanın, aklın ve inancın çoğunlukta değil de milyonlarca kişiye karşı tek bir kişi de bile olabileceği öğütüdür. Sadece Kur'an'ı anlatınca insanların bize düşman kesilmesi, moralimizi bozmak istemelerine uymamalıyız. Onlar dine birçok ilave ekleme kaynak ve kişileri de anlatmamızı isterler. Bu gerçek Zümer Suresi 45. Ayette'de yüzümüze "İlahi bir tokat" gibi çarpmaktadır. **"Allah yalnız başına anıldığında, âhirete inanmayanların kalpleri nefretle ürperir; O'nun berisindeki, ilahlaştırılmış kişilerle birlikte anıldığında ise hemen müjdelenmiş gibi sevinirler."**

Kur'an'da 32 ve 54 Farz Yok!

Geleneksel dinde Kur'an'la ilgili sayısal ifadeler çok sevilir. Ancak Kur'an'ın her ayeti bize farzdır. Bu durum 32. ya da 54. gibi sayılara indirgenemez. Sayılardan bahsetmişken herhangi bir surenin veyahut duanın 3 kere ayet okumak, 33 kere elhamdülillah demek, 4444 kere tesbih çekmek vb. gibi okunmasına inanma durumu da Kur'an dışıdır. Papağan gibi tekrarın ve bunun bir sayıya şartlandırılması durumu komiktir. Boncukların ve tespihlerin dini amaçla ve duaları saymada kullanılmasına ilk olarak Hindistan'da, Hindu inancında görülmüştür. Tesbihin ataları Hindistan'dan Doğuya, sonra Ortadoğu'ya, en sonunda da Avrupa'ya yayılmıştır. Tesbihin kullanım amacı Müslümanlık, Hristiyanlık (Katolik), Hinduizm ve Budizm'de aynı olup hepsinde de duaları ve dualar arası bölümleri saymada kullanılır. Sayılara kutsiyet yüklenilmesi durumu Kur'an'a aykırıdır. Dualarda önemli olan sayı değil niyettir.

Kur'an'da Kıyamet Saati Hakkında Bir Açıklama Yok!

İnsanların en çok dikkatini çeken konulardan biri de kıyamet zamanı olmuştur. Gerek korkutucu görünmesi gerekse bir son ve başlangıcı temsil etmesi her zaman ilgi çekici ve ürperti verici olmuştur. Dolayısıyla bu durumla ilgili birçok yazılar mitler ve efsaneler türetilmiştir. Maa-lesef bunların bir kısmı da dini inanışlara yansımış, Yüce Allah'ın bu sözleri vahyettiğine inanılmıştır. Halbuki kıyamet zamanının Yüce Allah dışına kimse tarafından bilinemeceği Kur'an'da açık ve nettir.

Araf Suresi 187. Ayette "Ne zaman gelip çatacak diye kıyamet saatini soruyorlar sana. De ki: "Ona ilişkin bilgi Rabbim katındadır. Onu, vakti geldiğinde belirginleştirecek olan yalnız O'dur. Göklere de yere de ağır gelmiştir o. O, size ansızın gelecektir, başka değil." Sen onu iyice biliyormuşsun gibi sana soruyorlar. De ki: "O'na ilişkin bilgi Allah katındadır, fakat insanların çokları bilmiyorlar."

Ahzap Suresi 63. Ayette de "Sana kıyametin saatini soruyorlar; de ki: "Onun bilgisi sadece Allah katındadır; nerden bileceksin belki de kıyamet saati yakındır." Vahyedilmiştir. Tüm bunlara rağmen kıyamet saati, alametleri ve vaktiyle ilgili birçok hadis ve dini kaynaklar türetilmiştir.

Örneğin;

Avf bin Malik (Radyallahu Anh) şöyle dedi:

Tebük gazvesinde deriden yapılmış bir çadır içerisindeyken, Nebi (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)'in yanına geldim, şöyle buyurdu: "Kıyametin kopmasından önce altı şeyi say! Benim ölümüm! Sonra Beytu'l-Makdis'in fethedilmesi! Koyunların kırıldığı gibi sizi yakalayıp helak edecek veba salgını! Sonra malın çoğalması ki, bir kimseye yüz dinar verilir, buna karşın

o kişi kızmaya devam eder! Sonra Arap evlerinden girmedik hiçbir ev bırakmayan bir fitne! Sonra sizinle sarı ırk arasında bir barışın olması! Bu barışın akabinde onlar antlaşmayı bozarlar ve her bayrağın altında on iki bin kişi olduğu halde seksen bayrak altında size saldırırlar!”

Buhari 6/2967

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Ümmetim, geçmiş ümmetlerin yoluna karış karış, kulaç kulaç uymadıkça kıyamet kopmaz!”

Sahabeler:

-Ey Allah'ın Resülü! Fars ve Rumların yoluna mı? dediler.

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

-“İnsanlardan sadece onları kastediyorum!”

Buhari 7201

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Mal çoğalıp taşmadıkça kıyamet kopmaz! Nihayet bir kimse malının zekâtını çıkarır da, kabul eden kimse bulamaz! Arap arazileri, bahçelikler ve nehirlerle dönmeden kıyamet kopmaz!”

Müslim 3/201

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Müslümanlar, Türklerle muharebe etmeden kıyamet kopmaz! Onlar, öyle bir kavimdir ki yüzleri deri üzerine deri kaplanmış kalkanlar gibidir. Kıl elbiseler giyerler ve kıl ayak-kabılar içinde yürürler.”

Buhari 2742, Müslim 2912

Ebu Hureyre (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Devs kabilesinin kadınları kalçalarını, Zü'l-Halasa putunun etrafında çalkalanmadıkça etmedikçe kıyamet kopmaz!”

Buhari 697, Müslim 2906/51

Ebu Said el-Hudri (Radiyallahu Anh) şöyle dedi:

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

“Neşim elinde bulunduran zata yemin ederim ki, yırtıcı hayvanlar insanlarla konuşmadan, kamçısının ucu ayakkabısının kemeri kişi ile konuşmadan ve kişinin uyluğu arkasında ailesinin ne yaptığını kendisine bildirmeden kıyamet kopmaz!”

Tirmizi 2272

Yine kıyametin vaktiyle ilgili efsaneler İsrailiyat ve hadis yoluyla Kur'an'da yer almış, bir gözü sönmüş, alın-da yazılar yazan Deccal gibi kavramlar uydurulmuştur.

Abdullah ibni Ömer (Radiyallahu Anhuma) şöyle dedi:

“Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) insanlar içerisinde ayağa kalktı, Allah'ı layık olduğu sıfatlarla övdü. Sonra Deccal'ı zikredip şöyle dedi:

‘Ben sizi onun şerrinden inzar ediyorum! Nebilerin hepsi kavmini Deccal'in şerrinden korkutup sakındırmıştır. Yemin olsun Nuh da kendi kavmini Deccal'den sakındırmıştır. Ancak ben size hiçbir Nebinin söylemediği bir şey söyleyeceğim. İyi bilin ki Deccal şaşındır; Allah ise şaşı değildir!’ buyurdu.”

Başka bir hadiste Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem):

‘...Muhakkak ki onun iki gözünün arasında Kâfir yazılıdır. Onun amelini kerih görüp sevmeyen herkes o yazıyı okur. Yahut her mü'min o yazıyı okur’ dedi.

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle devam etti:

'Bundan sonra şunu kesin olarak bilin ki, sizden hiç kimse ölünceye kadar Aziz ve Celil olan Rabb'ini göremeyecektir!' buyurdu."

Buhari 2850, Müslim 2931/169

Huzeyfe (Radiyahallahu Anh) şöyle dedi:

Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) şöyle buyurdu:

"Şüphesiz ki, ben Deccal'in yanında bulunan şeyleri ondan daha iyi bilmekteyim. Onun yanında akmakta olan iki nehir vardır. Onlardan biri göze görünüşte beyaz bir sudur. Diğeri de göze görünüşte alev alev yanan bir ateştir! Eğer herhangi bir kimse ona erişirse ateş olarak gördüğü nehre gelsin. Sonra başını daldırsın. Sonra başını aşağı indirip ondan içsin. Kuşkusuz ki, o soğuk bir sudur. Deccal de gözü silik bir kimsedir, gözü üzerinde kalın bir perde vardır. Onun iki gözü üzerinde kalın bir perde vardır. Onun iki gözü arasında Kâfir yazılıdır. Onu yazı yazan ve yazı yazmayan her mü'min okur."

Müslim 2934/105

İsrailiyat'ın uydurduğu şekilde bir kıyamet savaşları efsanesi Peygamberin ağzından türetilmiştir.

Deccal bu işlerle meşgul olduğu sırada Allah, Meryem oğlu Mesih'i gönderir. O, Dimeşk'in doğu tarafındaki beyaz minare yanına herd boyası ile boyanmış iki parça elbise içinde, ellerini iki meleğin kanatlarının üzerine koymuş halde iner. Başını aşağı eğince (teri) su (gibi) damlar, yukarı kaldırınca da onda iri inci tanesi gibi durur ve güzel bir su iner. Artık hiçbir kâfir için onun nefesinin rüzgârını diri olduğu halde alması mümkün değildir! Onun nefesi de gözünün göreceği her yere ulaşır. Muteakiben İsa aleyhisselam Deccal'ı arar, nihayet onu Beytu'l-Makdise yakın bir yer olan 'Babu Ludd' denilen mevki-de yetişerek öldürür!..' buyurdu."

Müslim 2937/110

Bunların hiçbirisi Kur'an'da geçmez. Tevrat ve İncil'in hadisler yoluyla İslam'a aktarılması durumudur. Gaybın anahtarı ancak Yüce Allah'tadır. En'am Suresi 59. Ayette **Gizli bilgilerin (gaybın) anahtarları, Allah'ın yanındadır. Onları, O'ndan başkası bilmez. Karada ve denizde olan her şeyi, O bilir. O'nun bilgisi olmadan düşen bir tek yaprak yoktur. Yerin karanlıkları içindeki tek bir tane, yaş veya kuru ne varsa mutlaka apaçık bir kitapta (defterde) yer alır.** Diye vahyedilmiştir. Gayb adına Kur'an dışında yorum yapmak şirktir.

Kur'an'da (Kur'an'ı Okumak İçin) Abdest Şartı Yok!

Geleneksel inanıştaki yaygın ve yanlış inançların biri de Kur'an'a abdestsiz dokunulamayacağı ve okunamayacağı durumudur. Vakıa Suresi ilgili 78-79-80. Ayetlerinde **"O, kesinlikle şerefli bir Kur'an'dır. Titizlikle saklanan bir Kitap'tadır. Ona, arındırılmışlardan başkası dokunmaz."** Ayetindeki arındırılmış temizlenmiş durumu abdest alarak temizlenme anlamında diye anlatılsa da buradaki kasıt manevi temizliktir. Burada verilmek istenen mesaj Yüce Allah'ın katında olan saklı kitaba Allah'a yakınlaştırılmış meleklerden başkasının dokunamayacağı, ulaşamayacağı, herhangi bir müdahalede bulunamayacağı gerçeğine dikkat çekmeyle ilgilidir.

Temizlenme ile ilgili bir diğer yanlış anlama da hayızlı kadınların namaz kılamayıp, oruç tutamadığı ile ilgilidir. Bunlar da genel olarak Tevrat kaynaklıdır. Maide Suresi 6. Ayette abdesti bozan haller yazmıştır bunların içinde kan yoktur. **"Ey iman sahipleri! Namaza/duaya duracağınız zaman yüzlerinizi ve dirseklere kadar ellerinizi yıkayın; başlarınızı meshedin ve topuklara kadar ayaklarınızı meshedin/yahut yıkayın. Eğer cünüp iseniz iyice temiz-**

lenin! Hasta yahut yolculuk halinde iseniz yahut biriniz tuvaletten gelmişse yahut kadınlara dokunmuş da su bulamamışsanız temiz bir toprakla teyemmüm edin: Yüzlerinizi ve ellerinizi ondan meshedin. Allah size zorluk çıkarmak istemiyor. Ancak sizi temizlemek ve üzerinizdeki nimetini tamamlamak istiyor ki, şükredebilesiniz.” Hayızlı kadınlar sadece hayız süresince cinsel ilişki yasaktır. Bakara Suresi 222. Ayette “Sana âdet halini de sorarlar. De ki: “O, insana rahatsızlık veren bir haldir. Hayızlı oldukları sırada kadınlardan uzak durun ve onlar temizleninceye kadar kendilerine yaklaşmayın. İyi-ce temizlendiklerinde, Allah’ın emrettiği yerden onlara gidin.” Şu bir gerçek ki Allah, çok tövbe edenleri sever, iyice temizlenenleri de sever.”

Kur’an’da Kaza Namazı Yok!

Yine geleneksel inanışta kılınmayan namazların kaza edilebileceği inancı vardır. Bu durum ilginç boyutlara ulaşabilmektedir. Örneğin 42 yaşında namaza başlayan biri Buluç (ergenlik) çağına ulaştığı 12 yaşından beri olan kılmadığı namazları kılmak isterse inanışına göre en az 32.850 en fazla ise 54.750 tane namaz borcunun olduğunu düşünür. Sonra kara kara düşünüp aylarca durmadan namaz kılmam gerek deyip çoğu zaman da bunun altından kalkmam diye vazgeçer. Halbuki Kur’an’da böyle bir şey yoktur. Namazın vakti geçince tövbe edip dikkatli olunması gerekir. Geçmiş için samimiyetle af dileyip doğru ibadetler yapmak gereklidir.

İNCİL’DE VE KUR’AN’DA İSA PEYGAMBER

Hız. İsa’nın Doğumu, Mesihliği ve Kulluğu

İsa Peygamber Kur’an’da İsa, İbn Meryem ve Mesih şeklinde anlatılan, kendisine İncil verildiği, Tevrat’ı tasdik eden İsrail Oğullarına gönderilmiş olan, son peygamber Hz. Muhammed’i müjdeleyen “Allah’tan bir ruh ve kelime” olarak tavsif edilen bir peygamberdir. Hristiyanlık inancına göre ise Kur’an’a aykırı olarak İsa Mesih, Allah’ın oğlu ve Rab’tır. “Allah’ın oğlu” kelimesi defalarca İncillerde geçer. İncillerde İsa Mesih için “Ve işte göklerden bir ses dedi. Sevgili oğlum budur” denilirken bir yerde, “Baba’nın kucağında biricik oğul”, başka bir yerde de “Sen Allah’ın oğlu Mesih’sin” ifadeleri kullanılmaktadır. İnanışa göre Rab İsa ile Baba (Tanrı) ‘nın aynı cevherden olmaları nede-niyle ikisinin de aynı olarak değerlendirilmesi istenirken,

İsa “Allah’ın Oğlu ” olarak nitelendirilmektedir. Hristiyan inancına göre İsa, Allah’ın bedenleşmiş halidir, dolayısıyla Tanrıdır. Tanrı’nın mesajı bedenleşmiş olup İsa olarak insanlar arasında yaşamaktadır. Yine, “Allah’ın oğlu” İsa’nın ona inanan insanlığın günahlarına kefarete olarak gönderildiği anlatılır. Hristiyan inancında; İsa Mesih, insan şeklinde bir ilahdır. Tanrı İsa’da bedenleşmiştir. O’na tapınmak; Allah’a tapınmak demektir.

Kısaca Yeni Ahit (İncil) yazarlarına değinirsek bunların ilki Hz. İsa’nın 12 havarisinden biri olarak inanılan Matta’dır. Matta Hz. İsa’nın havarisi olmadan önce Romalıların vergi memurlarındandı. İkinci olarak Markos, Yerusaleml’i varlıklı bir aileden gelen biriydi. Üçüncü olarak Luka bir hekim idi. Dördüncü ve son İncil yazarı Yuhanna’dır. Yuhanna da inanışa göre Matta gibi 12 havariden biriydi.

Matta İncili’nde Hz. İsa’nın doğumu şöyle bahsedilmiştir; “İsa Mesih’in doğumu da şöyle oldu: annesi Meryem, Yusuf’la nişanlanmıştı. Ama evlenip birleşmelerinden önce Meryem’in Kutsal Ruh’tan gebe kaldığı anlaşıldı. Meryem’in nişanlısı Yusuf, doğru bir adam olduğu ve onu herkesin önünde utandırmak istemediği için ondan gizlice ayrılmak niyetindeydi. Ama böyle düşünmesi üzerine Rab’bin bir meleği ona rüyada görünerek şöyle dedi: «Davut oğlu Yusuf, Meryem’i kendine eş olarak almaktan korkma. Çünkü onun rahminde oluşan, Kutsal Ruh’tandır. Meryem bir oğul doğuracak. Adını İsa koyacaksın. Çünkü halkını günahlarından kurtaracak olan O’dur.» Bütün bunlar, Rab’bin peygamber aracılığıyla bildirdiği şu sözün yerine gelmesi için oldu: «İşte, kız gebe kalıp bir oğul doğuracak. O’nun adını İmanuel koyacaklar. Manuel, ‘Tanrı bizimle’ demektir. Yusuf uyanınca Rab’bin meleğinin kendisine buyurduğu gibi yaptı ve Meryem’i eş olarak yanına aldı. Ne var ki, Meryem oğlunu doğuruncaya dek Yusuf onunla birleşmedi.

Doğan çocuğun adını İsa koydu.

Luka İncil’indeki doğum olayı ise; Kızın adı Meryem’di Onun yanına giren melek, «Ey Tanrı’nın lütfuna erişen kız, selam! Rab seninledir» dedi.

Söylenenlere çok şaşırın Meryem, bu selamın ne anlama gelebileceğini düşünmeye başladı ama melek ona, «Korkma Meryem» dedi, «sen Tanrı’nın lütfuna eriştin. Bak, gebe kalıp bir oğul doğuracaksın, adını İsa koyacaksın. O büyük olacak, kendisine ‘en yüce Olan’ın Oğlu’ denecek. Rab Tanrı O’na, atası Davut’un tahtını verecek. O da sonsuza dek Yakup’un soyu üzerinde egemenlik sürecek ve egemenliğinin sonu gelmeyecektir.»

Meryem meleğe, «Bu nasıl olur? Ben erkeğe varmadım ki» dedi.

Melek ona şöyle cevap verdi: «Kutsal Ruh senin üzerine gelecek, en yüce Olan’ın gücü senin üstüne gölge salacak. Bunun için doğacak olana kutsal, Tanrı Oğlu denecek. Bak, senin akrabalarından Elizabet de yaşlılığında bir oğula gebe kalmıştır. Kısır bilinen bu kadın şimdi altıncı ayındadır. Tanrı’nın yapamayacağı hiçbir şey yoktur.» «Ben Rab’bin kuluyum» dedi Meryem, «bana dediğin gibi olsun.» Bundan sonra melek onun yanından ayrıldı.

Kur’an Hz. İsa’nın doğumunda İncil’e benzer olarak olağanüstü bir hamilelikle doğduğunu vurgular. Tahrim Suresi 12. Ayette “Allah, namusunu korumuş olan İmran kızını Meryem’i de örnek verir. Onun içine ruhumuzdan üfle miştik, Meryem, Sahibinin sözlerini ve kitaplarını tasdik etmişti. İçten boyun eğenlerdendi.” Meryem Suresi Ayetlerinde de “Bu Kitap’ta Meryem’in hikâyesini de anlat. Bir gün ailesinden ayrılmış, doğu tarafında bir yere çekilmişti. Böylece onlarla kendi arasında bir engel oluşturmuştu. Derken ruhumuzu (Cebrail’i) gönderdik, ona düzgün bir insan gibi göründü. Meryem dedi ki “Senden

Rahman'a sığınırım, eğer namuslu biri isen" Rûh dedi: "Ben, sadece Rabbinin elçisiyim. Sana tertemiz bir oğlan bağışlamak için buradayım." Meryem dedi ki "Benim nereden çocuğum olacak; bana erkek eli değmedi. Yoldan çıkmış biri de değilim." "Öyledir!" dedi. "Ama Rabbin buyurdu ki 'O, bana kolaydır, onu insanlar için bir belge (ayet) ve katımızdan bir ikram kılacağız. Bu, kararı verilmiş bir iştir.' " Arkasından ona hamile kaldı. Onunla uzak bir yere çekildi." Ali İmran Suresi 59. Ayette de Hz. İsa'nın doğumuyla ilgili olarak

"Allah katında İsa örneği, tıpkı Âdem örneği gibidir. Adem'i topraktan yarattı; sonra ona "Oluş!" dedi; o da oluştu.' denilir. Hz. Âdem ile Hz. İsa doğum itibarıyla normal olarak doğan bebeklerden farklı olarak doğmuşlardır. Hz. Adem'in Hz. İsa'dan farklı olarak annesi de yoktur. Tamamen topraktan yaratılmıştır.

Hristiyanların saptığı konu Hz. İsa'nın olağandışı doğumuyla ilgili onun Allah'ın kulu değil de bizzat Allah'ın oğlu (Haşa) ve Baba Oğul ve Kutsal Ruh üçlemesi (Tetris) inancına dayalı olarak onun yarı Tanrı yarı İnsan gibi bir varlık olduğuna inanılmasıdır. Örneğin Matta'da "İsa vafatiz olur olmaz sudan çıktı. O anda gökler açıldı ve İsa, Tanrı'nın Ruhu'nun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü. Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" dedi. Yine Matta'da "Petrus daha konuşurken parlak bir bulut onlara gölge saldı. Buluttan gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum. O'nu dinleyin!" dedi.

Bu durum Hristiyanların Tevrat'ta ve daha önceden okuyup duydukları peygamberlerden kendi peygamberleri olan İsa peygamberi daha yüceltme yarışıdır. Bu durum şirk ifadeleri içerir. Bu nitelendirmeleri Yüce Allah şiddet-

le reddeder. Ayetlerin anlamlarında da belirtildiği gibi, Hz. İsa'nın bir peygamber ve insan olduğu anlatılır. O, bir peygamber ve insanın yapması gerekenleri yapmış, insan olarak yaşamış ve vefat etmiştir. Nisa Suresi 172. Ayette "Mesih, Allah'a kul olmaktan geri durmaz. Mukarreb melekler de öyle. Kim O'na kulluktan geri durur da büyüklük taslarsa Allah, onların hepsini huzuruna toplayacaktır." Meryem Suresi 30. Ayette "Çocuk şöyle dedi: "Ben Allah'ın kuluyum. O, bana kitap verecek ve beni nebi yapacaktır." Zuhur Suresi 59. Ayette "Meryem oğlu İsa sadece, kendisine nimet verdiğimiz ve İsrail oğullarına örnek kıldığımız bir kuldur." Maide Suresi 75. Ayette "Meryem oğlu Mesih sadece Elçi'dir. Ondan önce gelmiş elçiler de vardır. Annesi ise doğru bir kadındır. Her ikisi de yemek yerlerdi. Şimdi sen şu ayetleri nasıl açıkladığımıza bak; bir de onların nasıl yanlışla sürüklendiklerine bak." vahyedilmiştir. Yüce Allah bu konuyla ilgili İsa peygambere soracağı soruyu da Kur'an'dan örnek verir. Maide Suresi 116. ve 117. Ayette **Bir gün Allah, şöyle diyecektir: "Meryem oğlu İsa! İnsanlara 'Beni ve anamı Allah ile aranızda iki tanrı olarak koyun?' diyen sen misin?" İsa diyecek ki "Ben sana içten boyun eğirim. Benim doğru olmayı söylemem olacak şey değildir. Eğer söylediysem, zaten bilirsin. Sen, benim içimdekini bilirsin ama ben senin içindekini bilmem. Bütün gaybı (her şeyin iç yüzünü) bilen sadece sensin. Bana ne emrettiysen onlara onu söyledim. "Benim Rabim ve sizin de Rabbiniz olan Allah'a kul olun" dedim. Aralarında bulunduğum sürece onlara şahittim. Beni vefat ettirdikten sonra onlar, sadece senin gözlemin altındaydılar. Her şeye şahit olan sensin.** vahyedilmiştir.

İncil'deki bu konunun tutarsızlıkları da vardır. Yukarıda bahsettiğimiz teslise uygun şirksel tanımlarla birlikte İncil'deki bazı metinlerde Hz. İsa için onun kul olduğunu anlatan Kur'an'a uygun olan cümleler de yazılmıştır. Matta İncilinde "İşte **kulum**, O'nu ben seçtim. Gönlümün hoşnut olduğu sevgili **Kulum** O'dur. Ruhum'u O'nun üzerine koyacağım, O da adaleti uluslara bildirecek." Yine Matta da "İsa Allah'a şükreden bir **kuldu**: "İsa, "Onları buraya, bana getirin" dedi. Halka çayıra oturmalarını buyurduktan sonra, beş ekmekle iki balığı aldı **şükretti**; sonra ekmekleri bölüp öğrencilerine verdi, onlar da halka dağıttılar." Yuhanna İncilinde "Allah'ın değerli **kulu** İsa bir gün öleceğini ve dönüşün Rabbine olacağını çok iyi kavramıştı, Kendisinin **Tanrı'dan çıkıp geldiğini ve Tanrı'ya döneceğini biliyordu**." Yine Elçilerin İşlerinde "Bununla birlikte, sana şunu itiraf edeyim ki, kendilerinin tarikat dedikleri Yol'un bir izleyicisi olarak atalarımızın Tanrısı'na **kulluk** ediyorum. Kutsal Yasa'da ve peygamberlerin kitaplarında yazılı her şeye inanıyorum." Yazıları da Kur'an'a uygundur. **Bu şekil çarpıtmalar ve tutarsızlıklarla ilgili Al-i İmran 70 ve 71 ve 78. Ayetlerde Ey Ehl-i Kitap! Allah'ın ayetlerini ne diye örtüyorsunuz, halbuki doğru olduklarına şahitsiniz? Ey Ehl-i Kitap! Gerçeği neden gerçek dışı gibi gösteriyor, bile bile gerçeği gizliyorsunuz? "Onlardan bir takımı Kitaptan okur gibi dillerini eğip бүkerler ki Kitap'tan sanasınız. Ama Kitaptan değildir. "O Allah katındandır." derler, ama Allah katından da değildir. Allah'a karşı bile bile yalan söylerler.**" Bu şekil İlahi ifşalar vahyedilir.

Yine İncil'de Hz. İsa birçok yerde insani özellikler gösterir. Hz. İsa'nın insan bir kul olduğunu anlatan başka bir kanıt ise şeytan ile olan diyaloglarıdır. İncillerde, Şeytan

Hz. İsa'ya, kendisine secde etmesi karşılığında dünyaya ait mal ve zenginlikleri vereceğini söyler. Matta İncilinde «(Şeytan)Yere kapanıp bana taparsan, bütün bunları sana vereceğim» dedi." Buna karşılık Hz. İsa şu cevabı verir: "Çekil şeytan, çünkü: Rab Allah'ına tapınacak ve yalnız O'na kulluk edeceksin diye yazmıştır." "O zaman şeytan onu bıraktı ve işte melekler O'na hizmet ediyorlardı." Şeytanın muhatabı insandır. O, kendisine inanan insanları etkisi altına alabilir. Karşı çıkan ve Yüce Yaratıcı'ya sığınan insanlar üzerinde bir yaptırımı olamaz. Nitekim, Allah'a sığınan Hz. İsa bir peygamberin vermesi gereken cevabı vermiştir, «Çekil git, Şeytan! Tanrın olan Rab 'be tap, yalnız O'na kulluk et» sözleriyle İsa Peygamberin bir kul olduğu anlaşılır. Yine Hz. İsa'nın İncillere göre kıyamet vakti ile ilgili sorulan sorularda verdiği cevaplar da dikkat çekicidir. Matta İncili'nde "O günü ve saati ne gökteki melekler ne ben bilirim Tanrı dışında kimse bilemez" demiştir. İncillere göre de İsa Peygamberde diğer insanlar gibi yer, içer, gezer, acı çeker, düşünür, sorgular vb. o da Allah'ın kuludur. Farkı ona inen vahiy ve nebi oluşudur.

Teslis ve Çarmıha Gerilme

Hristiyanlık içinde temel bir öğretisi olan ve Hristiyan inanç yapısını oluşturan teslis doktrini açıklarsak; Teslis kelimesi sözlükte "üçleme" anlamında olup, Hristiyanlığın üç unsurlu (Baba-Oğul-Kutsal Ruh) ilahlık anlayışını ifade etmektedir. Teslis hakkında günümüze kadar birçok farklı yorumlar oluşmuştur. Bu konu kiliseler arasında genel olarak 2. yüzyıla kadar bir düşünce olarak kalmış ve formüle konulmamış, 2. yy.'dan sonra yer etmiş olup, 325 yılı İznik Konsili'nde Baba ile Oğul'un inançtaki yeri ve

misyonu; 381'de İstanbul'da yapılan konsil de ise Kutsal Ruhun teslisteki yeri karara bağlanmıştır.

Teslis düşüncesi Hristiyanlıktan önceki bazı inançlarda da kendine yer bulmuştur. Hinduizm'de Brahma, Vişnu, Şiva, Eski Mısır'da İsis, Osiris ve Horus ayrıca Yahudi inancında da farklı biçimlerde yer almıştır. Teslis kelime veya öğretisel olarak Kitab-ı Mukaddes'te mevcut değildir. 4 İncil'de ilk zamanlarda Baba, oğul ve kutsal ruh kavramı yani teslisin üç unsurundan birlikte bahsedilen sadece tek yer; Matta İncilinde, *"Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin; onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin"* sözleridir. Dolaylı olarak ise ilk zamanlarda teslise dair işaretler vardır.

İsa'nın "Tanrı'nın oğlu" olduğu öğretisi ve "Baba" hitapları İncil'de sık sık kendine yer bulmuştur. Örneğin; Matta İncili *"Göklerden gelen bir ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" dedi."* Luka İncili *"Buluttan gelen bir ses, "Bu benim Oğlum'dur, seçilmiş Olan'dır. O'nu dinleyin!" dedi.* Benzer olarak da İsa İncil'de yer yer Tanrı'ya baba der. Örneğin Yuhanna İncili; *Haddini aşır Mesih'in öğretilerine bağlı kalmayan hiç kimsede Tanrı yoktur. Bu öğretiye bağlı kalandan ise hem Baba, hem de Oğul vardır. Başlangıçtan beri işittiğiniz söz içinizde yaşasın. Başlangıçtan beri işittiğiniz söz içinizde yaşarsa, siz de Oğul'da ve Baba'da yaşarsınız.* Matta İncilinde *Yine size şunu söyleyeyim, yeryüzünde aranızdan iki kişi, dileycekleri herhangi bir şey için anlaşırlarsa, göklerdeki Babam dileklerini yerine getirir. vb...*

Yeni Ahitte Baba ve Oğul'un yanı sıra teslisin üçüncü unsuru olan Kutsal Ruh ise; Tanrı'nın Ruhu, Tanrı Sözü, Oğulun ruhu şeklinde yazılmıştır ve Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un özellikleri ele alınmıştır.

2. yy'da ilk kilise babalarından Tertullian teslis inancında üç unsurdan bahsetmiş, bunların özünde tek ve bir, ancak kişilik olarak farklı olduğunu ve bu kişilerin her birinin Kainat ve Evrenin yaratılışında değişik görevleri olduğundan bahsetmiştir. Ona göre ilk olan Baba'nın görevi yaratma, ikinci olan Oğul'un görevi kurtarma ve üçüncü Kutsal Ruh'un görevi kutsamadır. Yine İrenaeus Baba oğul ve Kutsal Ruh'u Tanrı'nın farklı görünüşleri olarak yorumlamıştır. Hristiyanların teslis hakkında önemli otoritelerinden biri olan 3. yy.'de yaşamış İskenderiye piskoposu Athanasios'un çıkardığı yasaları özetlersek; *"Tanrı bir Üçlü Birliktir, kutsal ve eksiksizdir, ve Tanrı; Baba, Oğul ve Kutsal Ruh ile birlikte Tanrı olduğunu açığa vurmaktadır. Özünün tam, eksiksiz olması ile öyle ki onun doğasında kendi özünden olmayan hiçbir yabancı şey bulunamaz. Biri yaratıcı diğeri yaratılmış olan iki farklı özden bir araya gelmemiştir, ancak tümüyle yaratıcı olan tek bir öze sahip olduğu anlamı çıkar."* Athanasios, Tanrı'nın hiyerarşik olarak üçlemede en üst düzeyde olduğu fikrini bütünüyle reddetmiştir. Buna göre, Oğul Baba'dan ilahi açıdan daha önemsiz ya da alt kademededir. Tıpkı bunun gibi Kutsal Ruh için de Oğul'dan daha az ya da daha alt merteye olduğunu söylemek mümkün değildir. Her biri aynı öze sahip olduğu için, hepsi birbiriyle eşit, ebedi bir doğaya sahiptir. Öyle ki bunun anlamı her birinin aynı öz olması nedeniyle, her birinin varlığı birbirine bağlıdır ve özünde bir olan bu üçlü birlikteliğin kendisi Tanrı'dır. Athanasios'a göre, Oğul'un aslında Tanrı'nın özünün bir devamı olduğu anlatılır. Bundan dolayı Oğul'un yaratılmış bir varlık olarak sınıflandırılması mümkün değildir. Oğul aynı öze sahip olmasından dolayı ezelden beri zaten her zaman Baba gibi olmuştur.

Baba ve Oğul tek bir varlıktır. Tanrı hem baba hem oğul hem de kutsal ruhtur. Ne baba ne oğul ne de kutsal ruh başkasınca yaratılmamıştır. Üçü de sınırsız güce sahiptir. Üçünün de gücü her şeye yeter. Aslında üçü tek Tanrı da birleşir. Yine 3. yy.'da yaşamış Arius'a göre de Tanrı yaratan olmasından dolayı kelam olan Oğul kâinatın yaratılışı için bir araç olarak ihtiyaç duymamıştır. Tanrı öncelikle evreni ve daha sonra Oğul'u yaratarak dünyayı kurtarmak için oğlunun gelişinin önünü açmıştır. Yani farklı kişiliklerdir. Birinci İznik Konsili (325) bu tartışmalarla geçmiştir. Kutsal Ruh'un teslise kesin girişi de Birinci İstanbul Konsili'nde (381) açıklanan "*Kutsal Ruh'a da inanıyoruz. Rab olan, yaşam veren, Baba'dan çıkıp gelen, Baba ve Oğul ile tapınıp yüceltilen, peygamberlerin ağzından konuşan O'dur*" yazısıyla olmuştur. Son haline kavuşan "Teslis Doktrini" geçerliliğini şu anda da devam ettirmektedir. Hristiyanlık "üçte bir, bir de üç" ilah sistemini sürekli olarak korumuştur. Hristiyanlığın oluşturduğu bu öğretiyeye göre Tanrı birdir ve İsa'nın babasıdır. Yani Tanrı'da babalık niteliği vardır. Tanrı bir baba olduğundan, bu oğulda Tanrı'dır. Tanrı gönderdiği ruh ile Meryem gebe kalmıştır. Bu ruhta tanrısal ruhtur ve "Ruh-u'l-Kudüs" denir. Bu yüzden, Ruh da Tanrı'dır.

Bu duruma eleştirel olarak bakarsak her yönden mantıksal tutarsızlık içerir. İsa aynı anda hem yaratan hem yaratılıandır. Bir varlık ya yaratan ya da yaratılıandır. İki durum aynı anda olamaz. Aynı anda Hz. İsa hem insandır hem de Tanrı'dır. Bu bir paradokstur. Bu düşünceye göre bir insan hem ölümlü hem ölümsüzdür. İsa Tanrı olarak Tanrı'ya dua edip, yiyip içer, şeytan onu kendine çekmeye çalışır ve İsa her kötülükten Tanrı'ya sığınırım diye kendi kendine mi sığınır? İsa dövülüp işkence çekip çarmıha ge-

rilir ama aynı zamanda tüm gücün sahibi olan yenilmez Tanrı'dır? Tanrı nasıl başka formda İsa olarak Dünya'ya gelir, uyur, acı çeker ve çarmıha gerilir? Evrendeki her şey zaten mucizevi iken Hz. İsa'nın mucizeleri mi onu Tanrı yapar? O zaman tüm evren Tanrı'dır. Tanrı kendisini mi Cennete Cehenneme koyup yargılar? İsa hem ezelidir hem sonradan yaratılmıştır, hem bilgilidir hem bilgisizdir, hem güçlü hem acizdir vb... Bu durum içinden çıkılmaz son derece saçma bir durumdur.

Kur'an'da bu durum Yüce Allah tarafından şiddetle reddedilmiştir. Maide Suresi 72. ve 73. Ayette "**Allah, Meryem oğlu Mesih'tir**" diyenler, **kâfir olmuşlardır. Oysa Mesih şöyle demişti: "Ey İsrail oğulları, benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kul olun. Kim Allah'a ortak oluştursanız Allah ona cenneti yasak (haram) eder. Onun gideceği yer cehennemdir. Yanlış yapanın yardımcısı olmaz."** "**Allah için üçüncüsüdür**" diyenler gerçekten **kâfir olmuşlardır. Hâlbuki bir tek ilah dışında ilah yoktur. Böyle demeyi bırakmazlarsa bu kâfirleri acıklı bir azap saracaktır.** Vahyolunmuştur. Yine İhlas Suresi'nde De ki: **O, Allah'tır; Ahad'dır, tektir Allah'tır; Samed'dir/tüm ihtiyaçların, niyetlerin, övgülerin, yakarışların yöneldiği tek kuvvettir! Ne doğurmuştur O, ne doğurulmuştur! Hiç kimse O'nun dengi ve benzeri olmamıştır, olamaz! Allah ile insan arasına kimse giremez.** İsra Suresi 2. Ayette **Musa'ya o Kitabı verdik ve onu İsrailoğullarına yol gösterici kıldık. Ey İsrailoğulları! Bu, benimle kendi aranızda bir vekil koymayasınız, diyerdir. Maide 116 ve 117 de Bir gün Allah, şöyle diyecektir: "Meryem oğlu İsa! İnsanlara' Beni ve anamı Allah ile aranızda iki tanrı olarak koyun?" diyen sen misin?" İsa diyecek ki "Ben sana içten boyun eğe-**

rim. Benim doğru olmayanı söylemem olacak şey değildir. Eğer söylediysem, zaten bilirsin. Sen, benim içimdekini bilirsin ama ben senin içindekini bilmem. Bütün gaybı (her şeyin içyüzünü) bilen sadece sensin. Bana ne emrettiysen onlara onu söyledim. “Benim Rabbim ve sizin de Rabbiniz olan Allah’a kul olun” dedim. Aralarında bulunduğum sürece onlara şahittim. Beni vefat ettirdikten sonra onlar, sadece senin gözlemin altındaydılar. Her şeye şahit olan sensin. İncili kendi içerisinde de bu söylemi doğrulayan birçok yazı vardır. Dolayısıyla İncil’in içindeki çelişkiler çok fazladır. Teslis düşüncesi İncil’e kademe-li olarak girmiştir. İsa nebinin bu durumu Hristiyanlarca kutsallaştırma yarışı içerisinde kendi peygamberlerini başkasından üstün tutma, putlaştırma ve Tanrısallaştırma çalışmasıdır.

Çarmıha gerilme durumunu incelersek İncil’deki yazılarda İsa’nın ölümü benzer işlenir, Son bölümlerde; *Sonra valinin askerleri İsa’yı vali konağına götürüp bütün taburu başına topladılar. O’nu soyup üzerine kırmızı bir kaftan geçirdiler. Dikenlerden bir taç örüp başına koydular, sağ eline de bir kamış tutturdular. Önünde diz çöküp, “Selam, ey Yahudiler’in Kralı!” diyerek O’nunla alay ettiler. Üzerine tükürdüler, kamışı alıp başına vurdular. O’nunla böyle alay ettikten sonra kaftanı üzerinden çıkarıp kendi giysilerini giydirdiler ve çarmıha germeye götürdüler. İsa’yla birlikte, biri sağında öbürü solunda olmak üzere iki haydut da çarmıha gerildi. Oradan geçenler başlarını sallayıp İsa’ya sövüyor, “Hani sen tapınağı yıkıp üç günde yeniden kuracaktın? Haydi, kurtar kendini! Tanrı’nın Oğlu’ysan çarmıhtan in!” diyorlardı. Öğleyin on ikiden üçe kadar bütün ülkenin üzerine karanlık çöktü. Saat üçe doğru İsa yüksek sesle, “Eli, Eli, lema şevaktani?” yani, “Tanrım, Tanrım, beni neden terk ettin?” diye bağırdı. Orada*

duranlardan bazıları bunu işitince, “Bu adam İlyas’ı çağırıyor” dediler. İçlerinden biri hemen koşup bir sünger getirdi, ekşi şaraba batırıp bir kamışın ucuna takarak İsa’ya içirdi. Öbürleri ise, “Dur bakalım, İlyas gelip O’nu kurtaracak mı?” dediler. İsa, yüksek sesle bir kez daha bağırdı ve ruhunu teslim etti.

Kur’an da ise bu durum Nisa Suresi 157. ve 158. Ayette açıklanır. **Bir de Meryem oğlu İsa Mesih’i; yani Allah’ın Elçisini “Biz öldürdük” demeleri vardır. Onu ne öldürdüler ne de astılar ama böyle bir şüpheye düşürüldüler. Anlaşmazlığa düştükleri bu şeyde tam bir şüphe içindedirler. Bu konuda bilgileri sadece varsayıma uymaktan ibarettir. Onu kesin olarak öldürmediler. Hayır! Allah, onu kendine yükseltmiştir. Allah güçlüdür, doğru kararlar verir”** Ayetinden anlaşıldığı gibi Hz. İsa’nın benzeri bir kişi öldürülmüştür. Hz. İsa’nın katledilmediği ama bahsedildiği gibi de ölümsüz olmadığı normal bir şekilde ölmüş olduğu da Maide Suresi 117. Ayette geçen **“Beni vefat ettirdikten sonra onlar, sadece senin gözlemin altındaydılar. Her şeye şahit olan sensin.”** Hz. İsa’nın konuşmasıyla kesindir. Yine İncillerde İsa’nın öldükten 3 gün sonra dirildiğine ve birçok insana görüldükten sonra, 40. günde havarilere görünüp, göğe, Tanrı’nın yanına yükseldiğine kıyamete yakın ise tekrar geri döneceğine inanılır. Kur’an’a göre ölen herhangi bir varlık, nebi bile olsa tekrar dünyaya geri dönüp yaşayamaz. Bu beklentinin önü Enbiya Suresi 8. Ayette **“Onları yemek yemeyen bedenler yapmadık; ölümsüz de değillerdi.”** kapatılmıştır. Dolayısıyla Hz. İsa İncil öğretisindeki gibi ölümsüz olup geri dönmeyecektir.

SEVAP VE GÜNAH KATSAYISI

İnsanların en çok merak ettiği konulardan biri de sevap ve günah kavramları olmuştur.

Sevap kelimesi etimolojik olarak Arapça S-V-B kökünden türemiştir. Sözlükteki anlamı kısaca gittikten sonra geri dönmek anlamına gelen “sevb” kelimesi bir şeyin ilk haline veya planlanan haline dönmesini de ifade eder.

Terimsel anlam olarak ise sevap kelimesi; Ettiği itaatından veya ibadetinden dolayı bir kişiye verilen karşılık olarak kabul edilir “Ecir” kelimesiyle aynı anlama gelen sevap teriminin karşıtı olarak dilimizde günah, azap ve ceza kelimeleri kullanılmaktadır. Sevapla ilgili bu farklı açıklamalarda ortak görüş ise bir kimsenin yaptığı amelin karşılığı olmasıdır. Yapılan doğru ve faydalı amelin karşılığı mükâfat, kötü amelin karşılığı da ceza olacaktır. Günümüzde ise bu terim yaygın olarak iyi bir karşılık yani mükafat

anlamında kullanılmaktadır. Buna göre sevabı, yapılan iyi amellerin sonucunda Yüce Allah'ın bu iyi amellere beklenen karşılığı vermesi olarak tanımlamak mümkündür.

Kur'an'da sevap kavramında dünya ve ahiret sevabı olarak ayırım vardır. Al-i İmran suresi 145. Ayette **“Allah'ın izni olmadan, yazılı eceli gelmeden kimse ölmez. Kim dünyalık isterse ona ondan veririz. Kim ahiretlik isterse ona da ondan veririz. Biz, görevini yapanları ödüllendireceğiz.”** Yine Nisa Suresi 134. Ayette **“Kim dünyalık isterse bilsin ki dünyalık da ahiret kazancı da Allah katındadır. Allah, dinler ve görür”** de vahyedildiği gibi iki kategoride sevaplar işlenmiştir. Ayetlerde dünya nimetlerini isteyip onlarla övünen kişilerin Karun gibi olmak istemeye imrenmesine değinilmiş, ahireti istemenin sevabının aldatıcı dünya malı sevgisinin önüne geçmemesi gerektiğinden bahsedilmiştir. Yine mal ve oğulların dünya süsü olduğu geçici bir şey olduğu ahiretteki kazanımların ise kalıcı olduğundan bahsedilir. Ayetlerde geçen sabredenler ise dünya hayatının cazibesine ve mallara karşı sabreden, Allah katındaki sevabı dünya nimetlerine tercih eden kimse lerdir. Buna göre Allah'ın ahiretteki mükâfatı olan cennet nimetlerine kavuşabilmek için imanla birlikte sâlih amel ve sabır gerekmektedir.

Günah kelimesi ise etimolojik olarak kök olarak Farsça olup Arapça da “C U N A H” olarak gösterilir. Günah Farsça'da suç, tazminat gerektiren eylem anlamına gelir. Bir hedeften amaçtan meyletmek, ayrılıp başka yana yönelmek anlamına da gelir. “Günah” olan söz, fiil ve davranışlar Kur'an-ı Kerim'de “zenb” (kasıtlı ve kasıtsız işlenen günah), “ism”, (kasıtlı ve bilerek işlenen günah), “hatîe” (kasten ve bilerek işlenen günah), “fısk” (itaatsiz-

lik), “fuhş-fahşa” (çok çirkin olan günah), “seyyie” (kötülük, günah), “isyan-ma'siyet” (itaatsizlik), “vızr” (günah, ağır yük), “kebîre” (büyük günah) gibi kelimelerle ifade edilmiştir. Terimsel anlam olarak Allah'ın buyruklarına aykırı düşen, dinen suç sayılan davranışlar Kur'an'ca yasaklanan ve temiz insan fıtratının yapmaması gereken tüm hususlardır. İyiliğe ulaşmanın yani dünya ve ahiret mutluluğuna ulaştıran sevabın karşısı olarak kullanılan günah, Allah'ın emirlerinin yerine getirilmemesi sonucunda, bazen kulun çevresine karşı bazen de kendi haklarına karşı işlediği zulümler şeklinde de ifade edilmektedir. İnsanı günaha götüren çeşitli sebeplerin olduğunu, bu sebeplerden bazılarının kişinin kendisinden (nefis, heva, insanın zayıflığı) bazılarının ise çevre ve şartlardan (dünya hayatının cazibesi, şeytanlara ve insan şeytanlarına uymak) kaynaklandığını görmekteyiz. İnsanı günaha sürükleyen sebeplerin başında nefis gelir. Nefis Kur'anca en çok ele alınan problemler arasında yer almıştır. Çünkü nefis günahın bizzat meydana geldiği en büyük kaynaktır. Nefse itimat edilmez. Çünkü nefis daima fenalığı ister, insanı kötülüğe sevk eder. Nefs-i emmare olarak da adlandırılan bu nefis, insana hep vesvese verir. Günahla ilgili En'am Suresi 120. Ayette **“Günahın açığını da gizlisini de bırakın. Suç işleyenler, suçlarının cezasını çeceklerdir.”** Nisa Suresi 31. Ayette **“Size konan yasakların büyüklerinden kaçınırsanız kabahatlerinizi örter, sizi şerefli bir yere yerleştiririz”** günahların büyük ve küçüklüğü vahyedilmiştir.

Büyük Günahlar; Allah'ı tanımaya engel olan ve yapılması hâlinde şer'i ceza gereken, Kur'an'ın en temel öğretilerine aykırı olan, Allah'ın cehennem azabıyla tehdit ettiği günahlardır. Kur'an'da büyük günah tabiri geç-

mekle birlikte büyük günahın tarifi ise ayetlerle bellidir. İslam'a göre büyük günahı; Allah'ın yapılmasını yasak ettiği ve yapılmaması konusunda Kur'an'da ayet bulunan ve bu günahı işleyene had ve cezayı gerektiren her türlü suça bağlamak mümkündür. Hakkında kıyamet gününde cezanın Cehennem olduğu bildirilen, Allah'ın gazap ve lanetini gerektiren, hakkında şiddetli uyarı bulunan, Allah'ın failini fasık ve asi vasfı ile vasıflandırdığı günahlar, büyük günahlardır. En büyük ve o şekilde ölünürse affı olmayan günah şirktir. Nisa Suresi 116. ayette **“Allah, kendisine ortak koşulmasını bağışlamaz. Bunun altında olanı, şirkten uzak kalmayı tercih eden kişi için bağışlar. Kim Allah'a ortak koşarsa derin bir sapıklığa düşmüş olur”** vahyedilmiştir. Yine ayetlerden hareketle büyük günahlara örnek verirse; sebepsiz yere insan öldürmek, zina yapmak, kamu malını çalmak, büyü yapmak, namazı duayı terk etmek, zekatı vermemek, özürsüz oruç tutmamak, ana-babaya asi olmak, yakınlarla ilgiyi kesmek, faiz alıp vermek, yetim malı yemek, kibirli olmak, yalan söylemek, yalan yere yemin etmek, yalancı şahitlik yapmak, içki içmek, kumar oynamak, hırsızlık etmek, vasiyette haksızlık etmek, yapılan vasiyeti değiştirmek, iftira etmek, haram yemek, insanlara eziyet etmek, iki yüzlülük yapmak (riya), kovuculuk (söz taşıma), intihar, gasp, rüşvet, ahde vefasızlık etmek, homoseksüellik yapmak, Allah'a yalan isnat etmek, terör, sahtekârlık, ölçüde ve tartıda hile yapmak, ölünün arkasından yaka paça yırtarak ağlamak, büyüciilere inanmak, komşuya, iş arkadaşına, işçisine eziyet etmek, suçsuzu suçlu göstermek, insanların gizli hallerini araştırmak da günahlardandır. Ancak tövbe kapısı açıktır. Günah yapanların tövbe (içten yapıp bir daha o hatayı yapılm-

yacak şekilde edilen dua) tövbe edip sakınması gerekir. Zümer Suresi 53. Ayette **“Onlara şu sözü söyle: “Ey kendilerini aşırı davranışlara sürüklemiş Allah kulları! Allah'ın merhametinden (ikramından) umut kesmeyin. Allah bütün günahları bağışlar. O, hem bağışlar hem de ikramda bulunur.”** bu durum açıklanmıştır. Necm Suresi 32. Ayette **“Öyle kişilerdir ki onlar, günahın büyüklerinden ve iğrençliklerden çekinip kaçınırlar. Bazı küçük sürçmeler hariç. Hiç kuşkusuz, senin Rabbin affı geniş olandır. Sizi en iyi bilen O'dur: Hem sizi topraktan oluşturduğu zaman hem de annelerinizin karınlarında ceninler halinde bulduğunuz zaman. O halde kendi kendinizi temize çıkmış göstermeyin; kimin sakındığını en iyi bilen O'dur.”** de de bu durum belirtilmiştir. Hatasız kul olmaz. İnsanlar illaki hatalar yapacaktır. Önemli olan ciddi hatalar yapmamak ve bunlardan geri dönmektir. Nitekim Fatır Suresi 45. ayette **“Allah insanları işlediklerine karşılık he-men yakalayıverseydi, yeryüzünde tek bir hareketli canlı bırakmazdı. Ama onları, o belirlenmiş ecellerine kadar erteler. Sürelerinin sonu gelince gereğini yapar. Allah kullarını görmektedir.”** Günahsız insan olmayacağı bildirilmiştir. İnsanoğlu beşerdir bazen şaşabilir. Sonuç olarak insana verilen akıl ile doğruyu ve yanlış ayırt etme gücü insanda var olmuştur. Küçük günahlar ise gündelik hayatlarda işlenen ve etkileri büyük olmayan ufak tefek hatalara denilebilir.

Yukarıda belirttiğim sevap ve günah kavramları insanoğlunun Ahiret hayatında Cennet veya Cehenneme gireceğini belirleyen ölçütlerdendir. Bu sevap ve günahlar Amel Defterinde yer alacaktır. İsra Suresi 13. Ayette **“Her insanın tâirini (uçup gider sandığı işlerini) boynuna bağ-**

ladık. (Mezardan) kalkış günü ona ait bir defter çıkarırız. Açılmış bir şekilde onu karşılar.” yazar. Tahmin edilebilir ki böylesine önemli bir kavram olarak sevap ve günahlar her insanın hayatında yaşadığı olaylara maruz kaldığı durumlara maddi gücüne vb. birçok faktöre göre değişebilir. Bir fakirin verdiği 100 TL’lik yardım ile bir zenginin verdiği 100 TL’lik yardım aynı sevapta olmaz. Burada dini bir katsayı sistemi olacağına inanmaktayım. **Burada niyet, inanç gibi nitel kavramlar da sevaplarda önemli faktör olup matematiksel bir anlatım yapmak istediğimden dolayı ölçüye katılmamıştır.** Örneğin tüm mal varlığının toplamı 500 bin TL olan bir insan ile 50 Milyon TL’lik mal varlığı olan insanın yaptığı 1000 TL’lik yardımın sevabı 500 bin TL mal varlığı olan insanda 100 birim ise 50 Milyon TL’lik serveti olan insanda 1 birim olur. Ayrıca mülk Allah’ın olup insanların bazılarının varlıklı olup bazılarının olmaması imrenilecek şey olmamalıdır. Malı çok olanın malıyla övünmemesi ve o malı fakirlere dağıtması gerekir. Zenginin dini sorumlulukları mali olarak daha fazladır. Bunu yapmayanları ahirette ve dünyada felaketlerin beklediği ayetlerde açıktır. Fakir dünya nimetinden fazla yararlanamaz ama zengine ölçütle dini görevleri maddi olarak çok daha azdır. Bu bir denge oluşturur. Örneğin Karun Hz. Musa zamanında yaşayan çok zengin bir insandı. Herkes ona imreniyordu. Karun malın sahibinin kendisi olduğu sandı ve kibirle birlikte servetini paylaşmadı. Ancak işler Karun için hep yolunda gitmeyecekti. Kasas Suresi Ayetlerinde **“Karun Musa’nın kavmindendi; zamanla onları ezmeye başladı. Halbuki ona öyle hazineler vermiştik ki anahtarlarını taşımak güçlü bir topluluğa bile ağır geliyordu. Kavmi ona şöyle demişti: “Şımarma Allah şıma-**

ranları sevmez.” Allah’ın sana verdikleri ile ahiret yurdu-na yönel. Dünyadan da payını unutma. Allah sana nasıl iyilikte bulunduyorsa sen de başkalarına, o şekilde iyilikte bulun. Buralarda bozgunculuk yapmaya çalışma, Allah bozguncuları sevmez.” Dedi ki; **“Bu bana, bendeki bir ilimden dolayı verildi”.** Karun bilmiyor muydu ki, Allah kendinden önce nice nesilleri yok etti; hem de onlar daha güçlü ve daha zengindiler. Suçlulara suçlarını sormaya gerek duyulmaz. Sonra bütün haşmetiyle halkının karşısına çıktı. Dünyalık arzusu içinde olanlar dediler ki, **“Ah keşke Karun’a verilenin bir benzeri bizde de olsa? O gerçekten büyük bir paya sahip!”** Kendilerine ilim verilenler de şöyle dediler: **“Yazık size! Allah’ın, inanan ve iyi işler yapanlara vereceği karşılık daha iyidir. O da sabırlı olanlardan başkasına verilmez.”** Nihayet onu, yeriyle yurduyla birlikte batırdık. Allah’tan başka ona yardımcı olacak bir ekip ortaya çıkmadı. Herhangi bir yardım da görmedi. Düne kadar onun yerinde olmak isteyenler şöyle demeye başladılar: **“Vay be! Demek ki Allah rızık, kimi kullarının önüne seriyor, kimi kullarına da ölçülü olarak veriyormuş. Allah yüzümüze bakmasaydı bizi de batırırdı. Vay be! Demek ki, nankörler iflah olmazlarmış.”** İşte son yurt!.. Orası yeryüzünde büyüklük taslama arzusunda olmayanlar içindir. İyi son, korunanlar içindir” bu durum insanlara anlatılmıştır. Yaşadığımız hastalık ve kaderler de insanları sınama aracıdır. Örneğin hayatının son 5 yılını kanserin ölümcül bir versiyonuyla acı içinde çeken bir insanın bu acılarının günahlarının bir kısmına kefaret olacağına inanmaktayım. Örneğin 100 Birim bir günahe sahip olan bir insanın çok sevdiği bir insanın kaybındaki çekeceği ızdıraplar veyahut canını yakan hastalıklar

günahlarını 95 birime düşürebilir. Başına gelen bir olay sonucu ayakları kesilmek zorunda kalan bir engelli bireyin hayatındaki zorluklara karşı gösterdiği direnç ona sağlıklı bir kişinin yaptıklarına karşı kıyas olarak daha fazla sevap getirecektir. Bu bir denge oluşturur. Yine çok zor bir anında müşküldeyken edilen bir yardım 2 birim sevapsa kolay bir yaşam anında edilen aynı yardım 1 birim sevap olarak Allah katında değerlendirilebilir. Zor zamanında insan-oğlu Allah'a daha çok sığınır ama rahat anında nankörlük yapar. Mutlu zamanlarda edilen dualar ve ibadetler, zor anlarda edilen dualar 1 birim ise rahat zamanda mutlu iken Allah'ı sürekli anmak 2 birim sevap olabilir.

Sonuç olarak insanların hayatlarının farklı olması im-tihanları İlahi bir ölçüye bağlıdır ve ayetlerde de belirtildi-ği gibi kimseye haksızlık ve zulmedilmeyecektir.

En doğrusunu Yüce Allah bilir...

İSLAM DÜNYASININ GERİLEME NEDENLERİNE KUR'ANÎ BAKIŞ

Evremizdekilerle ülkeler hakkında konuşurken, bir kitap okurken veyahut haber izlerken Müslüman ülkelerin diğer ülkelere oranla refah ve birçok faktörde geride kaldığına dair hem fikir oluruz. İslam toplumu, İslam'ın ilk tebliğ edildiği dönemlerde uzun yıllar boyunca sosyal, ekonomik ve bilimsel gelişmelerle gelişmiştir. Bu medeniyet her ne kadar fetihçi bir görünüm arz etse de -ki günümüz gözüyle bu olaya bakıp bu olguyu eleştirmek mantıklı olmayan bir davranış olacaktır. Sistemin olgunluk dönemlerinde yayılmacı batı ülkelerine oranla çok kültürlü, barışçıl ve daha ekonomik özgürlükleri içinde barındıran bir zihniyete sahip olduğu söylenebilir.

İslam'da diğer dinsel geleneklere kıyasla onu benimsemiş halkları ve coğrafyaların çeşitliliği daha fazladır. Ancak zamanla Hz. Muhammed'in temellendirdiği ve

Kur'an'a bağlı akılcılık yöntemini de içeren sosyoekonomik anlayışın, Peygamberin ölümünden sonra kademeli olarak kaybolması ve asırlar sonra tamamen bitmeye yüz tutması aynı zamanda İslam medeniyetlerinin bozulmasına ve gerilemesine neden olmuştur.

İslam medeniyetinin özellikle düşünce dinamiklerindeki dönüşümde, Kur'an ve akla dayalı olan fikrin terkedilmesiyle ve bundan oluşan olumsuzluklarda, sorumlulukların üstlenilmemesi gibi bir kadercilik anlayışıyla karşılaşmaktadır. Oysaki insan cüz'i iradesiyle yapıp ettiklerinden sorumludur. Aklın varlığı bu sorumluluğun kanıtıdır. Kur'an'ı Kerim'de, bu şekilde olumsuzluklar karşısında sorumluluğu Yaratıcı 'ya yükleyen anlayışlara karşı sert uyarılarda bulunmaktadır.

Bireysel ve toplumsal düzeyde yaşanan olumsuzlukların hataların sonucunu kadere ya da Yaradan'a atıp özgür iradeleri ile yaptıklarının sorumluluğunu üstlenmemeleri Kur'an'da eleştirilmiştir. Nahl Suresi 93. Ayette **“Tercihini Allah yapsaydı sizi bir tek toplum (ümme) yapardı. Ama (tercihi size bıraktığı için) sapıklığı tercih edeni sapık sayar, hidayeti tercih edeni de yoluna kabul eder. Yaptıklarınızdan elbette sorumlu tutulacaksınız.”** denilir.

İnsanoğlunun imtihanı kendi aklına ve tercihlerine bırakılmıştır. Bunu ayetler açıkça ortaya koymaktadır. O halde İslam dünyasının da 21. yüzyılda içinde bulunduğu sosyo-ekonomik durumla ilgili sorumluluğu tamamıyla dışsal faktörlere bağlamak, Kur'an'ın ortaya koyduğu anlayış ile kendi yaptıklarından sorumlu birey ve toplum yapısı ile çelişmektedir. Keza Maide Suresi 48. Ayetinde **“Gerçekleri içeren bu Kitabı sana, önceki Kitapları onay-**

layıcı ve koruyucu özellikte indirdik. O halde aralarında Allah'ın indirdiği ile hükmet. Sana gelen doğruları bırakıp onların arzularına uyma. Her birinize bir şariat (kitap) ve bir yöntem (hikmet) verdik. Allah sizi tek bir toplum (tek bir nebînin ümmeti) yapmayı tercih etseydi yapardı. Oysa verdiği şeylerle sizi yıpratıcı bir imtihanından geçirmek için (böyle yaptı). Öyleyse (tartışma yerine) iyi işlerde yarışın. Tekrar hayata dönünce hep birlikte Allah'ın huzurunda toplanacaksınız. O, anlaşmazlığa düştüğünüz konuları size bildirecektir.” İnsanın imtihanlara karşı kendi özgür iradesini kullanması onun gidişatını belirler. Nisa Suresi 4. Ayette **“Sana ne iyilik gelse Allah'tan gelir, sana ne kötülük gelse senden kaynaklanır. Seni insanlara elçi gönderdik, şahit olarak Allah yeter.”** Ve böyle birçok ayette açık olan durum hadis icma ve kıyaslarla halı altına süpürülmüş ve yozlaşmalar başlamıştır.

İslam medeniyetindeki farklı dönemlerdeki çöküşlerin temelinde yer alan anlayışın birinci çöküş dönemi Emevîler ile başlamıştır. Bu yönetim Medine topluluğunun peygamber ruhundan ve medeniyet anlayışından koparak Bizans İmparatorluğu'nun yönetim anlayışını tatbik etmiştir. Bu anlayış zorbalığa, sert yönetim anlayışına ve servet bolluğunun yarattığı infak, zekât, sadaka ve kenz ayetlerine uyulmamasıyla meydana gelen ahlaksızlık ve yolsuzluklara tekabül etmekteydi.

İslam'la ilgisi olmayan bir kader anlayışı ile toplumun, yaşanan yozlaşmayı kabullenmesi isteniyordu. Mesela **“Şu kişi başa geçiren Yüce Allah'tır o nedenle başarısız olmuş ise yöneticinin hatası değil Yüce Allah'ın takdiridir”** sözleriyle ortam yatıştırılarak halkın tepkisi azaltılmıştır.

Yine Örneğin Emevi zamanında İstanbul'un fethi için birçok askeri ve maddi kayıplar yaşanması, üstüne üstlük kuşatmalarda başarısız olunması üzerine *"İstanbul mutlaka fethedilecektir. Onu fetheden komutan ne güzel komutan, o ordu ne güzel ordudur."* Hadisi oluşturularak halkın tepkisinin sönmesi sağlanmıştır. İstanbul'un o günkü adıyla Konstantinopolis'in ilk Arap kuşatması; 674 ile 678 yılları arasındaki Bizans-Arap Savaşları'nın büyük bir çatışması olup, Konstantinopolis'in savunmasının test edildiği zamanlardan biriydi. Savaş Bizans İmparatorluğu ve Arap Emevîler arasında oldu. Muaviye, Emevî -Arap İmparatorluğu hükümdarı olarak ortaya çıkmış ve Şam'ı başkent yapmış sonra ise stratejik hedef olarak Bizans İmparatorluğu'nun ortadan kaldırılmasını hedeflemişti. 5 yıl boyunca birçok kez kuşatılan şehir alınamadığı gibi on binlerce askerin ölümüne ve dev bir maddi zarara neden olmuştu. Dolayısıyla bu hadisin Yezid b. Muaviye için uydurulmuş olması muhtemeldir. Zaten Kur'an'a göre Peygamberler dahil kimse Kutsal Kitap da vahyedilenler dışında gaybı bilemezdi. Neml Suresi 65. ayette De ki; **"Göklerde ve yerde olan gaybı Allah'tan başka kimse bilemez. Onlar ne zaman yeniden diriltileceklerini fark edemezler.** Bu durum vahyedilmiştir. Yine Ahkaf Suresi 9. Ayette **De ki "İlk elçi ben değilim. Bana da size de ne yapılacağını bilmem. Ben sadece bana vahyedilene uyarım. Ben sadece doğruları açıklayan bir uyarıcıyım; o kadar."** Açıkça peygamberlerin geleceği bilememesi açıklanmıştır.

Bilim ve teknolojik hareketin ilerlemesinde de İslam dini, Müslüman uygarlıkların en gelişmiş dönemlerini yaşadığı süreçte bilimin devrim yaşayıp ilerlemesinde rol oynayan en önemli faktör olmuştur. Bu dönemde bilimin ve

teknolojinin İslam ülkelerinde bu derece ileri gitmesinde etkili olan diğer bir etken ise devletlerin yaşayan her inanca sahip kesimin sahip olduğu çabalarıdır.

Bilimde altın çağını yaşayan İslam ülkelerinde uygulanan dini serbestlik ve Kur'an ışığında oluşturulan özgür fikir ortamı devletlerin içindeki aydınların bağımsız hareket etmesine yol açıp bilim yapmalarına olanak tanımıştır. Bu isimlere örnek verirken birçok bilim adamı tarafından modern kimyanın kurucusu olarak kabul edilen Câbir Bin Hayyân (720-815), Matematik ilmini halka anlatabilecek durumda düzenleyerek cebir ilmini Kur'an ve ayrıca Dünya'da sıfır rakamını ilk defa kullanan Harezmi (780-850), Felsefenin en büyük otoritelerinden kabul edilip Aristoteles'ten sonra felsefe ve çeşitli bilimlerdeki bilgisinin ve görüşlerinin derinliği sebebiyle "Muallimü's-Sânî (İkinci Öğretmen)" unvanını alan Farabî (873-950), Matematik, astronomi ve coğrafyanın dışında da birçok bilim dalında çığır açıcı araştırma ve incelemeler yapan Bîrûnî (973-1061), çalışmalarıyla Hipokrat'ın ününü geride bırakıp "Tabiplerin üstadı" olarak kabul edilen en önemli eseri olan "el-Kanun fi't-Tıbb"ın Avrupa'da 600 sene kaynak tıp kitabı olarak okutulan İbn-i Sînâ (980-1037), Dünya tarihinde bilgisayarın temeli olan sibernetiğin kurucusu olarak tanınan ve haberleşme, kontrol, denge kurma ve ayarlama ilminde öncü olan bu ilimle gerek insanlarda gerekse makinelerde karşılıklı bilgi alışverişi, kontrol ve denge durumunu inceleyen ve geliştiren Cezerî (1136-1206), Astronomi de büyük keşifler yapan Uluğ Bey (1394-1449) bu isimlerden bazılarıdır.

Ancak İslam'ın altın çağlarından sonra maalesef her alan gibi pozitif bilim alanlarında da benzer bir düşüş

yaşanmış Kur'an'ın ve Kur'an'ın savunduğu akılsal düşünceenin terkedilmesiyle 13. yy.'dan sonra başlayıp artan düşüşle 16. yy.'da artık Avrupa'nın gerisine düşülmüştür. Ünlü Tarihçi Bernard Lewis'e göre de Avrupa'da meydana gelen Rönesans, Reform ve hatta bilimdeki devrim ve aydınlanma, Müslüman dünyası tarafından hiç takip edilmemiş ve Avrupa'yı Avrupa yapan bu süreçler Müslüman dünyasının farkındalığının dışında gerçekleşmiştir. Halbuki Kur'an'da bilimi teşvik eden birçok ayet vardır. Bakara Suresi 64. Ayette “**Şüphesiz göklerin ve yerin yaratılışında, gece ve gündüzün değişmesinde, insanların faydasına olan şeyleri denizde taşıyıp giden gemilerde, Allah'ın gökten su indirip onunla ölmüş olan yeri dirilterek üzerine her çeşit canlıyı yaymasında, rüzgarları ve yer ile gök arasında emre hazır bekleyen bulutları evirip çevirmesinde elbette düşünen bir topluluk için (Allah'ın varlığına ve birliğine) deliller vardır.**” Yüce Allah burada tüm evrenin kâinatın konu başlıklarını bu ayette vermekte ve yaratılmış olan her şeyde iman edenler için birçok deliller bulunduğunu ifade etmektedir.

Bilim evrenin kitabının ayetlerini bulma yolunda büyük önem teşkil eder. Yüce Allah'ın sanatı bu şekilde anlaşılır. Yine Nur Suresi 43. Ayette “**Hiç görmedin mi Allah, bulutları sürüklüyor, sonra birbirine kaynaştırıyor; sonra yığın haline getiriyor. Sonra arasından yağmur çıkarttığını görürsün. Gökteki dağdan (dağ gibi buluttan) dolu indirip doluya tutulmasını tercih ettiği kimselerin tepesine yağdırıyor. Kimilerinden de onu uzak tutmayı tercih ediyor. Onun şimşeginin parıltısı gözleri çıkaracak gibidir.**” Fatır Suresi 13. Ayette “**Allah, geceyi gündüzün içine sokar, gündüzü de gecenin içine sokar. Güneşi ve ayı da**

hizmete koymuştur. Bunların her biri[*] belli bir süreye kadar, yörüngesinde akar gider. İşte bunları yapan Rabbiniz Allah'tır. Yetki ondadır. Onunla aranızda koyup yardıma çağırdıklarınız, bir çekirdek zarına bile hükmedemezler.” Müminun Suresi ayetlerinde de insan oluşumu ile ilgili aşamalar anlatılarak tıbbi bilgiler verilmiştir. “**İnsanı çamurundan oluşan bir özden yarattı. Sonra onu karar-ı mekînde nutfe (döllenmiş yumurta) haline getirdik. Sonra o nutfeyi alaka yaptık. O alakayı bir çiğnem et parçası yaptık. O et parçasını kemiklere dönüştürdük. Sonra kemikleri etle donattık, sonra onu başka yaratık haline getirdik. Yaratıcıların en güzeli olan Allah pek yücedir**” Yine Zariyat Suresi ayetlerinde de insanı da bu konu da teşvike yönlendirilir. “**Kesin bilgi sahibi olmak isteyenler için yeryüzünde belgeler var! Kendinizde de var; gözlemlemiyor musunuz?**”

Dolayısıyla İslam Medeniyetlerinin bilim ve uygarlıkta geri kalmasının nedenlerini araştırırken bu olayın İslam'ın bizzat kendisi ile ilgisinin olmadığı çok bellidir. Kur'an, bilim ve uygarlığın gerilemesinin sebebi asla değildir. Gelişme süreci zaten geçmişte kendi dinamiğini oluşturmuş ve uygun koşullarda yolunu bulmuş durumdayken, dinin bir andan sonra bilimlerin ilerlemesini tehdit etmesi imkansızdır. Zaten İslam düşünce birikiminin bilimsel araştırmalarla gelişip buna bağlı uygarlık oluşturma vizyonu temel olarak varlığını koruyordu. Burada önemli olan nokta, kitabî din ile onun algılanması ve yorumlanmasının farklı şeyler olduğunun anlaşılmasıdır. Bu düşünce, çoğu zaman ve tarihsel olarak da Müslümanlar ile İslam'ın yani Kur'an'ın aynı şey olmadığı sonucunu ortaya koymaktadır. Dolayısı ile İslam son dinin adı iken,

Müslümanlık İslami düşüncenin Müslümanlar tarafından hayata aktarılıp ve yaşanmasıdır.

İslam Medeniyetinin geri kalmasında birçok ekonomik siyasi faktör de vardır ancak en hayatisi Kur'an'dan giderek uzaklaşılmasıdır. İslamcılık bugün bu noktalardan hayli uzak ve İslam'ın "hastalığı" halini almıştır. Şeriatı mevzuatla karıştırmıştır. Oysaki şeriat Allah adına açık, ebedi ve evrensel bir ahlak yoludur. Her devirde, o zamanın sorunlarını çözmek için bir ilham kaynağıdır. Bu kaynakta yalnız Kur'an'dır. Ancak ne yazık ki bu ilham kaynağı başka türlü kaynakların Kur'an süzgecinden geçirilmemiş mevzuatlarıyla karıştırılmıştır. Tarihsel ve geleneksel olan mevzuat evrensel olanın yani Kur'an'ın yerine geçmiştir. Din Allah tarafından indirilmiş olduğu için ilahidir. Ancak dinin amaçlarını, hükümlerini anlamak ve uygulamak insanlara kalmıştır. Dolayısıyla hakikat mutlak ancak hakikati bulandırmak insanidir. Nahl Suresi 89. Ayetinde **"Her toplumun (ümmetin) içinden kendilerine karşı bir şahit çıkardığımız gün, seni de bunlara karşı şahit getiririz. Bu Kitabı, her şeyi açıklasın, doğru yolu göstereyin, bir ikram ve İslam'a girenlere müjdeci olsun diye sana parça parça indirdik."** En'am Suresi 114. ayet de (De ki) **"Allah'tan başka bir hakem mi ararım?"** Kitap'ı size açıklanmış olarak indiren O'dur. Kendilerine Kitap verdiklerimiz bilirler ki bu Kitap, Rabbin tarafından tümüyle gerçekleri gösterecek şekilde indirilmiştir. **Sakin şüpheye kapılanlardan olma."** Gibi birçok ayette bu durum vahyedilmiştir. İsrâ Suresi 16. Ayette de bu Kur'an'dan uzaklaşma durumunun Yüce Allah'ın öfkesini arttıracak ve İlahi yardımın bir süre sonra alınamayacağı da çarpıcı bir şekilde vahyedilir.

Maalesef ki İslam Dünyası'nın durumu da bu ayet gibidir. **"Bir kenti yaşanmaz hale getirmek istersek önce oranın ileri gelenlerine emirlerimizi ulaştırırız. Onlar, orada yoldan çıkarlar ve cezanın şartları olgunlaşır. Sonra orayı yerle bir ederiz."**

KUR'ANÎ AFORİZMALAR VE İNSAN HAKLARI

● Yüce Allah'ın indinde yegâne Dini Kaynak Kur'an'dır.

● Kur'an dışında dini olarak kaynak arayan ümmetler (Hadis İcma Kıyas) Kur'an'ı yetersiz gördükleri için Yüce Allah tarafından gazaba uğratılmışlardır. Yunus Suresi 15. Ayette **“Ayetlerimiz onlara açık-seçik parçalar halinde okunduğu zaman, bize ulaşmayı ummayanlar şöyle dediler: “Bundan başka bir Kur'an getir yahut bunu değiştir.” De ki: “Onu kendiliğimden değiştirmem benim için söz konusu olamaz. Ben sadece bana vahyolunana uyuyorum. Rabbime isyan edersem, büyük bir günün azabından korkuya düşerim”** En'am Suresi 38. Ayette **“Biz bu Kitap'ta, herhangi bir şeyi ne eksik bıraktık ne fazla yaptık. Onlar, sonunda Rableri önünde haşredilirler.”** Ankebut Suresi 51. Ayetinde **“Karşılarında okunup duran bir kitabı sana**

indirmiş olmamız onlara yetmiyor mu? Bunda, inanan bir toplum için elbette ki bir rahmet ve bir öğüt vardır.”

- Mezheplere ve Tarikatlara tabii olmak ve onların imamlarına uymak İslam da yoktur. Mezhepler ve Tarikatlar daha çok siyasi kavgalar sonucu Kur'an'ın inişinin tamamlanmasından onlarca yıl sonra oluşmuştur. Dayanakları çoğunlukça Kur'an'a aykırıdır. Farklı helal ve haram kavramları vardır. Müslüman kişinin bu soruya söyleyeceği söz “Benim tek yolum Kur'an ” olmalıdır. En'am Suresi 159. Ayette **“Dinlerini parça parça edip fırkalara, hiziplere bölünenler var ya, senin onlarla hiçbir ilişkğin yoktur. Onların işi Allah'a kalmıştır. Allah onlara, yapıp ettiklerini haber verecektir.”**

- Yüce Allah'ın Kur'an'da vahyetmiş oldukları dışında ve onların üzerine hiçbir güç haram helal koyamaz. Maide Suresi 87. Ayette **“Ey iman sahipleri! Allah'ın size helal kıldığı şeylerin temiz ve güzel olanlarını haramlaştırmayın; azıp sınırı aşmayın, Allah azıp sınırı aşanları sevmez.”** En'am Suresi 119. Ayette **“Size ne oluyor da üzerine Allah'ın adı anılmış olanlardan yemiyorsunuz? Zorda kalışınız dışında üzerinize haram kıldığını bizzat kendisi size ayrıntılı olarak açıklamıştır. Birçokları ilimsiz bir biçimde kendi keyiflerine uyararak halkı şaşırtıyorlar. Hiç kuşkusuz, senin Rabbin sınır tanımaz azgınları çok iyi bilmektedir.”**

- Arapça kutsal bir dil değildir. Peygamber Arap olduğu ve o halk nezdinde Kur'an Dünya'ya yayıldığı için Arapça inmiştir. Yusuf Suresi 2. Ayetinde **“Biz onu sana,**

aklınızı çalıştırassınız diye, Arapça bir Kur'an olarak indirdik.” Fussilet Suresi 44. Ayette de **“Kur'an'ı, yabancı bir dilde oluştursaydık derlerdi ki “Ayetleri açıklansa ya? Arap'a hiç yabancı dilde bir kitap olur mu?”** De ki **“O, inanıp güvenenler için doğru yolu gösteren ve şifa olan tedavi eden bir kitaptır. İnanmayanların sanki kulakları tıkalı, müminlere karşı gözleri sanki kördür. Kendilerine uzak bir yerden seslenilen kişiler gibidirler”** Müzzemmil Suresi 20. Ayette **“O halde Kur'an'dan, kolay geleni okuyun.”** Müzzemmil Suresi 3 ve 4. Ayetlerinde **Gecenin yarısını ayakta ol yahut bundan biraz eksilt! Yahut buna biraz ekle! Ve Kur'an'ı ağır ağır, düşünce düşünce oku!**

- Şeyhler, Evliyalar, Gavslar “Allah Dostları” gibi keramet isnat edilen kişiler Kur'an'da yoktur. İnançlı ve ahlaklı olan herkes “Allah Dostu” dur. Kimse de kimsenin içini bilemeyeceğinden, insanlar hakkında bu şekil nitelendirme yapılamaz. Tarikatlara tabii olmak insanların günahlarını silmez. Kimse vefat etmiş kişilerle ya da Meleklerle iletişime geçemez ve insanlara şefaet edip onları Cennet'e yollayamaz. Fatır Suresi 22. Ayette **“Diriler de eşit olmaz, ölüler de. Allah dilediğine/dileyene işittirir. Ama sen, kabirlerdekilere işittiremezsin!”** Rum Suresi 52. Ayette **Artık sen, ölümlere işittiremezsin. Dönüp gittikleri takdirde sağırlara da çağırıp duyuramazsın. İnançlıyım deyip de aslında münafık ve müşrik olan kişileri Peygamberin bile ayırt edemediği durumlar olduğu unutulmamalıdır. Bakara Suresi 204. Ayetinde “İnsanlardan öylesi vardır ki, onun dünya hayatına ilişkin sözü senin hoşuna gider ve o, kalbindekine Allah'ı tanık tutar. Oysaki o, düşmanların en yamanıdır.”** Tevbe Suresi 101. Ayette **“Çevrenizdeki**

Bedevî Araplardan münafıklar var. Medine halkından da münafıklığa iyice alışmış olanlar var. Sen bilmezsin onları. Ama biz biliriz onları. İki kez azap edeceğiz onlara, sonra da çok büyük bir azaba itilecekler.” Secde Suresi 4. Ayette “Allah’tır ki gökleri, yeri ve ikisi arasındakileri altı günde yaratmış, sonra arş üzerinde egemenlik kurmuştur. O’nun dışındakilerden size ne bir dost vardır ne de bir şefaathçi. Hâlâ düşünüp ibret almayacak mısınız?” Bakara 48 “Ve sakının o günden ki, hiçbir benlik bir başka benliğin herhangi bir şeyi için karşılık ödemez; hiçbir benlikten şefaath kabul edilmez, hiçbir benlikten fidye alınmaz. Ve onlara yardım da edilmez.”

- Kur'an'da ibadet edilince tüm günahların silineceği özel günler, kandiller veyahut hacca gidilip tüm günahların silineceği görüşü yoktur. Yüce Allah elbetteki çok affedicidir ancak yapılan günahların belirli günlerdeki ibadetlerle tamamen silinmesi anlayışı Kur'an dışıdır ve bu durum insanları rehavete ve suistimale götürür.

- Kur'an'ın ana dilde okunması ve inanan kişilere o şekil okutturulması şarttır. İnsanlar Kur'an dışı dini kaynaklara verdiği önemin çeyreğini Kur'an'ı anlamaya verirse bile Müslüman ülkelerin büyük bir seviyeye geleceği aşikardır. Anlamadan Arapça dua etmek sevap diye insanlar düşünedursun Yüce Allah bu kişileri üzerinde kitap taşıdığından habersiz eşekler demiştir. Cuma Suresi 5. Ayet “**Kendilerine Tevrat bilgisi yüklenen ama onun hükümlerini yüklenmeyenler, kitap yüklü eşek gibidirler. Allah'ın ayetleri karşısında yalan yanlış şeylere sarılan bu topluluk, ne kötü örnektir. Allah, yanlışlar içinde olan toplu-**

lukları yola getirmez.”

- Kur'an'da 40 da 1 oran da zekât verilmesi durumu ve zengin-fakir oluşumunun normal görülmesi durumu yoktur. Yöneticiler sistem içinde olabildikçe adil şekilde vergilendirme yapıp adaleti sağlamalıdır. Nur Suresi 22. Ayet “**İçinizden maddi imkâna sahip iyilikseverler yakınlarına, çaresiz kalanlara, Allah yolunda hicret edenlere verme konusunda ihmalde bulunmasınlar. Onları bağışlasınlar ve onlara göz yumsunlar. Allah'ın sizi bağışlamasını istemez misiniz? Allah bağışlar, ikramı boldur.**”

- İslam'da kapitalist bir sistem yoktur. Komşusu aç iken tok yatan insanlar olamaz. Mülk Allah'ındır. O zengin insanlara onu fakirlere paylaştırıp eşitlensinler diye mülkünün zengin kullarının yaşadığı yıllardaki kullanım hakkını vermiştir. Dolayısıyla bir ailenin binlerce mülkü olup diğerleri ekmeğe talim edemez. Çok zengin olan kişiler çok nimetlenmiş gibi kendisini kabul edip Yüce Allah'ın o nimeti onlara fakirlere dağıtsın diye geçici olarak vermiş olduğunu anlamalıdır. Yaşamın doğası diye normal görüp maddi sınıf farklılıklarını doğru bulmak İslam'a aykırıdır. Mevcut fark olabildiğince az olmalı hatta eşitlenmelidir. Nahl Suresi 71. Ayetinde “**Allah, rızıkta kiminizi kiminize üstün kılmıştır. Fazla verilenler, rızıklarını ellerinin altındakilere aktarıp da hepsi onda eşit hale gelmiyor. Allah'ın nimetini mi inkâr ediyor bunlar?**” Bakara Suresi 215. Ayette “**Sana, neyi infak edip vereceklerini soruyorlar. De ki: “İnfak ettiğiniz mal ve nimet; ana-baba, yakınlar, yetimler, yoksul ve çaresizlerle yolda kalan için olmalıdır. Hayır olarak yaptığınızı Allah en iyi biçimde**

bilmektedir.” Bakara Suresi 219. Ayette **“Ve sana neyi infak edeceklerini de soruyorlar. De ki: “Helal kazancınızın size ve bakmakla yükümlü olduklarınıza yeterli olanından artanını verin.”** Allah, ayetleri size işte böyle açıklar ki, derin derin düşünebilirsiniz.”

- Serbest Piyasa Politikası, Oportünist (bireylerin fırsatçı ve bencil davranışı) hareketi besler. Bu oluşum İslam a ve insan haklarına tepeden tırnağa zıttır.

- Neoliberal Politikalarla korunmaya alınmış kenz hareketi İslam'ın lanetlediği bir sistemdir. Bu durum olağanüstü seviyede sınıf farklılığı oluşturur ve İnsan hakları ayaklar altına alınır. Tevbe Suresi 34. Ayette **“Ey inanıp güvenenler! Bilginlerin ve din adamlarının birçoğu insanların mallarını haksız yolla yer ve onları Allah'ın yolundan engellerler. Altını ve gümüşü kasalarda saklayıp da Allah yolunda harcamayanları acıklı bir azap ile müjdele.”**

- Milliyetçilik kavramı İslam'a aykırıdır. Din, dil, ırk gözetmeksizin tüm insanlar eşittir. Müminler de birbirlerinin kardeşleridir. Ulus bilinci ırkçılığa varmamalıdır. İsrâ Suresi 70. Ayetinde **“Yemin olsun, biz, âdemoğullarını onur ve üstünlükle donattık, onları karada ve denizde binitlelerle yükledik. Onları, güzel ve temiz rızıklarla besledik. Ve onları, yarattıklarımızın birçoğundan üstün kıldık.”** Hucurat Suresi 10. Ayette **“Şu bir gerçek ki, müminler sadece kardeşirler. O halde kardeşleriniz arasında barışı sağlayın ve Allah'tan sakının ki, size merhamet edilebilsin.”**

- Dünya da herkese yetecek kadar rızık ve nimet vardır. Bir kişinin 10 milyonu olup da diğerinin 10 bini olması gerek İslam'a gerek İnsan Haklarına vurulmuş bir darbeldir. Seçilenler ve halk adil ve adaletli hareket etmelidirler. Doğu ve Batı, Kuzey ve Güney herkes eşit imkanlara sahip olmalıdır. Haram kaynaklar gelir kapısı olmamalıdır.

- Zekât ve İnfak insanların keyfi tercihlerine bırakılmamalıdır. Yukarı mahalledeki insanlar lüks arabalarla milyon dolarlık evlerde otururken aşağı mahalledeki insanlar 4 kişilik aile asgari ücretle damı akan evde soğuktan titrememelidir. Yöneticiler İnsan haklarına uygun kararlar vermelidir. Müslüman olduğumuz için de eşitlik için baş vurduğumuz kaynak Kur'an'dır.

- Akıl ve Bilime verilen önem artmalıdır. Akıl ve Bilim Kur'an'da yazılmamış ayetleri ve Yüce Allah'ın sanatını bulmamız için bir yoldur. Bakara Suresi 164. Ayette **“Şu bir gerçek ki göklerin ve yerin yaratılışında, gece ile gündüzün birbiri ardınca gelişinde, insanların yararı için denizde yüzüp giden gemilerde, Allah'ın gökten suyu indirip onunla, ölümünden sonra toprağı dirilterek üzerine tüm canlılardan yaymasında, rüzgârların bir düzen içinde yönden yöne çevrilmesinde, gök ve yer arasında bir hizmete memur edilen bulutlarda, aklını işleten bir topluluk için sayısız izler-işaretler-ibretler vardır.”**

- İnsanların dini inanç ve buna bağlı hareketlerine, başka kişilere zorla empoze etmemeleri koşuluyla karışılmamalı saygı gösterilmelidir. Kılık kıyafetlere kafa yor-mak ve İnsanlara tepeden bakan burjuvazi bir zümre hare-

keti oluşturmak yerine insanca yaşamak için kafa yormaya adapte olunulmalıdır.

• Müslüman ülkelerin çoğunun Batı karşısında aciz durumda olması tesadüf değildir. Yüce Allah'ın sopası yoktur. Bu durumda olma sebebimiz düşünülmeli ve Yüce Allah'ın gazabının neden üstümüzde olduğu sorgulanmalıdır. İsra Suresi 16. Ayetinde **“Biz bir ülkeyi/medeniyeti mahvetmek istediğimizde, onun servet ve nimetle şımarmış elebaşlarına emirleri yöneltiriz/onları yöneticiler yaparız da onlar, orada bozuk gidişler sergilerler. Böylece o ülke/medeniyet aleyhine hüküm hak olur; biz de onun altını üstüne getiririz.”** Yusuf Suresi 100. Ayetinde **“Allah'ın izni olmadıkça hiçbir benlik iman edemez. Allah, pisliği, aklını kullanmayanlar üzerine bırakır.”** İnsanların çoğunun cehennemlik olması gerçeği de sorgulanmalıdır. Araf Suresi 179. Ayetinde **“Yemin olsun ki, biz, cehennem için, cinlerden ve insanlardan, birçok kişiye vücut verdik/bir çoğunu döllendirip yaydık. Kalpleri var bunların, onlarla anlamazlar; gözleri var bunların, onlarla görmezler; kulakları var bunların, onlarla işitmezler. Davarlar gibidir bunlar. Belki daha da şaşkın. Gafillerin ta kendileridir bunlar.”**

ROMA-YUNAN VE ESKİ MEDENİYETLERDE “KADIN”

Kadının yeri ve konumu belki de insanlığın başlangıç zamanlarından beri sürekli bir tartışma konusu olmuştur. Erkek egemen toplumlarda kadının konumu her zaman alt seviyelerde olmuş ve ataerkil bir antropolojik, sosyolojik yapıyla kadın ezilmeye mahkûm olmuştur.

Geçmiş medeniyetler incelendiğinde en gelişmiş hukuk sistemine sahip uygarlıklarda dahi kadının yerinin çok kötü olduğu önemli bir gerçektir.

Dünyanın en eski ve en gelişmiş hukuk ve kültür sistemlerinden birini oluşturan Yunan Medeniyetini ve Kültürü'nü incelediğimizde diğer topluluklara göre ilerlemiş kurallar görürüz. Eski Yunan Kültürü ve Atina Devleti Dünya'da mevcut olan birçok devlet ve uygarlığın hukuk sistemlerinin beşiği olarak kabul edilmiştir. Siyaset, psikoloji, astronomi, hukuk ve felsefe dallarında Yunan toplu-

mu Dünya'ya yön vermiştir.

Ancak tüm bu gelişmelere rağmen Yunan Medeniyetinde kadının yeri deyim yerindeyse içler acısıdır. Bu duruma örnek verirsek kadının her konuda erkeğe tabii olması, onun hizmeti için yaratılmış olarak görülmesi, toplum tarafından geri planda kalması bu durumun özetidir. Yunan toplumu Atinalı erkeklerden ve diğer vatandaşlardan oluşmaktaydı. Vatandaş olmanın koşulları; Atinalı, özgür ve erkek olmaktı. Yabancılar, köleler ve kadınlar ise hak ehliyetinden yoksunlardı.

Yabancı ve kölelerin bazı durumlarda hukuki hakları olmasına rağmen kadınlar ise hem hak hem de fiil ehliyetinden yoksunlardı. Atina'da erkeğin vesayet hakkı 18 yaşını doldurduktan sonra tamamlanıyordu. Ancak kadınların üzerindeki vesayet hiçbir zaman kendisine geçmiyor önce babasına, babası ölmüşse ailenin en büyük erkeğine, evlenince de kocasına geçiyordu. Kocasını ölmüşse ergin oğluna o da yoksa yine ilk vasisine geçiyordu. Kadının tek başına kendi kararıyla boşanma hakkı yoktu ve tüm boşanma hakkı erkeğindi. Kadının ve kölenin tüm mal varlığı sahibine aitti.

Evlilikte taraflar erkek ve kadının vasisiydi. Kadının kendi isteğiyle evlilik hakkı yoktu. Kadın evlilikte taraf değil konuydu. Evlilik yaşı olarak kız ortalama 13 erkek ise 30 yaş civarında evlendirilirdi. Erkeğin uzun süre (10 yıl) askerlik yapması bunun sebebidir. Kızın ailesi evlenmeden önce bir çeyiz miktarı belirler, evlendikten sonra verilen çeyiz erkeğe geçerdi. Zina kavramı da erkek ve kadın için farklı prosedürler içeriyordu. Erkek için ancak başka bir erkeğin eşiyle cinsel birliktelik yaşamak zina sayılırken kadın için saç açık dışarı çıkmak, kocasından izinsiz dışarı

çıkma, alkol kullanmak veya değerli bir eşya kaybetmek zina sayılabilirdi. Kadının zina yapması erkeğin onu öldürmesi için haklı bir sebepti. Kadının bir suçu yoksa da kocası onu öldürdükten sonra – karım zaten zina yapmıştı- deyip ceza almayabilirdi. Zaten erkeğin zina yapması da suç değildi. Bir erkek evli yahut bekar olsun kölelerle, cariyelerle, fahişelerle hatta erkeklerle bile zina yapabilirdi (homoseksüellik) bu durum serbestti. Fuhuş sektörü çok gelişmiş ve yasaldı. Kadınların satın alınması yaygın bir konu olup Yunan Toplumunun zengin kadınları, bakımlı ve özgür kadınlar olarak nitelendirilip özgür ve zengin erkekler tarafından satın alınırdı. Bu kadınlar bu paraların vergilerini de öderdi. Bu tarz üst seviye erkeklerin para ödediği varlıklı kadınların fiyatı bir memurun 8 veya 10 senelik maaşına denkti. Erkek kadını ve kölesini bir başkasına ilişki için satabilmekteydi. Bir başka boşanma sebebi de kadının kısır olmasıydı. Erkek çocuk doğurmamakta bir boşanma sebebiydi. Boşanma işlemi erkeğin isteği geçerliydi. Kadının boşanma hakkı yoktu, özellikle kadın bir çocuk ve yahut erkek çocuk doğuramadıysa zaten tam evli sayılmamaktaydı. Kadının kocasının yanı sıra velisi de isterse kadının boşanmasını isteyebilirdi. Örneğin kadının velisi olan babası daha zengin bir koca adayı bulduğunda kadından habersiz olarak kadını boşatır ve zengin kocayla evlendirebilirdi. Kadınlara bayramlar ve törenlerin çoğu yasaktı. Mülk sahibi olamaz, mirasçı olamaz, pazardan aldığı basit eşyalar dahil kocasına ya da ailesine kalırdı. Kadının dışarıda ancak belirli yerlerde çok cüzi (maydanoz-soğan fiyatı kadar) alışveriş yapabilirdi. Bu durum savaşların çok yoğun olduğu Sparta Döneminde biraz istisnaya uğramıştı. Erkeklerin çoğu cepheye olduklarından kadınlara

alışveriş hakkı, evi idare hakkı verilmişti.

Yine bir başka büyük bir medeniyeti olan Roma Medeniyetinde de kadının durumu çok farklı değildi. Yunan Medeniyetine nispeten kadın, Roma imparatorluğunda birazcık daha iyi konumdaydı. Ancak yine de Roma Hukuku'nda da kadın siyasi olarak hiçbir hak taşımaz, hukuken kişi olarak sayılmaz, mali işlem yapamaz, çocuklarının vasisi olamazdı. Kamusal alanda kadına görev verilmezdi. Yunan Hukukuna kıyasla Roma'da elde edilmiş haklar ise kadının mirasçı olması, bazı durumlarda tanıklık yapması ve vasisinin onayıyla dava açabilmesidir. Ayrıca Roma Hukuku'nda kadın eve kapatılmamış ve gözlerden uzak yaşamamış; kocası ile, toplantılara, gösterilere katılabiliştir. Kadınlar kocalarıyla birlikte yan yana yemek yiyebilir; kadın ve karma yemekli toplantılara ev sahibesi olarak eşlik edebilirdi. Zina ile ilgili suçların merkezinde yine kadın olup erkeğin ancak evli bir kadınla ilişki yaşaması zina kapsamına girebilmekteydi. Romalılarda doğan çocukların yaşama hakları babaya verilirdi. Doğan çocuk erkek değilse bir kuytu köşeye bırakılabilir, kimse de kız bebek sahiplenmeyeceğinden bebek ölümüne mahkum edilirdi. Kızlara isim verme ritüeli de yoktu. Genellikle doğan kızlara doğum sıralarına birinci, ikinci, üçüncü gibi isimler verilirdi. Kızların evlenme yaşı 11 ile 14 arasında değişiyordu. Erkek de evlilik yaşı 14'dür. Evlilik sözleşmesi Yunanlarda olduğu gibidir. Akdın tarafları kızın vasisi ve erkektir. Konusu evlenilecek kızdır.

Uzak Doğu geleneklerinde de durum benzerdi. Eski Hint dönemlerinde kadın kötü ve zayıf görülmuş erkek egemen merkezli bir toplum benimsenmiştir. Konfüçyüs Döneminde oluşan üç yol gösterici ve beş erdem kuralı fe-

odal toplum içerisindeki büyük bir kitleye hitap etmiştir. Buradaki üç yol gösterici; "yönetici, tebaası için yol göstericidir", "baba, oğlu için yol göstericidir", "koca da karısı için yol göstericidir." Buradaki ifadelerden de anlaşıldığı gibi kadının önce babasına, evlendiğinde kocasına, kocası öldükten sonra da oğlunu takip etmeli kuralı burada da geçerlidir. Kadın ve erkek arasında var olan ciddi cinsiyet ayrımı çok büyüktür. Kadın bir nevi erkeğe ait önemsiz ucuz bir eşya olarak görülür. "Evlendikten sonra kadın tamamen kocasına itaat etmeli, kaderden kaçılmaz, kocanın emrinden çıkılmaz" şeklindeki görüş geçerlidir. Kocalar eşlerini boşayabilir fakat kadın asla kocasını boşayamaz. Kadınlar kocalarının namusunu daima korumalıdır bunun için şöyle bir söz yazılmıştır; "Açlıktan ölmek önemli değil, önemli olan namusunu kaybetmemektir" denilir. Kadının dış dünyada yaşanmakta olan hayat ve değişen sistemin dışında kalması ve toplum düzeyinde evin sınırları içine sıkıştırılmasının da temelinde yine bu düşünce vardır. Kadın erkek gibi değildir aynı haklara ve aynı statüye sahip değildir. Kadın erkek farkı yaşam düzeylerinde büyük etki yapmıştır. "Kadın ailenin yani evin içinden erkek ise evin dışından sorumludur" görüşü etkilidir.

Cahiliye Devrinde ise durum diğer toplumlardaki kadınların statüsüne benzemektedir. Hürler ve cariyeler olmak üzere kadınları iki kısma ayırmak mümkündür. Ayrıca hür (özgür) kadınları yerleşik seçkinler ve bedeviler olarak kendi içinde ikiye ayırmak mümkündür. Seçkinler soylu ailelerin oluşturduğu kabilelere mensup kadınlardır. Bedeviler ise geçimini çoğunlukla hayvancılıkla sağlayan çöllerde yaşayan kadınlardır. Yine Roma ve Yunan Medeniyetlerindeki gibi köleler ve cariyeler kadınlarla iliş-

ki serbestti. Kadınlar, erkekleri hata yapmaya zorlayan bir fitne olarak görülürdü. Evlilik akdi olarak nikah dini bir önem taşımazdı. Kadın ancak bir çocuk doğurduktan sonra ilgili aileye mensup olabilirdi. Erkekler ailenin yöneticisi durumunda olup kadınlar ise erkeklerin yönettiği önemsiz kişilerdi. Erkekler Cahiliye Devri adetlerine göre evin yöneticisi ve lideri konumunda idiler. Bu efendilik vasfı durumları her türlü hakkı erkeğe vermiştir. Bu hakka dayanarak erkek hanımından, çocuklarının eğitiminden, ailenin geçiminden, özetle aile ile ilgili her şeyden sorumlu tek kişiydi. Kadınlar erkek çocuk doğurmadan ölürse koca evine taziye bile gidilmezdi. Kadınlar her zaman erkeklerin emrine itaat etmek zorundaydılar. Roma ve Yunanlardaki gibi kız çocuğu uğursuzluk olarak sayılır ve bazı uygulamalarda diri diri gömüp öldürüldükleri oluyordu. Uğursuzluk ve bu nedenle haneye felaket gelecek inancıyla kız çocukları katletme durumu ayetlerde de açıkça belirtilmektedir. Tekvir Suresi 8- 10. Ayetlerinde **“Benlikler çiftleştirildiğinde O diri diri gömülen kız çocuğuna sorulduğunda, hangi günah yüzünden öldürüldü diye!”** Nahl Suresi 58 ve 59. Ayetlerde **“Onlardan birine kız çocuk müjdelendiğinde yüzü simsiyah kesilir. Öfkeden yutkunur da yutkunur o! Kendisine muştulananın utan-cından ötürü toplumdan gizlenir. Hakaret/eziklik üzere tutsun mu onu yoksa toprağın bağrına mı gömsün onu. Bakın ne kötü hüküm veriyorlar!”** Cahiliye Devri Araplarının kız çocukları ve bebekleri öldürürken değişik yöntemler kullandıkları bilinmekteydi. Bir çukur kazıp gömmek, dağın zirvesinden uçuruma atmak, boğmak ve kesmek şeklinde öldürmek bunların bir kısmıdır. Kızlar fuhuş yapan kişiler olarak görüldüğü için ailelerde her doğan kız

ileride fuhuş yapacak korkusu da vardı. Bu korku da onları öldürmeye bir sebep olarak görülüyordu.

Özetle kadının Dünya'daki yer ve konumu birbirinden bağımsız geçmiş tüm toplumlarda çok benzerdir. Çoğu zaman kadın, hayvandan bile daha geri konuma düşürülmüş, bir lanet olarak görülmüştür. Sosyal ve siyasi hakları oldukça kısıtlanmış, cinsel bir obje olarak hayatını sürdürmüştür. Akıl ve kişilik olarak yetersiz görülen kadına karşı yapılan birçok katliam ve işkenceler doğal sayılmıştır.

SEMAVİ DİNLERDE “KADIN”

Yaşadığımız zamanda Kur'an'dan uzak olan İslam Ülkelerinde bu durumun yol açtığı en büyük mağduriyetlerden biri de kadınlara olmuştur. Kadın birçok alandan soyutlanmaya çalışılmış, yanlış dini göstergelerle bu yapılan yanlışlara kılıf aranmıştır. Yanlış şekilde temellendirilen din, kadının fıtratına aykırı bir şekil almıştır. Aslında Yüce Allah ve O'nun dinini anlamak gayet basit olmasına rağmen Kur'an'a ek ve aykırı olarak getirilen birçok görüş ve dini dejenerasyon hareketi kadının aleyhine gelişme göstermiştir. Kur'an'da kadınla ilgili ayetlerin bazıları görmezden gelinmiş, Peygamber'e isnat edilen yalan sözlerle kadın iyice değersizleştirilmiştir. Farklı mezheplerde farklı uygulamalar ortaya çıkmıştır.

Hâlbuki Kur'an'da kadın erkek eşittir. Kadın adalet bakımından erkek gibidir. Maddi ve manevi şekilde ko-

runmaya alınmıştır. Birey olarak erkekle hiçbir farkı yoktur. Zaten Allah katında üstünlük takvadadır. Her durumda Kur'an-ı dejenerasyon hareketinin sürekli yapılacağı ayetlerde de vahyedilmiştir. Al-i İmran Suresi 7. Ayette **“Kitap'ı sana indiren O'dur: Onun ayetlerinden bir kısmı muhkemlerdir ki; onlar Kitap'ın anasıdır. Diğer ayetlerse müteşâbihlerdir. Şu var ki, kalplerinde bir eğrilik ve bozukluk bulunanlar, fitne aramak, onun teviline öncelik tanımak için Kitap'ın sadece müteşâbih kısmının ardına düşerler. Onun tevilini ise bir Allah bilir, bir de ilimde derinleşmiş olanlar. Bunlar, “Ona inandık, hepsi Rabbi-mizin katındandır.” derler. Gönül ve akıl sahiplerinden başkası gereğince düşünemez.”**

Bir önceki yazıda değindiğim gibi kadının yeri genel olarak tüm Dünya'da çok geri durumdadır. Bu sebeple gerek Semavi Din kitaplarında çarpıtmalar eğip bükmeler olsun (Tevrat- İncil- Zebur) gerekse putperest kavimlerde olsun sonuç hep kadının aleyhine olmuştur.

Tevrat- İncil ve Hadislerde Kadın

Kadının konumu ve yaratılışıyla ilgili Yahudilerin yaptığı saptırmalar Tevrat'tan başlayıp günümüze kadar hadislerle mezheplerle yayılmıştır. Tevrat'a göre Kadın; erkek için bir fitne olarak yaratılmış olup, erkeğe zorluk çıkaran bir görevinin olması ve erkeğin vücudundan yaratılmış olması şeklinde halka benimsetilmiştir. “Göğün ve yerin yaratılış öyküsü: RAB Tanrı göğü ve yeri yarattığında, yeryüzünde yabanıl bir fidan, bir ot bile bitmemişti. Çünkü RAB Tanrı henüz yeryüzüne yağmur göndermemişti. Toprağı işleyecek insan da yoktu. Yerden yükselen buhar bütün toprakları suluyordu. RAB Tanrı Âdem'i topraktan yarattı ve burnu-

na yaşam soluğunu üfledi. Böylece Âdem yaşayan varlık oldu. RAB Tanrı doğuda, Aden'de bir bahçe dikti. Yarattığı Âdem'i oraya koydu.” (Yaratılış 2/4-8).

Tevrat'a göre Tanrı, hepsini topraktan oluşturup yaratmış olduğu bütün hayvanları isim vermesi için Âdem'e getirir. Âdem onlara isim verir ancak kendi yardımcısını içlerinden seçemez. (Yaratılış 2/9-20). Bunun üzerine Tanrı Âdem'e derince bir uyku hali verip uyutur. Âdem uyurken, Tanrı onun kaburga kemiklerinden birini alıp yerini etle kapatır. Âdem'den aldığı kaburga kemiğinden bir kadın yaratarak onu Âdem'e getirir. Sonra Âdem de “İşte, bu benim kemiklerimden alınmış kemik, etimden alınmış ettir. Ona kadın denilecek, Çünkü o adamdan alındı. Der (Yaratılış 2/21-23) ayrıca yine Tevrat bilgilerinde Havva'nın şeytana uyup Adem'i de saptırdığı anlatılır. Bu şekilde kadın fitne durumuna düşürülmüş, şeytanın yaveri gibi görülerek bir uğursuzluk sembolü haline gelmiştir.

1 RAB Tanrı'nın yarattığı yabanıl hayvanların en kurnazı yıldı. Yılan kadına, “Tanrı gerçekten, ‘Bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesini yemeyin’ dedi mi?” diye sordu. **2** Kadın, “Bahçedeki ağaçların meyvelerinden yiyebiliriz” diye yanıtladı, **3** “Ama Tanrı, ‘Bahçenin ortasındaki ağacın meyvesini yemeyin, ona dokunmayın; yoksa ölürsünüz’ dedi.” **4** Yılan, “Kesinlikle ölmezsiniz” dedi, **5** “Çünkü Tanrı biliyor ki, o ağacın meyvesini yediğinizde gözleriniz açılacak, iyiyle kötüyü bilerek Tanrı gibi olacaksınız.” **6** Kadın ağacın güzel, meyvesinin yemek için uygun ve bilgelik kazanmak için çekici olduğunu gördü. Meyveyi koparıp yedi. Yanındaki kocasına verdi, o da yedi. **7** İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar. Bu yüzden incir yaprakları dikip kendilerine önlük yaptılar. **8** Derken, günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB Tanrı'nın

sesini duydular. O'ndan kaçıp ağaçların arasına gizlendiler. **9** RAB Tanrı Âdem'e, "Neredesin?" diye seslendi. **10** Âdem, "Bahçede sesini duyunca korktum. Çünkü çıplaktım, bu yüzden gizlendim" dedi. **11** RAB Tanrı, "Çıplak olduğunu sana kim söyledi?" diye sordu, "Sana meyvesini yeme dediğim ağaçtan mı yedin?" **12** Âdem, "Yanıma koyduğün kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim" diye yanıtladı. **13** RAB Tanrı kadına, "Nedir bu yaptığın?" diye sordu. Kadın, "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim" diye karşılık verdi. **14** Bunun üzerine RAB Tanrı yılanı, "Bu yaptığından ötürü bütün evcil ve yabanıl hayvanların en lanetlisi sen olacaksın" dedi, "Karnının üzerinde sürünecek, yaşamın boyunca toprak yiyeceksin. **15** Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim. Onun soyu senin başını ezecek, Sen onun topuğuna saldıracaksın." **16** RAB Tanrı kadına, "Çocuk doğururken sana çok acı çektireceğim" dedi, "Ağrı çekerek doğum yapacaksın. Kocana istek duyacaksın, Seni o yönetecek." **17** RAB Tanrı Âdem'e, "Karnının sözünü dinlediğin ve sana, meyvesini yeme dediğim ağaçtan yediğin için Toprak senin yüzünden lanetlendi" dedi, "Yaşam boyu emek vermeden yiyecek bulamayacaksın. **18** Toprak sana diken ve çalı verecek, Yaban otu yiyeceksin. **19** Toprağa dönünceye dek ekmeğini alın teri dökerek kazanacaksın. Çünkü topraksın, topraktan yaratıldın ve yine toprağa döneceksin." Tabii ki Tevrat olsun Zebur olsun İncil olsun bunlar da Hak Kitaplarıdır ve Kur'an'la aynı şekilde kadınlar onlarda da korunmuştur. Ne yazık ki bu gösterdiğimiz pasajlar Kutsal Kitap dejenerasyonu yüzündendir.

Hadislerde ise gerek İsrailiyat merkezli alıntılar olsun gerek Arap örf ve gelenekleriyle ilgili hadis uydurmaları olsun, kadının durumu içler acısıdır. Doğar doğmaz Cehenneme layık görülen kadın, erkeğin elinin kiri olarak yansıtılmıştır. Buhari, Müslim, Ebu Davud, İbni Mace, Tir-

misi Nesai gibi hadis yazıcılarının bazı sahih hadislerinden örnek verirsek; -Kadında, attı ve evde uğursuzluk vardır. -Erkeğe karısını niçin dövdüğü sorulmaz. -İnsanın insana secde etmesi uygun olsaydı, kadının kocasına secde etmesini emrederdim. -Cehennemdekilerin çoğu kadınlardır. Cennette en az kadınlar vardı. -Kadınlar sizin yanınızda esirler gibidirler. -Oğlan çocuğu için birbirine denk iki kurban, kız çocuğu için bir kurban gerekir. Erkeklerle kadınlardan daha zararlı fitne bırakmadım. -Ey kadınlar, sizler cehennem odunuzunuz. Sahih hadis kitapları bu gibi hadislerle dolup taşmaktadır.

Hristiyanlıkta da durum farksızdır. Yahudi Dünya-sından büyük etkilenmeler vardır. Çünkü Yahudilikteki kadın için tutum ve inançlar Hristiyanlık dünyasını da yaygınlaştırmıştır. Aziz Paul, İlk Ahit'te yazmış olduğu mektupta bu durumu belirtilmektedir: "Erkek kadının değil, fakat kadın erkeğindir, kadın erkek için yaratıldı, fakat erkek kadın için yaratılmadı" Dinde kadın, erkek için yaratılmış olan bir varlık olarak betimlenmiş, erkeğe arkadaşlık etsin diye ve sadece erkeklerin ihtiyaçlarını karşılamak için yaratılmış bir varlık olarak açıklanmıştır. Hristiyan rahiplerin papazların da bu alandaki öğretileri, oluşan negatif tutuma bir örnektir. Kadının statüsü, Hristiyan rahiplerin düşünce ve öğretilerinde rahiplerin haklarının yenildiğine ve bu durumun kaotik bir ortama neden olduğunu gösterilmektedir. Çünkü rahipler ve papazlara göre, erkeğin gücünü ve statüsünü düşüren şey kadındı. Örneğin İngiltere Kralı 8. Henry'nin yayımladığı kanuna göre, kadınlar, kor-sanlar ve kötü ruhların kutsal kitaba dokunması yasaktı.

Kur'an'ın Getirdiği Kadın Hakları

Kadın için böylesine bir negatif Dünyada en büyük devrim Kur'an olmuştur. Kur'an'da her zaman kadın ve

erkek eşittir. Kur'an'da kadın hakları sürekli olarak savunulan bir durum olmuştur. Cinsiyete dayalı bir üstünlük hali Kur'an'da asla geçmez. Bazı ayetleri örnek verirse; Nisa Suresi 1. Ayette **“Ey insanlar! Sizi bir tek canlıdan yaratan, ondan eşini vücuda getiren ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üreten Rabbinize karşı gelmekten sakının. Adını anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan korkun. Rahimlerin haklarına saygısızlıktan da sakının. Şu bir gerçek ki Allah, Rakib'dir, sizin üzerinizde sürekli ve titiz bir gözetleyicidir.”** Hucurat Suresi 13. Ayette **“Ey insanlar! Biz sizi, bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve örfler yoluyla tanışıp kaynaşasınız diye sizi milletlere, boylara ayırdık. Hiç kuşkusuz, Allah katında en seçkininiz, sakınılması gereken şeylerden en çok sakınanınızdır. Allah her şeyi bilir, her şeyden haberdardır.”**

Haramlarda olsun helallerde olsun, cezalarda ve ödüllerde, Cennet ve Cehennem'e gitme özgürlüğünde kadın ve erkek hep eşittir. Kadın hiçbir medeniyette küçük istisnalar hariç fuhuş dışında doğru düzgün çalışma hakkı bulamazken Kur'an'la özgür bir birey olmuştur. Kadına da erkek gibi maddi manevi hak elde etme ve kendi kazancını özgürce harcama hakkı, statü tanınmıştır. Nisa Suresi 32. Ayette **“Allah'ın, bir kısmınıza bir kısmınızdan farklı olarak lütfettiği şeyleri isteyip durmayın. Erkekler kendi kazandıklarından bir pay var; kadınlara da kendi kazandıklarından bir pay var. Allah'tan, O'nun lütfunu isteyin! Allah, her şeyi iyice bilmektedir”** İbadetlerde de kadın erkek eşittir. Tevbe Suresi 71. Ayette **“Mümin erkeklerle mümin kadınlar birbirlerinin dostlarıdır. İyilik ve güzelliği belirlenene özendirirler, kötülük ve çirkinliği belirlenenden sakındırırlar. Namazı/duayı yerine getirirler,**

zekâtı verirler. Allah'a ve resulüne itaat ederler. Allah bunlara rahmet edecektir. Allah Azîz'dir, Hakîm'dir.” Ahzap Suresi 35. Ayetinde **“Allah şu kişiler için bir affediş ve büyük bir ödül hazırlamıştır: Müslüman erkekler, Müslüman kadınlar, mümin erkekler, mümin kadınlar, itaat eden erkekler, itaat eden kadınlar, özü-sözü doğru erkekler, özü-sözü doğru kadınlar, sabreden erkekler, sabreden kadınlar, Allah korkusuyla ürperen erkekler, Allah korkusuyla ürperen kadınlar, sadaka veren erkekler, sadaka veren kadınlar, oruç tutan erkekler, oruç tutan kadınlar, ırz ve iffetlerini koruyan erkekler, ırz ve iffetlerini koruyan kadınlar, Allah'ı çok anan erkekler, Allah'ı çok anan kadınlar.”** Nisa Suresi 124. Ayette **“Erkek veya kadın, inanmış olarak hayra ve barışa yönelik işler yapanlar cennete gireceklerdir. Ve zerre kadar zulme uğratılmayacaklardır.”**

Yine erkek ve kadının fiil ve ceza ehliyetleri de eşittir. Maide Suresi 38. Ayette **“Hırsızlık yapan erkek ve kadının, yaptıklarına karşılık Allah'tan bir ceza olarak ellerini kesin. Allah Azîz'dir, Hakîm'dir.”** Nur Suresi 2. Ayette **“Zina eden kadınla zina eden erkek... Yüz vuruş vurun her birinin ciltlerine... Allah'a ve âhiret gününe inanıyorsanız, Allah'ın dini konusunda bunlara acıma duygusu sizi yakalamasın. Müminlerden bir grup da bunların cezalarına tanık olsun.”**

Yine o zaman tüm Dünya da erkek ve kadının erkek velisi tarafından yapılan evlilik akdinde Kur'an'la birlikte kadında bir taraf olmuştur. Aile Hukukunda huzurun esas olduğu Kur'an'la belirtilmektedir. Evlilikte taraf olan kadın, kendi kararınca kimseye bağlı kalmaksızın evlenip boşanma hakkına sahiptir. Nisa Suresi 1. Ayette **“Ey insan-**

lar! Sizi bir tek canlıdan yaratan, ondan eşini vücuda getiren ve o ikisinden birçok erkekler ve kadınlar üreten Rabbinize karşı gelmekten sakının. Adımı anarak birbirinizden dilekler dilediğiniz Allah'tan korkun. Rahimlerin haklarına saygısızlıktan da sakının. Şu bir gerçek ki Allah, Rakib'dir, sizin üzerinizde sürekli ve titiz bir gözetleyicidir." Rum Suresi 21. Ayette "Onun ayetlerinden biri de sizin için, kendilerine ısınasınız ve aranızda sevgi ve rahmet koysun diye nefislerinizden eşler yaratmasıdır. Bunda, iyice düşünen bir toplum için elbette ayetler vardır." Bu ayetlerden de gördüğümüz sükûnetin, sevginin, saygının evliliğin en temel bileşkesi olduğudur. Aile ve ana baba hakkı, çocuğun ikisine de saygısı işlenmiştir. Araf Suresi 189. Ayette "O, odur ki, sizi bir tek canlıdan yarattı, eşini de ondan vücuda getirdi ki, gönlü buna ısınsın. Eşini sarıp kucaklayınca o, hafif bir yük yüklendi de bir süre onu gezdirdi. Ağırlandığında ikisi birden Rableri Allah'a şöyle dua ettiler: "Bize iyi huylu, yakışıklı bir çocuk verirken yemin ederiz, şükredenlerden olacağız."

Yine haklar ve sorumluluklar konusunda da erkeklerle eşitlerdir. Bakara Suresi 228. Ayette "Boşanmış kadınlar kendi başlarına üç âdet ve temizlenme süresi beklerler. Eğer Allah'a ve âhiret gününe inanmakta iseler, Allah'ın onların rahimlerinde yarattığını saklamaları kendilerine helal olmaz. Kocaları, bu süre içinde herhangi bir şekilde barışmak isterlerse eşlerini geri almaya herkesten daha çok hak sahibidirler. Kadınların, örfe uygun biçimde, sorumluluklarına benzer hakları da vardır. Erkeklerin kadınlar üzerinde bir derece farkı vardır. Allah Azîz'dir, Hakîm'dir."

Yine kadın için kutsal bir statü olan anneliğe Kur'an

da saygı gösterilmiş, dikkat çekilmiştir. Kadının anneliğinin, çocukları ve eşlerini tarafından saygı duymaları gereken bir durum olduğu vahyedilmiştir. Lokman Suresi 15. Ayette "Biz, insana anne-babasını önerdik: Annesi onu güçsüzlükle taşımıştır. Sütten kesilmesi de iki yılda olmuştur. O halde bana ve ana-babana şükret. Dönüş banadır." Ahkaf Suresi 15. Ayette "Biz insana, anne-babasına çok iyi davranmasını önerdik. Annesi onu zahmetle taşıdı, zahmetle doğurdu. Taşınması ve sütten kesilmesi otuz aydır. Nihayet, yigیتlik çağına gelip kırk yıla erdiğinde şöyle der: "Rabbim; beni, bana ve ebeveynime verdiğin nimete şükretmeye, hoşnut olacağın iyi bir iş yapmaya yönelt! Soyum içinde, benim için barışı gerçekleştir. Sana yöneldim ben, sana teslim olanlardanım ben!"

Kadın'ın toplum yapısı gereği erkeğe oranla daha az çalışması, annelik vasfı, hamilelik ve sonrası süreç maddi olarak onu etkileyebilmiştir. Kur'an bu durumu da garanti altına almıştır. Mehir, İslam hukukunda erkeğin evlenirken kadına verdiği veya vermeyi taahhüt ettiği para veya mal olarak tanımlanır. Mehir kadının mal varlığına dahil olur ve üzerinde dilediği tasarrufta bulunabilir. Nisa Suresi 4. Ayette "Kadınlara mehirlerini nazik ve cömert bir şekilde örf ve çevrenin kabullerine uygun olarak verin. Eğer ondan birazını kendileri kişisel istekleriyle size sunmuşlarsa artık onu içinize sine sine yiyin." Bu garanti ile boşanma durumu da düşünülmüştür. Bakara Suresi 236-237. Ayette "Kendilerine dokunmadan veya onlar için herhangi bir mehir belirlemeden kadınları boşamanızda sizin için günah yoktur. Ancak onları nimetlendirin. İmkânları geniş olan kendi gücünde yapar bunu, imkânları sınırlı olan da kendi gücünde yapar. Örfe uygun bir nimet-

lendirme... Güzel düşünüp güzel davrananlar üzerine bir borç... Bir mehir belirlemişseniz ve kadınları hiç dokunmadan boşamışsanız, kesiştiğiniz mehirin yarısını verin. Ancak kadınların vazgeçmesi ile, nikâh bağı elinde bulunan erkeğin durumu müstesna. Erkekler olarak sizin vazgeçmeniz takvaya daha yakındır. Aranızdaki lütufluk farkını unutmayın. Allah, yapmakta olduklarını en iyi şekilde görmektedir.”

Özetle kadınların beklediği büyük devrim Kur'an'la olmuştur. Kur'an kaynak olarak alınırsa kadın ve erkeğin eşit olduğu hatta korunmaları ve sosyal- mali adaletin uygulanması bakımından kadının ekstra hakları olduğu anlaşılır.

HADİSLERİN İNCELEMESİ

H

adis kelime olarak “söz” anlamına gelir. Hadis genel olarak “sünnet” kavramıyla beraber kullanılır. Halk arasındaki kullanıma göre Hz. Muhammed’in söylediği sözlere hadis denilir. Hadis sözcüğü aslında Kur'an'ın isimlerinden biridir. Casiye Suresi 6. Ayette Tilke âyâtı(A) llâhi netlûhâ ‘aleyke bilhakk(i) febi-eyyi **hadîşin** ba’da(A) llâhi ve âyâtihî yu/minûn(e) **“Bunlar Allah’ın sana aktardığı tümüyle gerçekleri içeren ayetleridir. Allah’a ve ayetlerine güvenmedikten sonra artık hangi söze güvenecekler?”** Mürselad Suresi 50. Ayetinde Febi-eyyi **hadîşin** ba’dehu yu/minûn(e) **“Bunlar artık hangi söze inanırlar!”** Necm Suresi 59. Ayette Efemin hâzâ-l**hadîşin** ta’cebûn(e) **“Yoksa bu sözler sizi şaşırtıyor mu?”** Ayrıca Kur'an’da Hadis kelimesini “haber vermek, tebliğ etmek” anlamına gelen manada da kullanılmıştır. Duha Suresi 11. Ayette Ve

emmâ bini'meti rabbike **fehaddîs** “Rabbinin nimetini de hep anlat.”

Muhammed Peygamberle ilgili olarak 2 ayette hadis kelimesi geçer. O da Peygamberin kişisel yaşamıyla ilgili bilgi veren ayetlerdir. Ahzap Suresi 53. Ayetin ilk cümlelerinde velâkin izâ du'îtum fedhulû fe-izâ ta'imtum fenteşirû velâ muste/nisîne **lihadi's(in)** “Ey iman edenler! Size bir yemek için izin verilmedikçe Peygamber'in evlerine girmeyin. Vaktini bekleyip durmaksızın çağırıldığınızda girin, ancak yemeği yiyince hemen dağılın. Söze dalıp lafı koyulaştırmayın.” Söze dalmak anlamında, Tahrim Suresi 3. Ayetteki ilk cümlede ise Ve-iz eserra-nnebiyyu ilâ ba'di ezvâcihi **hadîsen** felemmâ nebbe-et bihi “Bir gün Nebi, eşlerinden birine gizli bir söz söylemişti.” Yine kişisel bir söz anlamında geçmiştir. Görüldüğü gibi Kur'an hadis kelimesine burada kutsiyet anlamı vermemiştir. Hatta bu iki ayette kişisel olarak bahsedilen hadis kelimesi için olumsuz bir anlam verilmiştir.

Yazılan tefsir kitaplarında Hadise “Allah'ın sözü” değil de “Peygamberin sözü” anlamı verilmesi dikkat çekicidir. Bir de Peygamberin sözünü aktaran onunla aynı zamanda yaşamış kişiler vardır, onlara “Sahabe” denilmiştir. Nebî hayatta iken O'nu gören ve Müslüman olarak vefat eden kimse” şeklindeki sahabe tanımı genel olarak kabul edilmiştir. Başka bir görüşte de Peygamberle birlikte vakit geçirmiş olmak şartı da aranmıştır. Peygamberin tüm sözlerini naklettiği isnat edilen sahabelerin Ehli Sünnet tarafından tartışmasız bir şekilde yalan söylememiş olduklarına inanma durumu dikkat çekicidir. Halbuki Kur'an Muhammed Peygamberin çevresinde birçok münafık olduğundan defalarca bahsetmiştir. Bakara Suresi 14. Ayette “**Allah'a**

inanıp güvenenlerle yüz yüze gelince, “Biz O'na inanıp güveniriz.” derler. Şeytanlarıyla baş başa kalınca, “**inanın biz sizin yanınızdayız, onlara sadece göz yumuyorumuz!**” derler. Bakara Suresi 204. Ayette “**İnsanlardan öylesi var ki dünya hayatıyla ilgili sözleri seni hayran bırakır. İçinde olana da Allah'ı şahit tutar ama aslında o, yaman bir düşmandır.**” Nisa Suresi 145. Ayette “**İkiyüzlüler (münafıklar), o ateşin en alt tabakasında olacaklardır. Onlara yardım edecek birini de bulamazsın.**”

Hadislerle ilgili bir diğer konu da “**İsnad**” terimidir. Terimsel olarak, Rivayet için kullanılan lafızlarla râvileri anarak hadis metnini ilk söyleyenine ulaştırmak, hadis metnini nakleden râvileri sözleri ettikleri rivayet sırasına göre zikretmek anlamına gelir. “**Râvi**” ise hadisi öğrenen ve onu eda terimlerinden biriyle nakleden kişidir. Sahabelerden örnek verilen **1000-1500 kadar kişi hadis rivayetinde bulunmuştur.** Hadis rivayet eden bu sahabeler, rivayetlerinin azlığı ve çokluğu açısından hadis alimlerince iki gruba ayrılmış, az hadis rivayet edenler ve çok hadis rivayet edenler olarak iki gruba ayrılmışlardır. “**Sened**” terimi ise Hadisin ilk ravisi ile son ravisi arasındaki tüm ravilerin oluşturduğu “zincir”dir. Hadisin senedi denildiğinde, hadisi rivayet eden tüm ravilerin isimlerinin sayılması anlaşılır. Hadis ilminde “isnad” ile eşanlamlı olarak kullanıldığı da olur.

Önceden bahsettiğimiz gibi hadis naklindeki zincirde bulunan tüm sahabelere tartışmasız doğru söz söyleyen kişiler olarak inanılmıştır. Hadis zincirlerinde birçok ravi bulunur. Örneğin hadis yazarı Buhârî'nin (810-869) hadislerinde kullandığı zincirlerden birini örnek verirsek,

1- Muhammed Peygamber

- 2- Ömer b. Hattâb
- 3- Ebû Hüreyre
- 4- Abdullah b. Utbe
- 5- Zührî
- 6- Şuayb
- 7- Yemânîl Hakem ibn en-Nafi
- 8- Buhârî

Yani bunun anlamı Hz. Muhammed'in söylediği sözü Ömer b. Hattâb duymuş o da Ebû Hüreyre'ye aktarmış, o da Abdullah b. Utbe'ye aktarmış, o da Zührî'ye aktarmış o da Şuayb'a söylemiş onu da En-Nafi duymuş en son da Buhârî öğrenip bunu kitabında yazmıştır. Arada geçen her nesil de ortalama 25 sene olduğunu düşünürsek 8 neslin bir sözü 200 sene boyunca doğru olarak anlatmış ve aktarmış olduğuna inanılmıştır. Halbuki Buhârî hadisleri yazarken o zamanki ortalama insan ömrünü 50 yıl sayarsak 8'li zincirin ilk 6 halkası zaten vefat etmiş durumdadır. (Şuayp ö. 779) Yani bunun kontrolünü yapmak isteyen Buhârî zincirdeki tanıklardan sadece En-Nafi'yi bulabilecektir. Zincirlerdeki kişiler hadis yazarlarının metotlarına göre değişmekte olup 1500'ü aşkın raviyi geçebilmektedir. Bu ravilerin 1300'den fazlası o zamanlar vefat etmiş durumdadır. 1500 ravinin gerçekten de hadis aktarımı yaptığı da meçhuldür. Rivayetlere göre hareket edilmektedir. Örneğin 5. sıradaki Zührî belki de hadis yazımına şiddetle karşı çıkan biriydi o öldükten 100 sene sonra biri onun adını hadis zincirinde kullandı ve günümüze kadar öyle geldi. Zührî zaten vefat ettiği için bu konu da kendini müdafaa da edemeyecektir. Tüm bunlara rağmen mezhepçiliğe göre tüm raviler hadis aktarmış ve kusursuzdur.

Hadislerin ne zaman yazılmaya başladığı konusuna

gelince en koyu gelenekçiler ve mezhepçiler bile hadislerin Peygamber zamanında yazılmadığı konusunda ittifaktır. Hadisçilerin en güvenilir sayılanları bile bunu hep belirtmiştir. Peygamberimizin, kendi sözlerinin yazımını yasakladığı kabul edilir. Peygamberin hadisleri olarak bu konuyla ilgili bazı örnekler verirsek Halife Ali, Halife Eubekir, Halife Ömer, Zeyd b. Sabit, Müslim, Darimi, İbn Ebi Melike, Berr, el Hudri, İbn Mesud vs birçok kişilerin nakillerinde; *"Benden Kur'an dışında hiçbir şey yazmayın. Kim benden Kur'an dışında bir şey yazmışsa imha etsin."* Bir başka hadiste de *"Biz hadis yazarken Hz. Peygamber yanımıza geldi ve 'Yazdığınız şey nedir?' dedi. 'Senden işittiğimiz hadisler' (sözler) dedik. Hz. Peygamber; 'Allah'ın kitabından başka kitap mı istiyorsunuz? Sizden evvelki milletler Allah'ın kitabı yanında başka kitaplar yazdıkları için yoldan çıktılar dedi"* başka bir hadis ise şöyledir: *"Sahabe Allah'ın elçisinden sözlerini yazmak için izin istediler. Ancak onlara izin verilmedi"* gibi Peygamber sözleri olması, Hadislerin toplatılıp yakılmaları ile ilgili ifadeler, bizzat yine mezhepçi ve hadisçilerin kitaplarında yazdıkları kendi yaptıklarına tezat örneklerdir.

Buna karşı mezhepçi ve gelenekçi savunma ise Peygamberin Kur'an'la hadisler karışmasını diye hadislerin yazımını yasaklamış olduğudur. Bu son derece gülünç bir iddiadır. Mademki Hadisler İslam için Kur'an gibi vazgeçilmez bir kaynaktır o zaman neden Peygamber hadislerinden hiç bahsetmemiş ve dinin eksik öğrenilmesini engellememiştir? Hz. Muhammed Kur'an'ı tebliğ ederken katipler tutmuş ama hadis ile ilgili öyle bir şey yapmamıştır.

Madem hadisler çok önemlidir, Peygamber neden hadis katipleri tutmamıştır? Bu yüzden mi Kur'an'la aynı

zamanda yazılmadığı için hadislerle 200 yıl içinde yüzbinlerce uydurma sözler konulmuş ve din büyük zorluk yaşamıştır? Hem Kur'an'la hadis nasıl birbirine karışabilir? Kur'an Allah Kelamıdır. Kur'an'ın mucizeliği ile beşerî hadisler nasıl birbirine karışabilir? Kur'an dili gelenekçi ve mezhepçi akıma göre hadislerle karışacak kadar basit midir? Hicr Suresi 9. Ayette **“O Zikri (Kitabı) sana Biz indirdik Biz. Onu koruyacak olan da Biziz”** Yüce Allah'ın İlahi Koruma sözü verdiği Kur'an, gelenekçilere göre beşerî hadislerle karışacak kadar acizdir? Gelenekçilerin inandığı rivayetlerde Peygamber hem “Bana Kur'an ve onunla beraber benzeri verildi” diyerek Kur'an'ın eksiklerini tamamlayan gölge bir Kur'an oluşturmuş, hem de “Ben'den Kur'an dışında bir şey yazmayın hemen yok edin” diyerek Kur'an dışı kaynakları asla kabul etmemiştir. Hz. Muhammed bu kadar tezat sözler mi der? Maide Suresi 3. Ayette **“Bugün sizin için dininizi kemale erdirdim, üzerinizdeki nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslam'ı/Allah'a teslim olmayı seçtim. Şu da var ki, her kim ciddi bir açlıkla yüz yüze gelir de günaha kaçmak maksadı olmaksızın onlardan yemek zorunda kalırsa, elbette Allah Gafûr ve Rahîm'dir.”** Ayetinden ve yukarda yazdığımız Kur'an'da olan Kur'an'ın eksiksizliği ve tamlığından bahsedene onca ayetten sonra 200 yıl içerisinde Hadis yazarları dinin eksikliğini mi kapatmıştır?

Hadislerle ilgili asıl kıpırtılar ve ilerleyiş Emevîler zamanında oluşmuştur. Hadisin doğması Peygamberin vefatından yaklaşık 100 sene sonra sözlü olarak başlamış, hadislerin yazımında ravilerden gelen istekten çok yöneticilerin oluşturduğu baskılar en önemli faktör olmuştur. Emevî zamanında yöneticiler tarafından ölüm tehditleri-

le zorla hadis yazdırıldığıyla ilgili yazılar vardır. Yine aynı kaynaklarda bazı yazarların; “Biz hadisi yazmaktan hoşlanmıyorduk. Ne var ki o yöneticiler bizi buna zorladılar.” diye sözü vardır. Hadislerin yazımı ve popülerliğinin altın çağı Peygamberimizin ölümünden 200 sene sonra başlamıştır. Kütüb-i Sitte; Altı Kitap anlamına gelen, Ehli Sünnet tarafından en sağlam hadis kaynakları olarak kabul edilmektedir.

Bu 6 kitap ve yazarları;

Sahih-i Buhârî; Buhari ölümü 869 yılında ve Buharalı (Özbekistan)

Sahih-i Müslim; Müslim ölümü 875 yılında ve Nişaburlu (İran)

Sünen-i Nesai; Nesai ölümü 915 yılında ve Nisalı (Türkmenistan)

Sünen-i Tirmizi; Tirmizi ölümü 892 yılında ve Tirmizli (Özbekistan)

Sünen-i Ebu Davud; Ebu Davut ölümü 889 yılında ve Sistanlı (İran)

Sünen-i İbn Mace; İbn Mace ölümü 887 yılında ve Kazvinli (İran)

Görüldüğü gibi Hadis yazımları Hz. Muhammed'in vefatından sonraki 200 yıldan 300 yıla kadar devam etmiş ve ilginç olan şu ki Mekke ve Medine'den binlerce kilometre uzak yerlerde başlamıştır. 6 yazardan birinin bile Arap olmaması dikkat çekicidir. Kitaplarında Kur'an ölçü olarak kabul edilmemiş, Hadislerin Kur'an'ı nesh edeceğinden bahsedilmiş, Sahabeler ve ravi zincirleri hadislerin senedinin sağlamlığına delil olabilmektedir. Ayrıca Şiiler tarafından kabul edilen hadis yazarlarının 4 kitaplarından oluşan “Kütüb-i Erbaa” eseri; Küleynî'nin *el-Kâfî*, Şeyh Sa-

dûk'un *Men lâ yahduru'â'l-fağh* ve Ebû Ca'fer et-Tûsî'nin *Tehzîbü'l-ağkâm* ile *el-İstibşâr* adlı hadis kitaplarını ifade eder. Şii hadis yazarlarının ölümü de Hz. Muhammed'in ölümünden 300-400 sene sonraya rastlar. Şiiler de sünneti "Hz. Peygamber ile on iki imamın söz, fiil ve takrirleri" şeklinde tanımlamışlar ve Kur'an'ı eksik görme yönünden diğer mezheplerden geride kalmamışlardır.

Buhârî

Hadis yazarlarından en önemlisi Buhârî'dir. Ondan bahsederek; 21 Temmuz 810 yılında günümüzde Özbekistan'da bulunan Buhara şehrinde doğmuş, 869 yılında ölmüştür. Peygamberden 178 yıl sonra Dünyaya gelen Buhârî, hadisleri halk içinden duyduğu ve kendi araştırmaları ile kaydetmiştir. Sahihi Buhârî adlı hadis kitabının derleyicisi olarak gösterilen Buhârî'nin kitabındaki hadisleri 600 bin hadis arasından seçtiği yaklaşık 7000 hadis içerir. Bu düşünceye göre hadislerin yaklaşık %99'u doğru değildir. Bu çok büyük bir orandır. Yine Buhârî yazdığı eserinin sayfa sayısı çok olmasın diye bir kısım sahih bulduğu hadisleri de kitabına ekmediğini bahsetmektedir. Bu anlayışa göre İslam Dünyası'nın dini yaşama ve anlama durumu Buhârî'nin aklı ve insafına kalmaktadır. Ayrıca Buhârî 600 bin hadisi eleyip sahihleri bulma konusunda Allah'a danışmış olduğunun garantisini de vermektedir.

Bu konuyla ilgili olarak herhangi bir hadisin sahih olma konusunda önce yıkanıp iki rekât namaz kılmış sonra ise Allah'a istiharede bulunmuş, bir nevi maneviyat içeren işaret ve gösterge aramıştır. O işareti kendince bulunca da kendince sahih olduğuna hükmetmiştir.

Yine Buhârî kendi deyimine göre hadisleri yazarken

Basra, Mısır, Şam, Buhara gibi yerlere sürekli gidip gelmiştir. Buhârî'nin tüm dediklerini yapabilmesi zaten imkansızdır. 600 ile 700 bin hadis için her seferinde yıkanıp sonra namaz kılıp istihare yapıp işaret arayıp bulması yine kendisinin bahsettiği Hadis yazımında aktif olduğu 16 yıllık döneminde imkansızdır. Hesabı 600 bin hadis içinde yaparsak her gün 103 kere yıkanmış olup 206 rekât namaz kılıp 103 kere istihare yapmış olması gerekir. Bunları yaparken de aralarında binlerce kilometre olan şehirler arasında gidip gelmiştir. Sırf Buhara- Mekke arası 4000 km'dir. Eski seyyahların notlarına göre binek atlar, üzerinde insan ve yüklerle günde ortalama 40 km gitmektedir. Bu da sırf bir hadis için Mekke'ye gidiş gelişi 200 gün demektir.

Tüm bunlara inanmak Buhârî'nin insanüstü bir yeteneğe sahip olduğu anlamına gelir. Muhammed Peygamberin sözleri eğer Kur'an-ı Kerim gibi **dinin temel bir kaynağı** olsaydı Muhammed Peygamber bu sözleri eşzamanlı yazdırtıp itilaflara mahal vermezdi. Muhammed Peygamberin değil yazdırtmak kesin olarak hadis yazımını yasakladığından bahsettik. Eğer Peygamberimiz bunların ezberlenmesini isteseydi Sahabenin Peygambere yakın olanlarının; Ali'nin Ebu Bekir'in, Ömer'in, Osman'ın, Hattice'nin, kızlarının, Zübeyir'in, Zeyd bin Sabit'in bir sürü hadis nakletmesi beklenirdi. Oysa bu sahabelerin naklettiği iddia edilen sözler yoktur. Olanlarda 100 sene sonra yazılmıştır.

En çok hadis aktaran kişi, Kimdir Ebû Hüreyre?

Yemen asıllı bir sahabe olarak anılır. Gerçek adı bilinmemekle birlikte Müslüman olmadan önceki adının Ab-

düamr, Sükeyn, Abdüşşems vb gibi 30 farklı isim görüşü olduğu yönünde farklı rivayetler vardır. Bu kadar hadis aktarmış olan kişinin gerçek isminin yazılmamış ve bilinmiyor olması garip bir olaydır. Sahipsiz kedi yavrularını besleyip büyütmesinden dolayı “*Kedicik babası*” anlamına gelen Ebu Hüreyre ismiyle anılmıştır. Ölüm tarihi 678 olarak geçmektedir.

İnanışa göre Hz. Muhammed ölmeden 3 yıl evvel onunla Hayber Savaşı'nda tanışmıştır. Bazı kaynaklara göre Peygamberin yanında 1 yıl 9 ay kalmıştır. 5375 tane hadis rivayet etmiştir. Bu Peygamberin yanında kaldığı her gün ortalama 5-10 tane hadis aklında tuttuğu ve hiçbirini unutmadığı anlamına gelir. Ebû Hüreyre ile Halife Ömer'in arasında geçen olaylar oldukça çoktur. Hadis kitaplarında, Hz. Ömer'in Ebû Hüreyre'yi, hadis naklinden dolayı tehdit ettiği hatta dövdüğü anlatılır. Ebû Hüreyre, “Size naklettiğim şu hadisleri Ömer zamanında anlatsaydım değneği ile beni döverdi” der. Yine Ebu Hüreyre'nin şu ifadesi de Müslim'de geçmektedir: “*Ömer ölünceye kadar 'Allah'ın Resulü buyurdu' diyemezdik*” yine hadis kitaplarındaki yazılara göre Peygamberimizin eşi Ayşe ve Hz. Ali'nin de onun uydurmalarına karşı Ebu Hüreyre'yi hiç sevmedikleri ve onun hakkında sürekli uyduruyor dediği sözler de yazılıdır.

Ebu Hüreyre nakillerinde şiddetle hadis aktarımını savunmuştur. Onun söylediği hadislerden birinde Hz. Muhammed “*Kim Allah rızası için bir hadis rivayet etmişse onu söylememiş olsam bile söylemişimdir*” dediğini nakletmiştir. Bu gibi Muhammed Peygamber adına yazdığı enteresan ifadeleri vardır. Hadisçilerin yazdıklarına göre Ebu Hüreyre hadis yazımında “tedlis” yöntemini de kullanmıştır.

Tedlis “Râvinin, görüşmediği ya da görüştüğü halde kendisinden hadis işitmediği hocasından işittiği zannını uyandıracak biçimde rivayette bulunması” demektir.

Halife Ömer tarafından görev yaptığı Bahreyn'e iki defa vali olarak tayin edildi. Ebu Hüreyre valilikten ayrılarak Medine'ye döndüğü zaman Halife tarafından hakkında tahkikat yapılmıştır. Bazı rivayetlere göre Ömer tarafından hakkında ithamlarda bulunulduğu ve bunun sonucunda onun malının yarısına veya tamamına el koyduğu ileri sürülmektedir. Ebu Hüreyre altın çağını Emevî Döneminde yaşamıştır.

Ka'b el Ahbâr ile ilişkisi

Ka'b el-Ahbâr 653 yılında ölmüştür. Kaynaklara göre Yemenli bir Yahudi iken Müslüman olmuş Benî İsrâil'e dair rivayetleriyle tanınan kişidir. Hz. Muhammed zamanında Yemen'e giden Ali ile görüşerek İslamiyet'i kabul ettiği, Halife Ebu Bekir devrinde Müslüman olduğu veya Halife Ömer döneminde Medine'ye geldiği, halifenin Kudüs'te bulunduğunu öğrenince oraya giderek kendisiyle görüştüğü ve onun huzurunda Müslüman olduğu kaydedilmektedir. Ka'b el Ahbâr İsrailiyat'ı belki de dinimize en çok sokan kişidir.

Buhârî ve diğer hadis yazarları sahihlerinde Kab'a yer vermişlerdir. Yine Halife Ömer Ebu Hüreyre'ye karşı çıktığı gibi Ka'b ile de sürtüşmeler yaşamıştır. Halife Ömer'in öldürülmesi olayında suçlanan kişilerden biri de Ka'b'dır.

Ebu Hüreyre'nin biyografisini yazan Ez Zehebi kitabında; Ka'b Ebu Hüreyre için “Okumadığı halde Tevratı Ebu Hüreyre kadar iyi bilen birini daha görmedim” demiştir. Gerçekten de Kab'ın dedikleri ile Ebu Hüreyre'nin

dedikleri tıpatıp aynıdır. Örneğin ikisine göre de Hz. Muhammed 'Kıyamet günü Güneş ve Ay Cehennemdeki iki öküzdür.' demiştir. Yine onlara göre Peygamber "Allah'ın yanında sürekli öten bir horozu olduğunu" demiştir. Yine yazılarında Nil, Seyhan, Ceyhan ve Fırat nehirleri Cennet nehirleridir.

Ka'b'ın Tevrat'tan alıp İslam'a empoze etmek istediği sözleri Ebu Hüreyre'de aynen nakletmiştir. Örneğin Müslim de "Hz. Ebu Hüreyre anlatıyor: Resulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) bir gün elimden tuttu ve şu açıklamayı yaptı: "Allah toprağı cumartesi günü yarattı. Ondaki dağları pazar günü yarattı, ağaçları pazartesi günü yarattı. Mekruhları salı günü yarattı. Nuru çarşamba günü yarattı ve onda hayvanları perşembe günü yaydı. Hazreti Âdem (Aleyhisselam)'i Cuma günü ikindi vaktinden sonra, ikindi ile gece arasındaki gündüz vaktinin en son saatinde en son mahluk olarak yarattı." Bu Tevrat'taki "Allah cumartesi günü de dinlendi" yazıya yönelik bir cümledir. Görüldüğü gibi Kab, müslüman oldum diyen bir münafıktan başkası değildir. Yahudiliği bir şekilde Tevrat'tan hadis aracılığıyla İslam'a sokmuştur. Bunu da Ebu Hüreyre ile yapmış ve bu plan Emevî Döneminde zirve yapmıştır.

Buhârî'nin Muâviye b. Ebû Süfyân'dan naklettiği ifade, Ka'b'ın güvenilir kişiliğine işaret etmiştir. Buna göre Muâviye, Ka'b'ın Ehl-i kitap'tan rivayette bulunanların en güvenilir olduğunu söylemiştir. Yine Bişr b. Sa'îd'in: "Allah'a yemin olsun ki biz Ebû Hureyre'nin meclisinde bulunurduk, O bize Resulullah'tan ve Ka'b el-Ahbâr'dan rivayet ederdi. Ebû Hureyre kalkıp gittikten sonra bizimle oturan bazı insanların, Rasûlullah'ın hadisini Ka'b'ın sözü, Ka'b'ın sözünü de Rasûlullah'ın hadisi diye naklettiğini işitirdim. Allah'tan kor-

kun ve hadis konusunda korunun!" dediği belirtilir.

Emevîler Ebu Hüreyre'yi hediyelere boğmuşlardır. Medine Valiliğine atamışlardır. El-Akik'te ona köşk yapmışlardır. Birçok altın vermişlerdir. Buna karşılık Muaviye'nin Ebu Hüreyre'den istediği destek Hz. Ali ve taraftarlarını kötüleyen hadisler rivayet etmesi olmuştur. Ebu Hüreyre; Osman, Muaviye ve Emevîleri işaret edip destekleyen birçok hadis rivayet etmiştir. Örneğin; Ebu Hüreyre rivayet eder ki: "Allah'ın Resulü Muaviye'ye bir ok verdi ve şöyle dedi: 'Bu oku al ve cennette beni onunla karşıla.'" Yine bir hadiste " "Allah vahyini üç kişiye emanet etti. Ben, Cebrail ve Muâviye." Denilmiştir.

Hz. Musa ile ilgili bir hadiste de Ebu Hüreyre'nin naklindeki Tevrat esintileri dikkat çekicidir. Ebu Hüreyre, Peygamber'in kendisine şunu dediğini nakleder: "Ölüm meleği Musa'ya gönderildi. Musa'nın yanına gelince, O ona vurdu. Melek Rabbinin yanına döndü ve şöyle dedi: 'Beni ölmek istemeyen birisine gönderdin.' Allah Musa'nın kör ettiği meleğe gözlerini verdi ve şöyle dedi: 'Git ve ona elini bir öküzün üzerine koymasını söyle. Elinin kapladığı yerdeki kıl sayısınca ona yıl olarak ömür verildi.' Melek: 'Evet, Rabbim. Sonra ne olacak?' Allah: 'Sonra, ölüm' dedi."

Hadis bilginleri, hadis kitaplarında "Sahabenin Tabiundan Rivâyeti" diye konu başlığı açmışlardır. Bu başlıkta Ebu Hüreyre, Muaviye, Enes ve daha birçoklarının Ka'b-ül Ahbâr'dan birçok rivayette bulundukları yazılmıştır. Bu rivâyetçilerin içinde Ebu Hüreyre, Ka'b'dan en fazla etkilenen kişi olmuştur. Ka'b, Yahudi kültürünü Tevrat'ı ince şekilde hadislere işlemiştir. Ebu Hüreyre'nin diğer etkilen-diği kişi de Vehb. B. Münebbih'dir. O da Müslüman oldum diye İslam'a İsrailiyat sokmada uzman bir kişiydi.

Kab'ın sözlerindeki Kudüs ve Şam merkezli övmelerden de çokça bahsedilir. Örneğin; "Hesap için diriltirme ve hesap, Beytul Makdis'ten olacaktır. Beytül Makdis'te gömülü olan azaba uğratılmayacaktır." Sözü Kab'ın'dır.

Buhârî Ebu Hüreyre'den 446 adet hadisi kitabında yazmışken, Halife Ali, Ebu Bekir, Ömer, Osman, Zeyd, Selman el Farisi, Zübeyr b. El Avvam, Said b. Zeyd gibi Peygambere yakın kişilerden nakledilen hadis sayısı toplamda 100 bile değildir. Onlar da Emevi zamanında yazılmaya başlamıştır. Ayrıca kutsiyet arz edilen ravi zincirinde de birçok ihtilaf söz konusudur. Buhârî'de Müslim'de olmayan ravi sayısı 440'dır. Müslim'in ravilerinin de 630'a yakını Buhârî'de hiç geçmemiştir. Bunların içinde sika ravilerde vardır. Sika; Hadis râvilerinde aranan şartlardan adâlet ve zabt sıfatlarını taşıyan güvenilirliğine inanılan ravilerdir. Kusursuz olan hadis râvileri hakkında kullanılan bir tabirdir. Bunlarda da ihtilaflar oluşmuştur.

Hadis Ayeti Nesh Eder Düşüncesi Ve Nasih- Mensuh Kavramı

Sözlükte 'silme, hükmünü kaldırmak, geçersiz kılmak, feshetmek, değiştirmek gibi anlamlara gelen nesh, terimsel anlam olarak; Hükmü bütünüyle kaldırma olarak açıklanır. Neshin söz konusu olduğu durumlarda önceki hükümler mensuh, onu yürürlükten kaldıran yeni hüküm veya delillere ise nasih denilir. Bu konu İslam Dünyası tarafından sürekli dejenere edilmiştir. Özellikle sünnet ve hadis adı altında kişiler kendi fikirlerini zamanında empoze etmeye çalışmış ve bu fikirlerdeki hükümlerin Kur'an'ın üzerinde yer alması için nasih – mensuh kavramları bolca kullanılmıştır. Buna delil olarak getirilen Bakara Suresi

106. Ayette **"Biz bir âyeti nesh eder veya unutturursak, yerine ya daha hayırlısını ya da aynısını getiririz. Bilmez misin, her şeye bir ölçü koyan Allah'tır."** Ayrıca Nahl Suresi 101. Ayetinde **"Allah, neyi indireceğini çok iyi bildiği halde, bir âyetin yerine başka bir âyeti koyduğumuzda sana şöyle dediler: "Sen sadece iftiracısın." Yok, onların pek çoğu bunu bilmezler."** Rad Suresi 39. Ayette

"Allah, düzenine göre süreyi kısaltır veya sabitler. Ana Kitap O'nun yanındadır." Geçen sözler bu konuda yanlış anlaşılmış ya da bilinçli olarak böyle aksedilmiştir.

Geleneksel din anlayışında, ilk olarak Kur'an'ın içinde nasih ve mensuh kavramlarının olduğunu, bir kısım Kur'an ayetlerinin, diğer bazı Kur'an ayetlerini iptal ettiklerini iddia etmişlerdir. Daha ileriki yıllarda oluşan aşamalarda hadislerinde Kur'an'ın ayetlerini nesh edebileceğini söylemişlerdir. Kur'an ayetlerinin bir kısmı hadisler aracılığı ile iptal edilmek istenmiştir. En başlarda Kur'an'la eşit olarak gösterilmek istenen hadisler bu sayede Kur'an'ın da önüne geçmiştir. Bakara 106'da geçen Ayet kelimesinin "ayetlerin hükümsüz bırakılması" anlamı olarak kullanılması söz konusu değildir. Kur'a'da defalarca Kur'an'ın hükmünün değişmeyeceği vurgulanmaktadır. Bakara Suresi 106. Ayetindeki mesaj; Şariat, risalet; yani yeni bir nebi ve yeni bir kutsal kitaptır. Kur'an'da iptal edilmiş veya hükmü kaldırılmış hiçbir ayet olamaz. Önceki elçilere verilen ayetler ve mucizelerin, Kur'an'ın mucizesiyle değiştirilmesi söz konusudur. Yüce Allah, evrende bazı şeyleri yok ederken, bazılarını bırakır, yeniden yaratır. Bazı devletler, kavimler yok olurken, başkaları onların yerini alır. Örneğin Nuh Kavmi, Semut Kavmi ve Lut Kavmi gibi. Tarih alanında bu yok oluşlar olduğu gibi doğasal olarak da vardır. Örne-

ğin eskiden yaşayan Mamutlar Dinozorlar şu an yoklardır. Ayetin asıl amacı, Allah'ın, insanları uyardığı azap zamanının geldiği gün, dilediği toplumları yok edip, diledikleriyle bunu değiştireceğini vurgulamaktır. Kur'an'da ayet derken gök de insan da gezegenler de yaratılan her şey aslında bir ayettir. Bunlar bir nevi mucizeler ve işaretlerdir. Örneğin Yahudilere verilen yiyecek yasaklarının bir kısmı İncil ve Kur'an'la nesh olmuştur. Örneğin "Varise vasiyet yoktur" Ebu Davud, hadisi ile Kur'an'da mirasta dağıtım da önceliğin vasiyette olduğunu ifade eden ayet iptal edilmeye kalkışılmıştır. Yine zina eden kişilerin taşlanarak öldürülmesi (recm) durumu da Kur'an'da vahyedilmiş ama sonradan iptal edilmiş gibi gösterilerek dine sokulmaya çalışılmıştır. Kehf Suresi 27. Ayette de vahyedildiği gibidir. **"Rabbinin Kitabından sana vahyedileni oku. O'nun sözlerinin yerine geçecek bir şey yoktur. O'ndan başka sığınacak bir yer de bulamazsın."** Yüce Allah'ın biricik hükmüne ortak arama durumu ile ilgili İsra Suresi 45 ve 46. Ayette **"Kur'ân okuduğunda, seninle Ahirete inanmayanlar arasına sanki görünmez bir engel koymuşuz. Sanki kalplerinin üstüne örtüler ve kulaklarına ağırlıklar koymuşuz gibi olurlar. Kur'ân'da Rabbinin tek olarak andığında, nefretle sırtlarını dönerler."** Vahyedilmiştir.

Sahih Hadisler Masum mu?

Sahih hadis tanımı "Adâlet ve zabt sahibi ravilerin muttasıl bir senedle rivayet ettikleri şâz ve illetli olmayan sözdür" Muhaddisler kendilerince bazı ölçütler geliştirmişler ve içtihatına istinaden hadislere çeşitli hükümler vermişlerdir. Bundan dolayı birisinin sahih dediğine diğeri hasen, zayıf veya uydurma hadis gibi adlandırmalar di-

yebilmiştir. Bir diğer anlam olarak Mütevatir kelimesi, yaygın söylenti anlamına gelen mütevatir sözcüğünden türetilmiştir. Bu hadislere "sahih" de denir. Geleneğe göre şüphe bırakmayacak şekilde doğru olan hadislere denir. İslam Dünyası'na göre yalan üzerinde birleşmeleri aklen mümkün olmayan bir topluluğun rivayet ettiği hadislerdir. Hadisin sahabe dönemlerindeki isnat edilen ravilerinin sayısının çok olması, inanışa göre o haberin reddedilemez bir kesinlik kazandığını gösterir. Bu bakımdan inanışa göre mütevatir hadisler, kendilerinden hiç şüphe edilmeyen en sahih hadislerdir. Hatta inanışa göre mütevatir hadis ile amel etmek farz olup, onu inkâr eden dinden çıkar. Kur'an'da şirk ve münafık kavramlarının birçok yerde geçmesine rağmen İslam Dünyasının bu konularda çok rahat olması hayret vericidir.

Hadis konusunda gidilebilecek en ileri nokta ise Kudsi Hadisler olmuştur. Hazreti Muhammed'in Yüce Allah'tan rivayetle ifade buyurduğu hadislere denir. İnanışa göre Hz. Muhammed'e bazen Cebrail vasıtasıyla ve bazen de vahiy, ilham ve rüya suretiyle Kudsi Hadisler gelmiştir. Bir diğer aktarımında da her türlü noksanlıktan uzak yüce bir varlığa ait olan şey" anlamına gelir. Kudsi Hadisler'de şirk kavramı tabiri caizse arşa çıkmıştır. Bu konuda Kur'an'ın açıklaması zaten nettir. Casiye Suresi 6. Ayette **"İşte bunlar, Allah'ın ayetleridir ki, onları sana hak olarak okuyoruz. Hal böyle iken Allah'tan ve onun ayetlerinden sonra hangi hadise/söze inanıyorlar?!"** vahyedildiği gibidir.

Masum görülen Sahih Hadislerden örnek verirsek;

Keçi'den Korunamayan Ayet;

Aişe (Radiyahallahu Anha) şöyle demiştir:

“Andolsun ki, recmetme ayeti ve yetişkin kişiyi on defa emzirme (sebebi ile nikahlamanın haramlığı) ayeti indi. Andolsun ki, bu ayetler karyolamın altında bir yaprakta (yazılı) idi. Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem) vefat edip biz, Rasulullah (Sallallahu Aleyhi ve Sellem)’in ölümü ile meşgul olunca, evde beslenen koyun veya keçi girip o yaprağı yedi.”

İbnu Abbâs (radiyallahu anhümâ) anlatıyor:

“Hz. Ömer (radiyallahu anh)’i hutbe verirken dinledim. Şöyle demişti:

“Allah Teâla Hazretleri Muhammed (aleyhissalâtu ves-selâm)’i hak (din ile) gönderdi ve O’na Kitab’ı indirdi. Bu indirilenler arasında recm âyeti de vardı! Biz bu âyeti okuduk ve ezberledik. Ayrıca, Resûlullah (aleyhissalâtu vesselâm) zinâ yapana recm cezasını tatbik etti, ondan sonra da biz tatbik ettik. Ben şu endişeyi taşıyorum:

Aradan uzun zaman geçince, bazıları çıkıp: ‘Biz Kitabullah’da recm cezasını görmüyoruz.’ (deyip inkâra sapabilecek ve) Allah’ın kitabında indirdiği bir farzı terkederek dalâlete düşebilecektir. Bilesiniz, recm, kadın ve erkekten muhsan olanların zinâları, -delil veya hamilelik veya itiraf yoluyla- sübut bulduğu takdirde, onlara tatbik edilmesi gereken Kitabullah’da mevcut bir haktır. Allah’a kasemle söylüyorum, eğer insanlar: ‘Ömer Allah Teâla’nın kitabına ilâvede bulundu.’ demeyecek olsalar, recm âyetini (Kitabullah’a) yazardım.” [Buhârî, Hudud 31, 30, Mezâlim 19, Menâkibu’l-Ensar 46, Megâzi 21, İtisâm 16; Müslim, Hudud 15, (1691); Muvatta, Hudud 8, 10, (823, 824); Tirmizî, Hudud 7, (1431); Ebu Dâvud, Hudud 23, (4418).]

Bu hadis Kur’an’dan son derece uzak şirk dolu ve Yaratıcı’yı küçük göstermeye çalışılan bir hadistir. Alemlerin Rabb’inin defalarca İlâhi korumaya aldım dediği Kur’an ı acizce yaratılan zavallı bir keçi yemiş ve deyim yerindeyse Halife Ömer

Kur’an ayetini keçi yiyip recm hükmü dinden çıktığı için çok üzölmüş, bu ayıbı örtmek için laf etmeseler ben ayeti geri ilave ederim demiştir. Bu Halife Ömer’e de o zamanki sahabelere de iftiradır. Hicr Suresi 9. Ayette **“O Zikri (Kitabı) sana Biz indirdik Biz. Onu koruyacak olan da Biziz.”** ve Vakıa Suresi 77 ve 78. Ayetlerde **O, kesinlikle şerefli bir Kur’an’dır. Titizlikle saklanan bir Kitap’tadır.** Kur’an da böyle bir şey olamayacağı net bir şekilde gösterilmiştir

Ölüm Meleğini Pataklayıp Darp Eden Hz. Musa

Ebu Hurayra (r. anh) şöyle demiştir:

Ölüm meleği Hz. Musa’ya (a.s.) gönderildi. Melek Musa’nın yanına gelince Musa meleğe bir tokat attı (meleğin gözü çıktı). Bunun üzerine Melek Rabbi’ne dönerek: “Sen beni ölmek istemeyen bir kula gönderdin” dedi.

Allah (c.c.) meleğe gözünü geri verdi ve ona şöyle dedi: “Ona dön ve elini bir öküzün sırtına koymasını, elinin temas ettiği her bir kıl için kendisine bir yıl ömür verileceğini söyle.”

(Ölüm meleği bunları Musa’ya iletince) Musa:

“Ey Rabbim! Sonra ne olacak?” diye sordu.

Allah: “Sonra öleceksin” buyurdu. Musa:

“Öyleyse şimdi öleyim” dedi.

Musa, Allah’tan kendisini arz-ı mukaddese bir taş atımı mesafeye kadar yaklaştırmasını istedi.

(Ebu Hurayra, Peygamberin (s.a.v.) şöyle söylediğini belirtti): “Orada olsaydım size yolun kenarında kıvıll bir kum tepesinin yanında onun kabrini gösterirdim.

Yine hadis aktarımında rekortmen olan Ebu Hüreyre’nin Kab’b. Ahbar’dan etkilenererek oluşturduğu bir hadise örnektir. Hz. Musa’yı övmek için yapılan bir hadistir. İsrailiyat kaynaklıdır. Yahudiler en önemli peygamberleri olarak Hz. Musa’yı gördükleri için onu yüceltmek adına

gerek Tevrat, Talmud ve Mişnaları olsun gerek hadis uydurmaları olsun her yolu denemişlerdir. Ölüm melekleriyle dalga geçmek ve ölüm anı geldiğinde asla ve asla boşa dönmeyen ölüm meleklerini küçük düşürmek acı vericidir. Hz. Musa ölmek istemeyince Yüce Allah haşa bunu kabul etmek zorunda kalmış ve Musa Peygamber'e uzun ömür vermiştir. Bunlar Kur'an'a aykırıdır. En'am Suresi 61. Ayette **"Kulları üzerinde egemenlik sahibi Kaahir'dir O. Üzerinize koruyucular gönderir. Nihayet ölüm birinize geldiğinde, elçilerimiz onu vefat ettirirler. Ne vaktinden önce iş yaparlar onlar ne de vaktinden sonra."** Nisa Suresi 78. Ayette **"Nerede olursanız olun ölüm sizi yakalayacaktır. Titizlikle korunan muhteşem kulelerde olsanız bile."** açıkça belirtilmiştir.

İnsani Özellikleri Tanrı ya Atfetme Rezillliği

"Allah ahirette peygamberlere kimliğini kanıtlamak için bacağına açıp baldırını gösterir." (Müslim, İman 302; Müsned, 3/1)

"Rabbimiz baldırını açar, her mümin erkek ve her mümin kadın O'na secde eder. Dünyada iken kendisine riya ve gösteriş olarak secde edenler geri kalırlar. Onlar da secde etmeye kalırlar, ancak sırtları bükülmeyen yekpare bir tabakaya dönüşür (ve secde edemezler.)." (Buhari, Tefsir, Nun ve Kalem 2, Nisa 8, Tevhid 24; Müslim, İman 302)

Yüce Allah insanın algılayacağı bir şekilde değildir. O her yerdedir. İnsani özelliklerden arınmıştır. Bu gibi yalanlar büyük günah ve şirktir. Nitekim Bakara 115'de de **"Doğu da batı da yalnız Allah'ındır. O halde nereye dönerseniz orada Allah'ın yüzü vardır. Allah Vâsi'dir, varlığı sürekli genişletip büyütür; Alim'dir, her şeyi en iyi bi-**

çimde bilir" belirtilmiştir.

Bir Garip Pazarlık ve Yine İsrailiyat Etkisi

Resul-i Ekrem Efendimiz (a.s.m.) Hz. Cebrail'in refâkatinde Mekke'den ayrılıp semâya yükselir. Önce Hz. Âdem'le, daha sonra Hz. İdris, Hz. Musa, Hz. İsa ve Hz. İbrahim'le görüşür. Cenab-ı Hakk'ın yüce katından dönüşünde ise Hz. Musa ile karşılaşır. Bu sohbeti Peygamber Efendimiz şöyle anlatır: "O zaman Allah ümmetime elli vakit namaz farz kıldı. Bu farziyeti yüklenerek döndüm. Derken Mûsâ Aleyhisselâma rast geldim.

"Mûsâ (a.s.) bana, 'Rabbim ümmetime neleri farz kıldı?' diye sordu.

"Onlara, 'Elli vakit namaz farz kıldı' dedim.

"Musa (a.s.) bana, 'Rabbine dön de şefaet et, zira ümmetin buna tâkat getiremez.' dedi.

"Bunun üzerine Rabbime Mürâcaat ettim. Allah Teâla şatırını (bir kısmını) indirdi. Ben yine Mûsâ'nın (a.s.) yanına dönerek durumu kendisine haber verdim: 'Bir kısmını indirdi' dedim. O yine, 'Rabbime mürâcaat et, zira ümmetin tâkat getiremez' dedi.

"Ben yine Rabbime mürâcaat ettim. Allah Teâla kalanından bir kısmını indirdi. Mûsâ Aleyhisselâmın yanına yine döndüm. O tekrar, 'Rabbine dön, zira ümmetin buna dayanamaz' dedi. Bir daha müracaat ettim.

"Allah Teâla, 'Onlar beştir, yine onlar [sevap itibariyle] ellidir. Benim nezdimde hükm-ü kaza değişmez' buyurdu.

"Musa'nın yanına döndüm. O yine, 'Rabbine dön' dedi."

"Ben de, 'Artık, Rabbimden utanır oldum' dedim."

Bu Miraç Hadisi olarak geçen bir olaydır. Yine İsrailiyat kaynaklı olduğu için Hz. Musa ön plana çıkmıştır. Bir pazarlık sonrası Hz. Musa'nın haşa Yüce Allah'tan daha

merhametli fikirleriyle asansör misali inip çıkan Muhammed Peygamber en sonunda namazı 5 vakite indirmeyi başarmıştır (!) ve sözde bu olayı gören Cebrail'de Ettehiyyatü'de okunan sözleri söylemiş bu olayı tasdiklemiştir(!) Bu olayın alıntılandığı yerde Zerdüşt inancında tıpkı Miraç hadisinde Muhammed Peygamber'in yedinci kat göğe yükselip, Allah'ı gördüğü gibi Arda Viraf'ın göklere yükselmesi, Tanrı Ahura Mazda'yla görüşmesi, Cehennemdeki cezaların ve azapların nasıl olacağını Cenneti nasıl gördüğünü anlatan Ardavirafname adında bir metin vardır.

Yine hadislerden kısa örnekler verirse **Hadis:** "Yeryüzü balığın sırtındadır. Cennete girecekler ilk olarak bu balığın ciğerinden yiyecektir." Buhârî 3-51 **Hadis:** "Peygamber'e, Allah'ın yerleri ve göğü yaratmadan önce nerede olduğu soruldu, Peygamber "Bir bulut içerisinde idi; üstü hava, altı hava idi" dedi." Hanbel 4-11 **Hadis:** "Allah zamandır." Muvatta 56-3

Kur'an Dışılığın Zirvesi; Diğer Bazı Hadis Örnekleri

Kadında, atta ve evde uğursuzluk vardır. [1995-6617-İbn Mace-1995/1993 c.17 s.218 /6617], [Buhârî-Müslim-Ebû Davud-Tirmizî-Nesâî]

Namazın önünden kadın, eşek, siyah köpek, Yahudi veya domuz geçerse namaz bozulur. [2732-Buhârî-Müslim-Muvatta-Ebû Dâvud-Tirmizî-Nesâî] [2743-[Müslim-Ebû Dâvud-Tirmizî-Nesâî-İbnu Mâce] [6237- Müslim-Ebu Davud-Tirmizi-Nesai-İbn Mace] Bkz. Kur'an-107/4-6

Erkeğe karısını niçin dövdüğü sorulmaz. [3299-Ebu Dâvud]

İnsanın insana secde etmesi uygun olsaydı, kadının

kocasına secde etmesini emrederdim. [3293-Tirmizî]

Kadınların akılları kıt ve dindarlıkları eksiktir. [3307-Ebu Dâvud-Müslim-Buhârî-İbnu Mâce]

Cehennemdekilerin çoğu kadınlardır. [5374-Buhârî-Müslim-Nesâî-Muvatta-İbn Mace] [2075-Buhârî-Müslim]

Cennette en az kadınlar vardı. [3309-Müslim]

Kadınlar sizin yanınızda esirler gibidirler [3303-Tirmizî]

Ey kadınlar, sizler cehennem odunuzunuz. [3039-Buhârî-Müslim-Ebû Dâvud-Nesâî]

Erkek bebeğin sidiğini temizlemek için birkaç kez su serpin; kız bebeğin sidiğini temizlemek için çitileyin. [3506-Buhârî-Müslim-Muvatta-Ebû Dâvud-Tirmizî-Nesâî] [3507-Ebû Dâvud] [527-6162-İbn Mace]

Oğlan çocuğu için birbirine denk iki kurban, kız çocuğu için bir kurban gerekir. [3970-Ebû Dâvud-Tirmizî-Nesâî]

Erkeklere kadınlardan daha zararlı fitne bırakmadım. [3308-Buhârî-Müslim-Tirmizî]

Kadın bir günlük yola mahremi olmadan seyahat edemez. [2194-Buhârî-Müslim-Muvatta-Ebû Dâvud-Tirmizî-]

Kadın avrettir, dışarı çıktı mı şeytan muttali olur. [3443-Tirmizî]

Altın ve ipek, erkeklere haramdır. [3597-7071-Ebu Dâvud- Nesâî-İbn Mace]

Altın ve ipek iman eden herkese yasaktır. [143-Bu-hârî-Müslim-Ebu Dâvud-Nesâî-Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebu Dâvud-Nesâî-İbnu Mâce] [2159-Buhârî-Müslim-Tirmizî-Nesâî]

Ey kadınlar süs eşyanız altın ve ipek değil, gümüş olmalıdır. [2104-Nesâî] [2106-Ebû Dâvud-Nesâî] Ayakta su içmeyin. Biriniz ayakta su içerse, hemen kussun. [2246-Müslim]

Eti bıçakla kesmeyin. [3188-Ebu Davud]

Biriniz kötü bir rüya görürse, uyanınca sol tarafına üç

kez tükürsün. [3910-7169-Ibn Mace]

Ateşte pişeni yiyince abdest alın. [481-6147-Ibn Mace]

İçinizin irinle dolması şiirle dolmasından iyidir. [Buhari-Müslim-Ebu Davud-Tirmizi- Ibn Mace-Darimi]

İki yöneticiye birden onay verildi mi, birini öldürün. [1710-Müslim] [1711-Müslim]

Toplum içinde casusvari gizli bir şey söyleyeni öldürün. [1118-Buhârî-Müslim-Ebu Dâvud-İbnu Mâce]

Çoktanrıcuların yaşlılarını öldürün. [1048-Ebu Dâvud-Tirmizî]

Hırsızlıkta ısrar edenleri öldürün. [1631-Ebû Dâvud-Nesâî]

İçki içmede beşinci kez ısrar edenleri öldürün. [1643-Ebû Dâvud-Tirmizî]

Kur'an okudukları halde traş olanları öldürün. [4816-Buhârî-Müslim-Muvatta-Nesâî-Ebu Dâvud]

Zina edenleri öldürün. [1623-Tirmizî] [1601]

Evliyken zina edenleri taşıyarak (recmederek) öldürün. [1111-Buhârî] [1606-Buhari-Müslim-Tirmizi-Ebu Davud-Nesai-Ibn Mace] Bazı nedenlerden dolayı vazgeçildi. [1609-Muvatta] [1597-Ebu Davud] [1598-Tirmizî-Ebu Dâvud-Nesâî-İbnu Mâce]

Namazı terkedenler öldürülebilir. [2117-Ebû Dâvud]

Dinden dönenleri öldürün. [1585-Muvatta] [1558-Ebu Dâvud-Nesâî] [676-Nesâî] [1586-Ebu Dâvud-Nesâî]

Eşcinsellik yapanları öldürün. [1614-Tirmizî-Ebû Dâvud]

Birliği bozanı, tefrika çıkararı öldürün. [1711-Müslim] [4775-Müslim-Ebu Davud-Nesâî]

Müslüman cinlere üç gün süre verin. Yine de görünürlerse, onları öldürün. [4941-Müslim]

Namazı terkeden kafir olur. [2356-Tirmizî-Nesâî-İbnu Mâce] [2357-Tirmizî] [2355-Tirmizî-Ebû Dâvud-İbnu Mâce]

Namazı terkeden müşrik (Allah 'a ortak eden) olur.

[2354-Müslim-Ebû Dâvud-Tirmizî] [1080-6307]

10 yaşında namazı terkeden çocuklarınızı dövün. [2336-Ebû Dâvud-Tirmizî]

Yüz sene sonra yeryüzünde kimse kalmayacak. [5029-Müslim-Tirmizî-Buhari-Ebu Davud]

Güvercin şeytandır. [5331-Ebu Davud-İbnu Mace]

Av, koyun ve çoban köpekleri dışındaki köpekleri öldürün. [4949-Buhârî-Müslim-Muvatta-Tirmizî-Nesâî]

Peygamber hainlerin yakılmalarını emretti, sonra caydı. [1060-Buhârî-Ebu Dâvud-Tirmizî]

Peygamber teröristlerin gözlerinin oyulmasını emretti ve deve sidiğini içmeyi uygun gördü. [1587-Buhârî-Müslim-Tirmizî-Ebû Dâvud-Nesâî-İbnu Mâce] [1588-Ebu Dâvud-Nesâî]

Yılanı öldürmeyen bizden değildir. [4944-Ebu Davud]

Yılanları ve kertenkeleyi öldürün. [4948-Müslim-Ebu Davud-Tirmizî] [4943-Ebu Davud-Nesâî]

Kocanın vücudu irin olsa, kadın da onu yalasa yine de hakkını ödeyemez. [Müsned, V, 239]

Namazı terk eden dinden çıkar- 2354-2355-2356-2357 1080/6307

On yaşında namaz kılmayan çocuklarınızı dövün-2336 İslam'dan döneni öldürün- 1585-1586-1558-676

Beşinci kez ısrarla içki içeni öldürün-1643

Peygamber deve sütünü ve sidiğini içmeyi tavsiye etti-1587(Buhari-Müslim)

Yaşlı müşrikleri öldürün-1048

Sahabeyi öldüren ve İslam'dan dönenlerin gözlerinin oyulmasını, ellerinin kesilmesini ve öylece ölüme terk edilmelerini emretti-1587

İki kişi yöneticilik iddiasına girerse ikincisini öldürün-1710

Birliği bozanı öldürün-1711

İhtilafı günlerde Kur'an'a çağırınları –ki onlar traş olurlar- öldürün- 4816-4817 (Buhârî - Müslim)

Yılanları öldürün- 4943

Hırsız önce öldürün dedi, sonra vazgeçti elini kesin dedi, sonra öldürün dedi ve öldürüldü

Üç kez uyarıdan sonra görünen cinleri öldürün- 4941 (Müslim)

Evliyken zina edeni taşıyarak(recm) öldürün-1611-1606 (Buhârî - Müslim)

Eşcinseli öldürün-1614

Yakın akrabasıyla birlikte olanı öldürün-1601- 1623

Tüm bunlar insanları Kur'an'dan uzaklaştırmak ve Kur'an'ı geri plana atıp, hükümsüz kılmak için yapılan ve uzun yıllara yayılmış projelerdir.

IRKÇILIK-MİLLİYETÇİLİK VE KUR'AN'IN GÖRÜŞÜ

İrk sözcüğü TDK da anlam olarak; **1-** Kalıtsal olarak ortak fiziksel ve fizyolojik özelliklere sahip insanlar topluluğu. **2-** Soy. **3-** Bir canlı türünde aynı karakteri taşıyan canlıların oluşturduğu alt bölüme denir. İrk, toplumsal olarak farklı görülen fiziksel ve sosyal olarak niteliklere göre insanların gruplandırılmasıdır.

17. yüzyılda ilk olarak kavramsal olarak ortaya çıkan ve 18. yüzyıldan itibaren iyice belirginleşen ırkçılık kavramı, günümüze yakın zamanda ortaya çıkmış bir olgudur. 17. Yüzyılda *François Bernier* antropolojik anlamda ilk defa ırk sınıflaması yapmıştır. Yüz, deri ve vücutsal özellikler olarak açıklanan bu özellikler insan çeşitliliklerini gösterme amaçlı kullanılmıştır. Bunun nedenlerinden birisi de sömürgecilik faaliyetlerinin artmasıyla keşfedilen bazı halkların daha bir aşağılık olarak görülmesi ve onları bu şekil-

de rasyonalize etme, onları kontrol altına alma çabasıdır.

İrkçilik; Irklar arasındaki fiziksel farklılıkların ve doğduğu çevrenin insanların yeteneklerinde ve zekâlarında farklılıklar yarattığını ve bazı ırkların diğer ırklardan üstün olduğunu savunan görüşlerdir. Örneğin bir ırktan olan diğer ırkı geri zekâlı ve hor görebilmiştir. İrkçılar kendilerinden daha aşağıda gördükleri kişilere kötü davranır, ayrımcılık uygular ve kendileriyle eşit haklar tanımazlar.

Avrupalılar, sömürgeciliğe başladıktan sonra beyaz olmayan insanlarla karşıya gelince beyaz ırkın temsilcileri olan Avrupalıların daha erken medeniyeti kurmuş ve gelişmiş olması onları kendilerini üstün görme inancına itmiş ve bu durum sömürge savaşlarına paralel olarak gelişmiştir. İrk ayrımcılığı zamanla artarak bazı ülkelerde bir arada yaşayan değişik ırktan insanlar arasındaki düşmanlıklara savaşlara ve katliamlara yol açmıştır. Örneğin Kolomb'un 1492'de Amerika Kıtası'na ulaşmasından sonra yaklaşık beş asır boyunca Avrupalılar tarafından Amerika Kıtası'nın yerlileri olan "Kızılderililer"e karşı sistematik katliamlar olmuştur. ABD'de ise Afrika'dan getirilen siyahi köleleri kırbaçla, silahla boğaz tokluğuna çalıştıran güneyli çiftçiler, acımasız ve kötü davranışlarını haklı göstermek için köleliğin aşağılanmış ırktan olan Siyahlar için doğal bir olgu olduğunu ileri sürmüşlerdir. Yine örnek olarak Almanya'da, Hitler'in öncülüğünde yönetime geçen Naziler, "Ari ırk kuramı"na (Üstün ırk) sahip çıkmışlardır. En katışıksız Ari topluluğunun Germenler yani safkan Almanlar olduğunu öne sürerek Almanya'nın içinde bulunduğu bunalımdan kurtulabilmesi için Ari olmayan başta Yahudi olmak üzere ve öteki yabancı ırklardan kendi ırklarının arındırılması gerektiğini savunmuşlardır. Bunun için

Almanya'da ve 2. Dünya Savaşı sırasında işgal edilen ülkelerde toplama kampları kurulmuştur. Korkunç işkencelere maruz kalan Yahudilerden milyonlarca kişi gaz odalarında öldürüldü ve yakıldı. Bunlar sadece en bilinen olanlarıdır.

Toplumları fiziksel ve akılsal bakımdan alçaltmak amacıyla gündeme getirilen ırk kavramı hakkında genellikle ırkçılığı destekleyecek biçimde açıklamalar ve kullanımlar olmuştur.

İrk kavramı kökensel olarak eski tarih dönemlerine kadar gitse de yakın zamanlardaki dönemlerde içeriğinin değiştiği söylenebilir. Modern zamanların ulus devletlerinin inşası sürecinde ırkçı söylemler ön plana çıkmaya başlamıştır. Kendi vatandaşını inşa etmek isteyen modern devletler, vatandaşın tek tipleşmesini sağlama mücadelesi vermişlerdir. Ülkedeki bütün farklılıklar bir şekilde asimile edilerek milletlerin genel olarak inşası sağlanmıştır. Bu sürecin dışında kalmak için çeşitli çabalar veren farklı etnik ve dinsel topluluklar ise baskı ve şiddet altında tutulmuşlardır. Milli kimlik inşa süreçlerinde ise tabiri caizse tarih yeniden kurgulanmış ve bir şekilde yeniden yazılmıştır. Tarihin derinliklerinde başarılı atalar bulunmuş ve birçok kahramanlıklar ve hikayeleri onlara atfedilmiştir. Bu şekil millet anlayışı, farklı tarihi olaylar yoluyla ırk dayanışması üzerinde durulmuştur.

"Ulus" ve "ulusçuluk" modernitenin sonucu ortaya çıkan kavramlardır. Topluluklar, Rönesans, Reform ve Aydınlanma Devrini içeren, Avrupa'da ortaya çıkan bir dizi tarihsel sürecin parçası olarak uluslar haline gelmiştir. Ulus olgusu daha sonra Batı'nın kapitalizm, emperyalizm ve bölgesel, ekonomik ve kültürel araçlarıyla giderek tüm dünyaya yayılmıştır. Milli kimliklerin oluşum aşaması ve

ırkçılık arasında bağlantı çok önemli bir konudur. Fransız İhtilaliyle (1789) birlikte doruk noktalara ulaşan milliyetçilik duygusu, farklı milletlere ve ırklara karşı kötü etki olarak dışlamayı, ötekileştirmeyi, küçük görmeyi hatta yok etmeye varan şiddetli olayları beraberinde getirebilmektedir. Fransız İhtilali sonrası oluşan uluslar kendi kültürel değerlerini zamanla oluşturdıkları devletlerinin genel ve ortak değerleri haline getirmişlerdir. Yönetimi elinde bulunduran uluslar, kendi kültürel değerlerini ülkelerinin genel değerleri haline getirmeye çalışmışlardır. Bu süreçte, ülkelerdeki farklı kimlikler ve kültürler görmezden gelinmiştir. Oluşturulan devletin tek tipçi bir yapıya bürünmesi amaçlanmıştır. Bağlılıklar artık yerel hanedanlara değil de oluşturulan ilgili ulus devlete ait olmalıydı. Bunu gerçekleştirmek için yapılan şeylerde çoğu zaman eşitli yöntemler kullanılmış, oluşturulan ulus devlet için makyevelist politikalar benimsenmiştir.

İrkçılıkla milliyetçilik arası bağlantılara gelince, bir görüşte “Milliyetçilik” modern kalkınma tarihinde maalesef patolojik bir olgu olmuştur; Bireylerdeki asabiyet ve anksiyete ondan beslenir. Köklerini, toplumlar için dünyanın büyük bir kısmına dayatılan çaresizliğin ikilemlerinde bulur ve tıpkı nevrotik bir durum gibi o da asli bir muğlaklıkla yüklüdür, karmaşıktır ve içine doğru benzer bir ağırlaşma eğilimi barındırır, tedavisi çok zordur. *Hobsbawm*’a göre ise milliyetçilik feodal üretim tarzından kapitalist üretime geçişin bir sonucudur. Millet ve milliyetçiliği “icat edilmiş gelenekler” olarak tanımlanır. Bu geleneklerle geçmişle gelecek arasında bir köprü yapılmıştır. Bu köprünün ismi de “Milli Bilinç” olmuştur. Hızlı sanayileşmenin yol açtığı ayrılımlar, buna bağlı çözümler ve uzlaşmazlıkları çözmek,

sermayenin her gün yeniden üretimini sürdürerek sistemin devamını sağlamak için toplumsal bütünlüğün yaratılması lazımdır. Özellikle 1870-1914 yılları arasındaki dönemde Amerika ve Avrupa’da birçok milletin oluştuğuna işaret edilmiştir. Milliyetçilik ideolojisi seçkinler tarafından üretilmiş ve ulus devletler tarafından uygulanmıştır. Yine başka bir görüşte *Benedict Anderson*’a göre de millet hayal edilmiş bir olgudur, çünkü en küçük ulusun üyeleri bile diğer tüm üyelerin hepsini asla tanımayacak, onlarla tanışmayacak, çoğunun varlığı hakkında bile hiçbir şey işitmeyecektir. Yine de her birinin zihninde toplamalarının hayali yaşamaya devam edecektir. Bu hayalin üç özelliği vardır:

İlk olarak ulus “sınırlı” olarak hayal edilmiştir. Çünkü en kapsamlı ve büyük ulusun üyeleri bile kendileri dışında başka ulusların olduğunu bilirler; hiçbir ulus milletleri kendi milletlerinin insanlığın tamamını kapsadığı fikrini benimseyemez. İkinci olarak, ulus “egemen” olarak hayal edilmiştir. Egemen bir devlet yapılmıştır. Üçüncü olarak ise “cemaat” olarak hayal edilmiştir. Bu cemaat hayalidir çünkü ulusun öğeleri olan cemaatin çoğu birbirini asla tanımadan yaşayıp ölecektir. Bir ulusun mevcut üyeleri arasında birçok eşitsizlik ve sömürü faaliyetleri ve insan hakları ihlalleri bulunur ama buna rağmen ulus daima “yatay eksenli ve derin bir yoldaşlık” olarak aktarılır. Ulusun belli bir topluluktaki önemli sayıda insanın kendilerinin bir ulus oluşturduğunu düşünmeye ya da bir ulusmuşçasına davranmaya başladıkları zaman var olmaya başladığıdır “Milliyetçilik ulusların kendi öz-bilinçlerine uyanma süreci değildir; ulusların var olmadığı yerde onları icat eder.

Millet olgusunun inşasını gerçekleştirmek için başvuru en temel öğelerin başında “Milli Dil” gelir. Ulus dev-

let aşamasının en önemli inşası dildir. Dil aslında insanlar arası iletişimin temel unsurudur. İnsanlığın başından beri vardır. Ancak bu doğal unsur bazı devletlerce kirli oyunlara yem olabilmıştır.

Yerel dillerin tanınıp çoğalmasının ulusal tarihte gelişmesinden bahsedersek; 1450'de Gutenberg'in modern matbaayı icadıyla birlikte, Gutenberg'in üretimi, özellikle de 1455'te bastığı "Kutsal Kitap" yüksek kalitesi ve ucuz fiyatıyla kısa sürede başarılı olmuş ve bu buluş Avrupa'dan başlayarak tüm dünyada yaygınlaşmıştır. Matbaanın icadı, Dünyanın durumunu değiştirmiştir. Yayınevleri başta tek dil olarak Latince yayım yapmış Latince okur-yazar pazarı doyunca, halk dillerinde eserler basmaya başlanmıştır. Böylece halk dilleri büyük bir hızla yaygınlaşmıştır.

Halk dillerinin yaygınlaşması, dinsel ve siyasal hayatta köklü ve büyük değişimleri beraberinde getirmiştir. Bir yandan, insanların dini ve kutsal metinlere Latince değil de kendi bildikleri yerel dilde ulaşmaları, kilise egemenliğini sarsmıştır.

Milliyetçilik, ulus-devletin ideolojisi, ulus-devlet ise milliyetçiliğin devlet ekinde yapılanması olarak tanımlanabilir. Milliyetçilik, ulusal sadakati siyasal iktidarın kaynağı ve dünya düzeninin temeli olarak tutan ve her birinin kendine özgü karakterine sahip milletlerden oluşan bir ideolojik harekettir. Tarihsel süreç içerisinde önce devletler ortaya çıkmış ve daha sonra milletler oluşmuştur. Bu süreçte dilin ırka özgü olarak kullanımına örnek verirsek Fransız devleti, çok dilli yapısına rağmen belirli bir lehçeye karar vererek eğitimi standartlaştırmış ve Fransızca kavramını yaratmıştır. Bu şekilde ulus içindeki diğer kullanılan dillerin asimile olması veya yok olması amaçlanmıştır.

Fransız Milleti, Fransız Devleti tarafından icat edilmiştir. Aslında tüm devletler de kısmen yapay olarak inşa edilmiştir. Çoğunluk görüşüne göre Milliyetçilik kendi DNA'sında bütün insanların, halkların ve milletlerin eşitliğini kabul eden bir politik davranış türü içermemektedir. Milliyetçilik diğer halkları ve milletleri daha değersiz olarak görür ve ona göre davranışlar geliştirir. Bu şekilde milliyetçiliğin kendi içinde ırkçılığa evrilme ile iç içe olduğu gözlemlenir. Diğer milletleri kendileriyle karşılaştıran milletler doğal olarak kendi milletini üstün görmektedir.

İrkçilik ile milliyetçiliğin birbirine çok uzak durdukları bir dönem hiçbir zaman olmamıştır. İrkçiliğin tek nedeni milliyetçilik olmasa dahi, onun ortaya çıkmasında belirleyici olmuştur. Milliyetçilikten durmadan hem içeri hem de dışarı doğru olmak üzere ırkçılık çıkmaktadır. Aynı şekilde milliyetçilik de ırkçılıktan çıkmaktadır. Karşı çıkılan resmi milliyetçilikler ırkçı oldukları için, milliyetçilik ulusların yeni ideolojileri olarak ortaya çıkmışlardır. Sömürgeci ırkçılıktan üçüncü dünya milliyetçilikleri, Antisemitizmden ise Siyonizm ortaya çıkmıştır. İrkçilik milliyetçiliğe bir ektir, onun dışavurumu değildir. İrkçilik milliyetçiliğe oranla daha aşırıdır ve milliyetçiliğin inşası sürecinde ırkçılığa her zaman ihtiyaç duyulur. Ama bu inşanın tamamlanmasında ırkçılık her zaman yetersiz kalmaktadır. Milliyetçiliklerin ırkçılıkla iç içe geçtiği ve bu sürecin oluşumu bellidir. İrkçilik ve milliyetçiliğin ortaya çıktığı zemin aslında ortaktır. Her iki ideoloji de içinde tündükleri üretim ilişkisinin yerleşmesine, devam etmesine hizmet eder. Bunu daha açık ve vurgulu şekilde ifade edersek İrkçılık, en temelde kapitalist toplumda köle emeği kullanılmasını meşrulaştırmanın bir ideolojisidir. Çağı-

mızda köle emeğinin yerine, değişik etnik kökene sahip işçilerin konumu yer almıştır. Yani ırkçılık; egemen bir ulusun dışında kalan göçmen işçilerin ya da farklı etnik kökenden işçilerin aldıkları ücretlerin eşit olmaması, daha düşük olması ve yaptıkları işlerin daha düşük nitelikte olmasını meşrulaştırmayı sağlamıştır. Burada dikkat edilmesi gereken nokta, ırkçılığın ortak bir kökene sahip olmayan insanlara yöneldiğidir. Irkçılık ulusal sınırlar içinde işlev üstlenir. O insanların düşük nitelikte olması dışında psikolojik ve fiziksel zorbalıklar yapılabilir.

Milliyetçilik ise aynı üretim ilişkisi içinde en temelde, emek gücünü satmak zorunda olan insanları sisteme bağlayan ve ulusal sınırlarda bir devlet oluşturunun etkili bir ideolojisidir. Bu demektir ki milliyetçilik, onu kullananların ortak bir geçmişe ve kökene sahip oldukları insanlara yönelttiği ideolojidir. Milliyetçi ideolojinin temel işlevlerinden biri, ulusal sınırın dışındaki savaşları gerekçelendirmek ve geniş halk kitlelerini bu savaş için seferber etmektir.

Kültürel homojenliğin mümkün olabileceğini varsayan ve kültürel farklılıkların aşılabilir olduğunu iddia eden ırkçılık türleri de vardır. Sömürge ırkçılığı kendini farklı şekillerde takdim etmeye çalışmıştır. Mesela Fransız sömürgeciliği kendini sunarken “asimile edici” olduğunun altını çizerken, İngiliz sömürgeciliği ise “bütün kültürleri saygı duyan” olarak kendini ifade etmiştir. Sömürgeci beyazlar, kendileri dışındaki beyazları “kötü beyazlar” olarak göstermeye çalışmıştır. Bu bağlamda her ulus kendini manevi yönden “en beyaz” olarak, yani en eğitilmiş ve en evrenselci olarak sunmaya özen göstermiştir. Irkçılık kendini sadece siyah-beyaz gibi belirgin bazı özelliklerden yola çıkarak konumlandırmakla yetinmemiştir. Bir diğer örnek olarak

Almanların “ari ırk” oldukları yönündeki iddiaları, bütün diğer milletleri alt sınıflar olarak konumlandırmaya çalışır. Devleti maceralara sürükleyen unsurlardan biri ırkçılıkla ideolojik milliyetçiliğin birleşmesidir. Hitler Almanyası bu durumun en iyi örneğini oluşturur. Emperyalist bazı devletler amaçlarına ulaşmak için milliyetçilikten faydalanabilmektedirler. Tam tersi durum da mümkündür. Emperyalizme karşı mücadele için milliyetçilik itici güç olabilir. Bu durum ülkelerin Kurtuluş Savaşlarında kendini göstermiştir. Ancak maalesef ki emperyalizme karşı mücadeleye veren çeşitli toplumların, bağımsızlıklarını kazandıktan sonraki ulus devlet oluşum dönemi uygulamaları, emperyalist devletlerin tutumlarından çok da farklı olmamıştır. Güçlü olan toplumlar beraberce bağımsızlıklarını kazandığı, görece güçsüz toplumları devlet kurulması aşamasından sonra ötekileştirip ezebilmiştir. Bu nedenle bağımsızlığını elde eden devletlerde Batı ile uyumlu bir ırkçı milliyetçi anlayış ve uygulamalar sıkça görülmektedir. Emperyalizm ve milliyetçilikten oluşan kibir ve üstünlük duygusu maalesef halkların kardeşliğini yenmiştir. Irkçılık ile ideolojik milliyetçilik birleştikleri takdirde devlet maceralara sürüklenebilmektedir. Bunun en iyi örneği Almanya’dır. Emperyalist amaçların gerçekleştirilmesi için de milliyetçilikten faydalanılmak yaygın bir unsurdur.

Milliyetçiliğin yakın yüzyıllarda oluşturduğu “kendi uğruna insanları öldürmeye hazır hale getirme kudreti” önceki dönemlerde tahmin edilememiştir. Milliyetçiliğin adanmışlık seviyesi çok yüksektir ve buna bağlı olan toplumunu ölmeye razı hale getirir. Bu itibarla, insanlarla arasında bu derece güçlü bir adanmışlık ve bağlılık ilişkisini milliyetçilik olgusu kurmuştur. Bunun örneğini ülkelerin

Kurtuluş Savaşları oluşturmaktadır. Modern dünyada artarak kendini gösteren ırkçılık, sanıldığı gibi ilgili ulusu tanınmayana karşı gerçekleştirilmez, tam tersine kendisi tarafından en çok tanınana gösterilir. Toplumlarda ortaya çıkan ırkçılık ve düşmanlık, maalesef daha çok kendine en yakın olan ötekine karşı geliştirilmektedir. Örneğin detaylıca araştırdığımızda Yahudilerin kültürleri ile Almanların kültürleri birbirine çok yakındır. Doğu Avrupa Yahudilerinin kullandığı dilde Alman diline benzemekte ve birçok ortak noktası vardır. Almanlar ve Yahudiler arasında çok yakın kültürel bağlar vardır. Hatta Alman kültürü ile Yahudi kültürünü birbirinden ayırmak zor bir iştir. Dolayısıyla Nazi Soykırımı (Holokost) Yahudilerin Almanlara farklı olmasından değil, Almanlara çok benzer öteki olmasından dolayı gerçekleştirildiği söylenebilir. Milliyetçilik ve ırkçılık aynı olmamakla birlikte birbirini hep tetiklemektedirler. Millete yüklenen üstün meziyetler destansı hikayeler ve oluşturulan tarihi düşmanlıklar ırkçı hareketlere ortam hazırlamaktadır. Başta Batılı toplumlarda yaygın olarak yerleşmiş olan ırkçılık, özellikle 19. yüzyıldan itibaren artan bir şekilde Batı haricindeki bazı milletlere de yayılmış ve insanlığın felaketine neden olmuştur.

Kur'an'ın bu konu hakkında görüşü

Tarihsel süreçte de kendine yer edinen ırkçılık ve milliyetçilik kavramları Kur'an'da da işlenmiştir. Hz. Adem'in yaratılışının ardından Yüce Allah'ın "secde edin" sözüne karşı iblis kendi soyunu daha üstün görmüş ve kibirlenerek reddetmiş ve lanetlenmiştir. Bakara Suresi 37. Ayette bu durum şöyle vahyedilmiştir. **"O vakit biz meleklere, "Âdem'e secde edin" demiştik de İblis dışında tümü secde etmişti.**

İblis yan çizmiş, kibre sapmış ve nankörlerden olmuştu." A'raf Suresi 12 ve 13. Ayetlerde **"Allah buyurdu: "Sana emrettiğimde secde etmeni engelleyen neydi?" iblis dedi: "Ben ondan hayırlıyım. Beni ateşten yarattın, onu çamurdan yarattın." Allah dedi ki "Yıkıl oradan! Orada büyüklük taslamaya hakkın yoktur. Defol! Sen değerini yitirenlerdensin."**

Bu olay bir ırk- soy yarışmasıdır. İblisin bu yaklaşımı tarihte milliyetçiliğinde ana dinamiklerinde bulunan üstsoy yaklaşımının belki de ilk örneğidir. Üstünlük taslama ve seçilmiş grup olarak kendilerini görme durumu Kur'an'da yaşamı anlatılan tüm peygamberlere karşı kendi kavimlerinde de görülmüştür. İnsanların eşit olduğunu anlatan peygamberler, çevrelerindeki kendilerini üstün ve kibirli gören belirli bir zümre, topluluk ya da uluslar tarafından tehdit edilmiş, işkencelere uğratılmışlar hatta bazıları öldürülmüşlerdir. A'raf Suresi 88. Ayette **"Toplumunun büyüklük taslayan kodamanları dediler ki: "Ey Şuayb! Ya kesinlikle milletinize dönersiniz yahut da seni ve seninle birlikte inananları kentimizden mutlaka çıkarırız."** Dedi ki: **"Ya istemiyorsak; zor ve baskıyla mı?"** Hud Suresi 27. Ayette **"Halkının ileri gelenlerinden ayetleri görmezlikten gelenler (kafirler) dediler ki "Görüşümüze göre sen, tıpkı bizim gibi bir insansın. Sana uyanların da görüş belirtmede en aşağılarımız olduğunu görüyoruz. Sizin bizden üstün bir yanınızı da görmüyoruz. Aslında sizin yalancı olduğunuz kanaatindeyiz."** Bu ve benzeri birçok ayetten anlaşılacağı gibi ırksal ve milliyetçi düşüncenin en önemli unsuru olan üstünlük iddiası, uzun dönemlerce devam etmiş ve Semavi kitaplar ve sonuncusu olan Kur'an'da aynı şekilde işlenip eleştirilmiştir. Dolayısıyla

milliyetçilikle ilgili birçok ayet vardır.

Yine İslam Peygamberi Hz. Muhammed zamanı Cahiliye Dönemi'nde ırkçılık çok büyük seviyelere ulaşmış, toplumlar arasındaki en büyük övünç kaynağı kan bağı olmuştur. Bireyler, ancak ait olduğu kabilenin güçlerine göre değerlendirilmiştir. Kabilenin çokluğu büyük bir sevinç kaynağı sayılmış, hatta bazı kimseler kabile bireylerini sayarlarken ölüleri bile sayıp onlarla övünürlerdi. Bu durum farklı versiyonlarla günümüze kadar gelmiştir. Tekasür Suresi 1 ve 2. Ayetlerde **“Aldatıp oyaladı o çokluk yarışı sizleri, Öyle ki, ziyaret edip saydınız kabirleri.”** Sözleriyle bu durum vahyedilmiş olup ilgili ayetlerin devamında Yüce Allah'ın bu konudaki açıklaması şöyledir. **“Ama iş öyle değil; yakında bileceksiniz! Hayır, hayır! İş öyle değil! Yakında bileceksiniz. İş, sizin bildiğiniz gibi değil! Ne olurdu, şaşmaz ve aldatmaz bir bilgiyle bilseydiniz Yemin olsun, o Cehennemi mutlaka göreceksiniz!”**

İnsanlar arasında farklılıklar aslında ilahi düzenin mozağini ve ahengini oluşturur. Ancak buna zıt olarak milliyetçilik ve ırkçılığın en önemli ana damarı üstün ırk inancıdır. Bazı soy, aile, kabile ve milletleri doğuştan beri üstün olarak görme anlayışı milliyetçiliğin ve ırkçılığın yaşam kaynağıdır. Bu noktada Kur'an, bu anlayışı insanın yaratılışından itibaren çözmek adına bazı ayetlerde insanın kökünden ve kökeninden söz etmiştir. Rum Suresi 22. Ayette **“Göklerin ve yerin yaratılmasıyla dillerinizin ve renklerinizin farklı olması da O'nun ayetlerindendir. Bunda, ilim sahipleri için elbette ibretler vardır.”** Hucurat Suresi 13. Ayette de **“Ey insanlar! Biz sizi, bir erkekle bir dişiden yarattık. Ve örfler yoluyla tanışıp kaynaşasınız diye sizi milletlere, boylara ayırdık. Hiç kuşkusuz, Allah katında en**

seçkininiz, sakınılması gereken şeylerden en çok sakınmanızdır. Allah her şeyi bilir, her şeyden haberdardır.”

Bu ayette tüm insanlar arasında eşitlik ve ortak payda vahyedilmektedir. Bu gibi farklılıklar, insanlar arası asla bir üstünlük olarak değil sadece bir tanışma unsuru olarak nitelendirilmiştir. İslam da insanlar arası tek üstünlük takvadır. Bu takva durumu ise ancak insan ile Yüce Allah arasındadır. Birlikte güzelce yaşamamanın yolu bu tarz farklılıkları şeytani bir kibre kapılarak üstünlük olarak görmek değil İlahi Kudret'in bir delili ve gücü olarak görülmesidir. İnsanoğlu; rengi, etniği, dili, cinsiyeti, milliyeti ve ırkları sebebiyle değil, Yüce Allah'ın yarattığı bir kul olması nedeniyle değerlidir ve dokunulmazdır. İslam dini; insanları farklı kimliklere ve çeşitli kollara bölen, kabileler veya milletler arasında ırk temelli savaşımlara neden olan milliyetçilik duygusunu tabiri caizse “cahiliye nevrozu” olarak isimlendirmiştir. Böylece milliyetçiliğin İslam dışı bir akım olduğu Kur'an'da açıklanmıştır.

Her insanın canı, şerefi, gururu ve haysiyeti her türlü hak ihlali ve tecavüzdten korunmuştur. İşte bu anlayış, insanlar arasında kardeşlik bağını yok ederek kin ve nefreti, adalet yerine haksızlığı, beraberlik yerine ayrımcılığı sokan zehirli bir anlayıştır. Bu zehir içine girdiği insanların insanlığını öldürür. Bu zehirli anlayış yüzünden milyonlarca suçsuz günahsız insan yerinden yurdundan kovulup sürülmekte, zorla asimile edilmekte hatta en doğal yaşam hakları olan kendi dillerini, örf ve adetlerini kullandıkları için bile egemen güçler tarafından suçsuz canlar işkencelere ve cinayetlere kurban gitmektedir. Bu zehrin panzehri ise yine insanın kendisindedir.

SERVET DAĞILIMI MÜLKİYET VE KUR'AN'IN GÖRÜŞÜ

Servet kelimesinin sözlük anlamı; varlık, zenginlik, mal ve mülktür. Mülkiyet ise sahiplik anlamına gelir. Mülkiyet hakkı, kapitalist ekonomilerin hâkim olduğu devletlerde taşınır ya da taşınmaz bir eşya üzerinde hak sahibi kişiye istediği şekilde kullanma, yararlanma ve tasarrufta bulunma yetkisi veren bir ayni haktır. Bu sebeple mülkiyet hakkını eşya üzerinde en geniş yetki sağlayan ayni hak da denilir.

Bireysel mülkiyet hakkında kapitalist toplumlarda toplum, mülk sahiplerinin yararına boyun eğmek zorundadır. Ancak Kuran'da durum böyle değildir. Mülk sahipleri toplumun yararına boyun eğmek zorundadır. Kapitalist sistemde mülk sahiplerinin mülkleriyle ilgili her türlü inisiyatifi vardır. Kuran'da ise bu durum lanetlenmiştir. Malda yoksullarında hakkı olduğuyla ilgili kâfirlerin dav-

ranışları hakkında Hakka Suresi 34. Ayette **“Yoksulu doyurmaya özendirmiyordu”** Yine Hakka Suresi 87. Ayette Şuayp Peygamberin malları insanlara paylaştırmakla ilgili vahiyleri iletmesine karşı toplumu şu sözleri söylemiştir. **“Dediler ki: “Ey Şuayb! Namazın/duan mı emrediyor sana, atalarımızın tapar olduğunu terk etmemizi yahut mallarımızda dilediğimiz gibi davranmaktan vazgeçmemizi? Esasında sen; gerçekten yumuşak huylu, olgun bir insan-sın.”**

İnsan serveti eline geçirdiğinde veyahut varlıklı bir şekilde doğduğunda kendisinin o servetin daimî sahibi olduğunu düşünür ve o serveti paylaşmak, insanlara yardım etmek istemez. Hâlbuki ayetlerden de anlaşılır ki mülkün gerçek sahibi Kapital liberal sistemin dediği gibi insan değildir. Nitekim Yasin Suresi 47. Ayette **“Onlara, “Allah’ın size lütfettiği rızıklardan dağıtın!” dendiğinde, nankörlüğe sapanlar, iman edenlere şöyle derler: “Allah’ın, dilediği takdirde yedirip doyuracağı kişiyi biz mi doyuracağız? Siz açık bir sapıklık içindesiniz, hepsi bu.”** Bu ayetlerden de anlaşıldığı gibi Kuran’ın mesajı gayet net ve serttir.

Oluşturulan kapitalist sistemde insanlar arası bir kast sistemi oluşur. Bu sistem insanların toplumsal yaşadığı dönemlerden günümüze kadar süregelmiştir. Toplum diyagramı oluşturulursa en üst tabakada feodal güç sahipleri, kabile liderleri, kutsal din adamları günümüzdeki burjuvaziler yer alır. Tabakanın en altında ise her toplumda istisnasız işçiler köylüler ve köleler günümüzdeki asgari ücret sahipleri gelmektedir. Tüm bunlara liberalizm neden olmaktadır. Çünkü bu sistemde mal ve mülkün sahibi, kendisinin sahip olduğu şeyin mutlak hâkimi konumuna getirir. Tanrısal bir otorite kurar ve kimseye malından ve

mülkünden vermek istemez. Zaten kimsenin ona bir zorlaması da olamaz çünkü mülkiyet hakkına kutsallık adedilmiştir.

Yasalar mal ve mülk sahibi servetli kişilerden oluşan üst tabakaları korur ve destek çıkar. Hatta özel mülkiyetin içeriğine, insanda olan mal ve mülk değil bizzat insanın bedeninin mülkiyeti yani kendisinin başkası tarafından kullanılma hakkı bile dahil olmuştur. Kölelik ve cariyelik buna örnektir. Bu ilgili durumun korkunç boyutlarına bir örnektir.

Toplumun bilmesi gereken kavramlardan biri de “Lehû’l Mülk” kavramıdır. İslam dininin genel amaçlarından biri insanların mülkiyetle ilgili tabularını yıkıp, ekonomik adaletsizliği sona erdirmektir. Tüm peygamberler bunu adaletle değiştirmek için görevlendirilmişlerdir. Bu da “Lehû’l Mülk” yâni “Mülk Allah’ındır” sözüyle yapmıştır ve bunun tüm zamanlarda da yapılmasını Yüce Allah emretmektedir. Zümer Suresi 6. Ayette geçen **“İşte Allah! Budur sizin Rabbiniz! Yalnız O’nundur mülk ve saltanat! İlah yoktur O’ndan başka! Hal böyle iken nasıl oluyor da gerçeğin tersine döndürölüyorsunuz?!”** vahyeden cümleler mülkün tek ve daimî sahibinin Yüce Allah olduğunu aktarır. İnsanoğlu bu ayetlere uymaz ve nefsine teslim olup çok daha fazlasını ister. Paylaşımı reddeder.

Mülkü ve serveti ellerinde bulunduran tacirler, Rahipler, kâhinler, zenginler, tefeciler ve burjuvalar kurdukları bu düzenden her zaman mutlu kalmıştır. Siyonist ve kapitalist protokollerin birinde şöyle yazmaktadır. **“Bizim kuvvetimiz devamlı yiyecek kıtlığı ve işçinin beden zayıflığında gizlidir. Çünkü bütün bunlar bizim arzularımızın kölesi olmasına delâlet eder. O kendi yetkileri içinde bizim**

arzularımıza karşı işçiyi idare hakkını, açlık daha sağlam bir şekilde bize verir. Biz, avam tabakasını açlığın doğurduğu sıkıntı, hased ve kin ile harekete geçirecek ve yolumuzun üzerinde bizi engelleyen ne varsa onların elleri ile silip yok edeceğiz. Silahlanmanın hızlandırılması ve polis kuvvetlerinin arttırılması, koyma kuvvet ve enerjisini bulamayacaktır. Kralların kanuni otoritesinin aristokrasiye verdiği yukarıda bahsedilen plânların yerine getirilmesi için tamamen elzemdirler. Biz istiyoruz ki Dünya'daki bütün devletlerde bizlerden başka ancak proletarya sürüleri, bizim menfaatlerimize bağlı birkaç milyoner ve silahlı koruyucularımız bulunsun". Bu hastalıklı görüş yukarıda aktarıldığı gibi giderek güçlenmiş ve ne yazık ki yasalarla da kendini korumaya almış durumdadır.

Mülk hırsının insanda neler yaptığını açıklayan ayetlerden ikisi de Sad Suresi 23 ve 24. Ayetlerdir. **"Şu benim kardeşimdir. Kendisinin doksan dokuz koyunu var. Benimse bir tek koyunum var. Buna rağmen, onu da bana ver dedi ve tartışmada bana galip geldi."** Dâvûd dedi ki: **"Vallahi, senin bir tek koyununu kendi koyunlarına katmak istemekle sana zulmetmiş. Zaten ortaklardan birçoğu birbiri aleyhine haksızlık ve zulme sapar. İman edip hakka ve barışa yönelik işler yapanlar böyle değildir. Ama onlar da pek azdır."** Dâvûd, kendisini imtihan ettiğimizi düşündü; hemen Rabbinden af diledi, rûkû ederek yerlere eğildi ve Allah'a yöneldi." İnsanoğlunun hırsı 99 kat daha çok malı olsa bile karşıdaki 1 malı olan kişinin malına göz koymaktadır.

Âdem Peygamberi kandıran şeytanın baş vurduğu ilk yol yine saltanat ve mülk olmuştur. Taha Suresi 120. Ayette **"Derken, şeytan ona şöyle diyerek vesvese verdi: "Ey Âdem! Sana, sonsuzluk ağacıyla eskimez-çökmez mülk**

ve saltanatı göstereyim mi?" diye vaat veren şeytana uyan Âdem Yüce Allah'ın ona söylediği şartı yerine getirememiş ve bu durum biz Ademoğulları neslini başlatmıştır.

Kuran'da ilk geçen ilk kıssada da yine doyumsuz mülk sahiplerinin aralarında geçen bir olay anlatılmaktadır. Kalem Suresi 17 ve 33. Ayetlerde **"Biz onları, o bahçe sahiplerini belalandırdığımız gibi belalandırdık. Hani, onlar sabaha çıktıklarında, bahçeyi mutlaka kesip biçeceklerine yemin etmişlerdi. Hiçbir istisna tanımıyorlardı. Ama onlar uyumaktayken, Rabbinden gelen bir dolaşıcı bahçeyi dolaştı da, O, simsiyah kesiliverdi. Sabaha çıktıklarında birbirlerine seslendiler: "Hadi, eğer biçecekseniz ekininize erken gidin."** Yola koyuldular. Aralarında fısıldaşıyorlardı: **"Hey! Bugün oraya bir yoksul girip yanınıza gelmesin!"** Sadece engellemeye, şiddete güçleri yeten kişiler olarak erkenden vardılar. Fakat bahçeyi görünce: **"Yahu, biz yanlış gelmişiz."** dediler! **"Hayır, hayır! Biz mahrum edilenleriz."** Ortancaları/ılımlı olanı şöyle dedi: **"Ben size söylemedim mi? Tespih etseydiniz ya!"** O zaman dediler ki: **"Tespih ederiz seni, ey Rabbimiz! Gerçekten biz zalimler olduk."** Bunun üzerine birbirlerini kınamaya başladılar. **"Yazıklar olsun bize, dediler, biz gerçekten azgınlarmışız!"** **"Umarız, Rabbimiz bize onun yerine daha hayırlısını verir. Biz de her şeyimizle Rabbimize yöneliriz."** İşte böyledir azap! Ahiretin azabı ise gerçekten çok daha büyüktür. Bir bilselerdi!"

Bu kıssadaki özellikle **"Bugün bir yoksul girip yanınıza gelmesin"** cümlesini dikkatlice irdelersek ve bu tutum yüzünden Yüce Allah tarafından bahçe sahiplerinin bahçesinin darmaduman olduğunu okuduğumuzda mülkiyet meselesinin hiç basite indirgenmemesi gerektiğini de anla-

muş oluruz. Yine Kehf Suresi 32-44. Ayetlerinde **“Onlara örnek olarak şu iki adamı ver: Bunlardan birine, üzüm-lerden oluşan iki bağlık vermiş, bağların çevresini hurmalarla donatmış, aralarına da ekinler serpiştirmiştik. Adamın başka bir geliri de vardı. Bu yüzden, arkadaşlarıyla konuştuğu bir sırada ona şöyle demişti: “Ben, malca senden zengin, insan unsuru bakımından da güçlü ve onurluyum.” ve böylece, öz benliğine zulüm ede bağlığına girdi. Şöyle konuştu: “Bunun sonsuza değin yok olacağını sanmıyorum.” “Kıyametin kopacağını da sanmıyorum. Ama eğer Rabbime döndürölüp götürülürsem, bundan daha iyisini bulacağımdan eminim.” Kendisiyle konuşan arkadaşı ona dedi ki: “Sen, seni topraktan, sonra meniden yaratıp sonra da bir adam olarak biçimlendiren kudrete nankörlük mü ettin?” “Lâkin, o Allah benim Rabbimdir. Ve ben, Rabbime hiç kimseyi ortak koşmam.” “Bağına girdiğinde, ‘Mâşallah, kuvvet yalnız Allah’tandır!’ desen olmaz mıydı? Gerçi sen beni, malca ve evlatça senden basit görüyorsun ama, Olabilir ki, Rabbim bana senin bağından daha değerlisini verir; seninkinin üzerine de gökten bir âfet gönderir de bağlığın yalçın bir toprak kesilir.” Yahut suyu dibe çekilir de bir daha onu isteyemezsin bile.” Derken bütün ürününe el kondu. Bağ sahibi, çardakları üzerine çökmüş bulunan bağ için harcadıklarına vahlanarak avuçlarını ovuşturuyor ve şöyle diyordu: “Ne olurdu, Rabbime hiç kimseyi ortak koşmasaydım!” Allah dışında kendisine yardım edecek bir topluluğu da çıkmadı. Kendi kendini de kurtaramadı. İşte böyle bir durumda, dostluk ve koruma, hak olan Allah’tandır. O, karşılık verme bakımından da hayırlıdır, iş sonuçlandırma bakımından da hayırlıdır.”**

Anlatılan bu kıssadan da hareketle kişiler arasındaki servet, miras yada mülklerin aslında Yüce Allah’ın olduğunu ve insanları bununla sınıadığı anlaşılmaktadır. İlgili Surenin 46. Ayetinde ilgili konun çarpıcı özeti ve çıkarılması gereken dersi Yüce Allah tarafından şöyle vahyedilmiştir. **“Mal ve oğullar, şu iğreti dünya hayatının süsüdür. Barışa ve hayra yönelik kalıcı eylemlerse, Rabbin katında sevapça da üstündür, beklenti bakımından da.”** Mülkün o insana verilmesinin sebebi onu paylaşması içindir. Paylaşmayınca da Yüce Allah tarafından gazap edileceği, bu Dünya da hüsrân ve Ahirette Cehennem kapılarının mülk sahiplerine açılacağı anlatılır. Mülkte hükümdarlık iddiası şirksel bir iddiadır.

İnsanlığın başlangıcında ilk olarak mülkiyet kolektif bir yapıya sahipti. Özel mülkiyetin temelleri Neolitik Çağa dayanmaktadır. Tarımla geçinen toplumlarda avcılık ve toplayıcılıkla yaşam devam ettirildiği için ortak olarak ilgili toplum için ortak yiyecekler toplanıyor ve herkes ihtiyacı kadar alıyordu. Yetiştirilen ve toplanılan ürünlerin tarımsal gelişmeyle çoğalması ve depolanma ihtiyacının doğması ürünlerden arta kalanın nerede ve kimler için muhafaza edileceği tartışmalarını getirmiş, böylece özel mülkiyet kavramının ilk temelleri ortaya atılmış oldu.

Mal paylaşımının ilkel komünal toplumlardaki gibi idare edilememesi insanlar arasında görüş farklılıklarına sonradan da yerel çatışma ve savaşılar giden bir yola evrimleşti. Az malı ve çok malı olan insanlar bir sınıf oluştu. Kişiler kendi akraba ve çevrelerini kayırmaya başladı. Ahlaki ve sosyal kavramların değişmesiyle de sınıfsal farklar çoğaldı. Çıkar çatışmaları savaşıları doğurdu. Birçok kişi öldürüldü. Tüm bunları korumak için devlet kuru-

mu oluştu ancak devletlerde egemen güçler tarafından ele geçirilip, burjuvazi çıkarlarını korumak, fakirleri ezmekle sorunları daha da büyüttü. Oluşan bu yapı, kapital sistem ile günümüzde en vahşi halini almıştır.

Halbuki İslam dini bu sorunları en başından beri çözecek yöntemleri ayetlerle vahyetmişti. Gerek Tevrat, Zebur ve İncil gerekse son kitap Kur'an'la bu sorunların çözümü detaylıca işlendi. Bakara Suresi 219. Ayette çözüm emirlerinden biridir. **“Ve sana neyi infak edeceklerini de soruyorlar. De ki: “Helal kazancınızın size ve bakmakla yükümlü olduklarınıza yeterli olanından artanını verin.” Allah, ayetleri size işte böyle açıklar ki, derin derin düşünebilesiniz.”**

Kur'an'da geçen surelerden birinin ismi de “Tekasür”dür. İlgili sure ayetlerinde çoklukla övünme yarışının insanı oyaladığından ve bu davranışlarından geri dönmedikleri takdirde Cehennem’le cezalandırılacakları anlatılır. Görüldüğü gibi mal mülk ve servet konusu Kur'an'ın birçok ayetinde geçmektedir. Fecr Suresi 15-20 Ayetlerinde **“İnsan böyledir; Rabbi kendisini deneyip de ona cömert davranır, nimet yağdırırsa: “Rabbim bana ikramda bulundu!” der. Ama Rabbi onu sıkıntıya uğratıp rızkını ölçüye bağlarsa: “Rabbim bana ihanet etti!” der.**

Doğrusu şu ki, siz yetime ikramda bulunmuyorsunuz. Yoksulun doyurulmasını teşvik etmiyorsunuz. Mirası derleyip toplayıp yiyorsunuz. Malı, devşirip depolatacak bir sevgiyle seviyorsunuz.”

Mal ve mülkü sonsuza kadar ölümsüzcesine sahiplenip açgözlüce doyumsuzca yiyen insanların despot davranışları Tanrısal gazabında habercisi olmuştur.

Kur'an'ın ilk suresi olan Alak Suresi'nde insana yö-

neltiren ilk eleştirinin **“İş, sanıldığı gibi değil! İnsan gerçekten azar: Kendisini her türlü ihtiyacın üstünde görmüştür.”** Olması da durumun ne kadar ciddi olduğunu kavramamız için yeterlidir. Oluşturulan geleneksel din zihniyetinde Zekât için Kur'an dışı olarak 40'da 1 oran belirlenmiş, infak konusu ise gönüllülük esasına bağlı olarak unutulup gitmiştir. Tüm bu durumlar insanı mal ve mülk sevdasına sürüklemiş, Kur'an'ı da okuyup ders çıkarmayan insanlar bu durumun ciddiyetini önemsememiştir. İnsanoğlu genellikle cimriliği seçmiş bir varlıktır. Elindeki varlıkların yegâne sahibinin kendisi olduğunu düşünür. İsrâ Suresi 100. Ayette de **“De ki “Rabbimin ikram edeceği hazineler elinizde olsa tükenir korkusuyla kimseye vermezsiniz.” Bu insanlar çok cimridir.”** Açıklanır.

Düzenin çarklarının bu şekilde dönmesi ancak mülk ve servet sahiplerinin işine yarayacak, fakirlerin durumunda bir değişiklik olmayacaktır. İnfak ve paylaşma birinci Müslüman olmanın en önemli vasıflarından biridir. İmkânı olan Müslümanlar ayetlerde de belirtildiği gibi ihtiyaçlarından arta kalanı diğer insanlarla paylaşmalıdır. Servet ve mülk sahipleri Yüce Allah'ın kendisine lütfettiği malını başkalarıyla cömertçe paylaşmalıdırlar. Bu şekilde kardeşlik, arkadaşlık, yardımlaşma, dayanışma ve birlik olma olgusu oluşacak ve Kur'an'ın da en önemli emirlerinden birine uyulduğu için Yüce Allah tarafından paylaşım yapan halk ödüllendirilecektir. İhtiyaç sahibi olana “Allah versin” demek bir kâfir geleneğidir. Yasin Suresi 47. Ayette **“Onlara, “Allah'ın size lütfettiği rızıklardan dağıtın!” dendiğinde, nankörlüğe sapanlar, iman edenlere şöyle derler: “Allah'ın, dilediği takdirde yedirip doyuracağı kişiyi biz mi doyuracağız? Siz açık bir sapıklık içindesiniz,**

hepsi bu.”

Serveti biriktirip “kenz” etmenin servet sahipleri de dahil kimseye faydası olmayacak, aksine bir lanetin kapısını açacaktır. İnsanlık tarihinde tüm egemen ve üst sınıflar maalesef mal ve mülklerini, insanları kandırıp dini ve milli duygularını istismar edip çoğaltmışlardır. Burada topluma da bir eleştiri yapmalıyız. Okuma ve araştırma duygusu çok zayıf olan toplumlar özellikle din gibi hassas alanlarda kötü niyetli insanlara çabuk kanabilmektedir. Ancak cahillik bir durumu hafifletici bir sebep değildir. İnsana verilen akıl kullanılmak içindir. Tevbe Suresi 34. Ayette **“Ey iman sahipleri! Şu bir gerçek ki, hahamlardan ve rahiplerden birçoğu halkın mallarını uydurma yollarla tıka basa yerler ve Allah’ın yolundan geri çevirirler. Altını ve gümüşü depolayıp da onları Allah yolunda harcamayanlara korkunç bir azap muştula!”**

Vahyedildiği gibi bu düzen binlerce yıldır devam etmektedir. Bu din üzerinden insanları kandırma düzeni sadece İslam ülkelerinde değil diğer İbrani dinlere inanan halklarda da vardır. Nitekim ayette ismi geçen Haham; Yahudilerin din adamlarına verilen isimdir. Rahip ise Hristiyan din adamlarına verilen isimdir. Halbuki anlamları ne kadar değiştirilmiş kaydırılmış sözlerle dolu olsa da Tevrat Zebur ve İncil’de de infak ile ilgili net ve sert emirler vardır. Zaten Yüce Allah’ın yasası değişmemiştir. Bütün Semavi kutsal kitapların temel öğretileri aynıdır.

Mezmurlar (Zebur) da Hz. Süleyman bir duasında; *“Ey Tanrı, adaletini krala, doğruluğunu kral oğluna armağan et. Senin halkını doğrulukla, Mazlum kullarını adilce yargılasın! Dağlar, tepeler, halka adilce gönenç getirsin! Mazlumlara hakkını versin, Yoksulların çocuklarını kurtarsın, Zalimleriye*

ezsin! Güneş ve ay durdukça, Kral kuşaklar boyunca yaşasın; Yeni biçilmiş çayıra düşen yağmur gibi, Toprağı sulayan bereketli yağmurlar gibi olsun! Onun günlerinde doğruluk serpilip gelişsin, Ay ısıdığı sürece esenlik artsın! Egemenlik sürsün denizden denize, Fırat’tan yeryüzünün ucuna dek! Çöl kabileleri diz çöksün önünde, Düşmanları toz yalasın. Tarış’ın ve kıyı ülkelerinin kralları Ona haraç getirsin, Saba ve Seva kralları armağanlar sunsun! Bütün krallar önünde yere kapansın, Bütün uluslar ona kulluk etsin! Çünkü yardım isteyen yoksulu, Dayanağı olmayan düşkünü o kurtarır. Yoksula, düşküne acır, Düşkünlerin canını kurtarır. Baskıdan, zorbalıktan özgür kılar onları, çünkü onun gözünde onların kanı değerlidir.”

Eyüp 29/12-17 (Tevrat) de Hz. Eyüp bir duasında *“Soyluların sesi kesilir, dilleri damaklarına yapıştırdı. Beni duyan kutlar, beni gören överdi; çünkü yardım isteyen yoksulu, desteği olmayan öksüzü kurtarırdım. Ölmekte olanın hayır duasını alır, dul kadının yüreğini sevinçten coştururdum. Doğruluğu giysi gibi giyindim, Adalet kaftanım ve sarığımdı sanki. Körlere göz, topallara ayaktım. Yoksullara babalık eder, Garibin davasını üstlenirdim. Haksızın çenesini kırar, avını dişlerinin arasından kapardım.”* Demiştir. Yine Eyüp Peygamber bir duasında da Eyüp 31/ 24-28 (Tevrat) *“Eğer umudumu altına bağladım, saf altına, ‘Güvencim sensin’ dedimse, servetim çok, varlığımı bileğimle kazandım diye sevin-dimse, ısıldayan güneşe, parıldayarak hareket eden aya bakıp da, içimden ayartıldım, elim onlara taptığımı gösteren bir öpücük yolladıysa, Bu da yargılanacak bir suç olurdu, çünkü yücelerdeki Tanrı’yı yadsımış olurum.”* Demiştir.

Tesniye (Tevrat) 15/7-8 *“Rabbin sana vermekte olduğu kendi memleketinde, kardeşlerinden biri, fakir bir adam, senin yanında, kapılarının birinde olursa, yüreğini katılaştırma-yacaksın ve fakir kardeşine elini kapamayacaksın; fakat ona*

mutlaka elini açacaksın ve muhtaç olduğu şeyde mutlaka ihtiyacına yetecek kadar ona ödünç vereceksin”

Çıkış (Tevrat) 22/25 “Halkıma, aranızda yaşayan bir yoksula ödünç para verirsiniz, ona tefeci gibi davranmayacaksınız. Üzerine faiz eklemeyeceksiniz.

Meseller (Tevrat) 22/22-23 Fakiri, fakir olduğu için soyuma ve düşkünün kapıda ezme; Çünkü onların davasını RAB edecektir, Ve onları soyanların canlarını soyacaktır.

İşaya/Yeşaya (Tevrat) 58/10 Açlar uğruna kendinizi feda eder, Yoksulların gereksinimini karşılırsanız, Işığınız karanlıkta parlayacak, Karanlığınız öğlen gibi ışıyacak.

Matta 35-40 (İncil) “O zaman Kral, sağındaki kişilere, “Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın! Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz; susamıştım, bana içecek verdiniz; yabancıydım, beni içeri aldınız. Çıplaktım, beni giydirdiniz; hastaydım, benimle ilgilediniz; zindandaydım, yanıma geldiniz. “O vakit doğru kişiler O’na şu karşılığı verecek: ‘Ya Rab, seni ne zaman aç görüp doyurduk, susuz görüp su verdik? Ne zaman seni yabancı görüp içeri aldık, ya da çıplak görüp giydirdik? Seni ne zaman hasta ya da zindanda görüp yanına geldik? “Kral da onları şöyle yanıtlayacak: ‘Size doğrusunu söyleyeyim, bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı, benim için yapmış oldunuz.”

Matta 5/ 39-44 (İncil) “Ama ben size diyorum ki, kötüye karşı direnmeyin. Sağ yanağınıza bir tokat atana öbür yanağınızı da çevirin. Size karşı davacı olup elbiseni almak isteyen elbiseni de verin. Sizi bin adım yol yürümeye zorlayanla iki bin adım yürüyün. Sizden bir şey dileyene verin, sizden ödünç isteyen geri çevirmeyin.”

Luka 12 (İncil) “Kalabalığın içinden biri İsa’ya, “Öğretmenim, kardeşime söyle de mirası benimle paylaşsın” dedi. İsa ona şöyle dedi: “Ey adam! Kim beni üzerinizde yargıç ya

da hakem yaptı?” Sonra onlara, “Dikkatli olun!” dedi. “Her türlü açgözlülüğten sakının. Çünkü insanın yaşamı, malının çokluğuna bağlı değildir.” İsa onlara şu benzetmeyi anlattı: “Zengin bir adamın toprakları bol ürün verdi. Adam kendi kendine, ‘Ne yapacağım? Ürünlerimi koyacak yerim yok’ diye düşündü. Sonra, ‘Şöyle yapacağım’ dedi. ‘Ambarlarımı yıkıp daha büyüklerini yapacağım, bütün tahıllarımı ve mallarımı oraya yığacağım. Kendime, ey canım, yıllarca yetecek kadar bol malın var. Rahatına bak, ye, iç, yaşamın tadını çıkar diyeceğim.’ Ama Tanrı ona, ‘Ey akılsız!’ dedi. ‘Bu gece canın senden istenecek. Biriktirdiğin bu şeyler kime kalacak? “Kendisi için servet biriktiren, ama Tanrı katında zengin olmayan kişinin sonu böyle olur.” İsa öğrencilerine şöyle dedi: “Bu nedenle size şunu söylüyorum: ‘Ne yiyeceğiz?’ diye canınız için, ‘Ne giyeceğiz?’ diye bedeniniz için kaygılanmayın. Can yiyecekten, beden de yiyecekten daha önemlidir. Kargalara bakın! Ne eker ne biçerler; ne kilerleri, ne ambarları vardır. Tanrı yine de onları doyurur. Siz kuşlardan çok daha değerlisiniz! Hangi biriniz kaygılanmakla ömrünü bir anlık uzatabilir? Bu küçük işe bile gücünüz yetmediğine göre, öbür konularda neden kaygılanıyorsunuz? “Zambakların nasıl büyüdüğüne bakın! Ne çalılışlar ne de iplik eğirirler. Ama size şunu söyleyeyim, bütün görkemine karşın Süleyman bile bunlardan biri gibi giyinmiş değildi. Ey kıt imanlılar, bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı’nın sizi de giydireceği çok daha kesindir. ‘Ne yiyeceğiz ne içeceğiz?’ diye düşünüp tasalanmayın. Dünya ulusları hep bu şeylerin peşinden giderler. Oysa, bunlara gereksinmeniz olduğu bilinir. Siz O’nun egemenliğinin ardından gidin, o zaman size bunlar da verilecektir. “Korkma, ey küçük sürü! Çünkü egemenliği size vermek uygun görüldü. Mallarınızı satın, sadaka olarak verin. Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin. Orada ne hır-

sız ona yaklaşır ne de güve onu yer. Hazineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacaktır.”

Görüldüğü gibi anlatılan ya da anlatılmayan tüm peygamberler insanlar arasındaki zenginleşme yarışını eleştirmek ve bu uğurda yoksulluk çeken insanları savunmak için çabalayıp didinmişlerdir. Zekât, infak ve sadaka insanların üzerine farz olan ancak insanların umurunda olmayan kavramlar olmuş, hemen hemen tüm ümmetler bu sınavı bir şekilde kaybetmiştir. Para insanların Tanrısı olma durumuna gelmiş deyim yerindeyse insanların çoğu paraya tapmışlardır. Servet biriktirme hırsı; ahlak ve etiği yok etmiş bu uğurda Kutsal Kitaplarla yapılan onca uyarılara önem verilmemiştir.

İktisadi bir kısa analiz yaparsak; Tüm bu servet biriktirme yarışı ve insanlar arası gelir dağılımı uçurumunu hazırlayan ekonomik sistemlerden biri de liberal sistemdir. Liberal sistem de birey bazlı serbest piyasa ekonomisi, arz ve talep prensiplerine dayanır. Serbest piyasa da devlet müdahalesi en aza indirilir. Ekonomik faaliyetlerde rekabet ortamı oluşturulmak amaçlanır. Bu sistemde devletin amacı kapital girişimciler yaratılmasına izin vermektir. Özel mülkiyet hakkı da verilen bireysel ya da kitlesel oluşturulan işletmelere her türlü vergi kolaylığı sağlanır, teşvikler verilir, özel mülkiyetlerini genişletmeleri sağlanır. Her türlü serbestiyetin sağlandığı daha çok kâr elde etme savaşı piyasadaki işletmeleri canavarlaştırır. Örneğin; fiyat kontrolleri gibi hükümet müdahaleleri olmadan, ilaç üreticileri yüksek talep gören bir ilacın fiyatını yükseltebilir. Yine İnsanların çok kullandığı bir malı, o malı satan işletmelerce ortak şekilde malın fiyatının yükseltilerek insanların bu zorunluluklarından fayda etmeleri de örnektir.

Yine yapılacak birçok spekülasyonlarda piyasada durgunluklara ya da adil olmayan rekabete yol açar. Birileri kazanırken diğerleri kaybeder. Birileri malı mülkü ve serveti istiflerken diğer büyük çoğunluk ise buna boyun eğmek zorunda kalır. Tekelleşmeler ve oligarklar önüne çıkamı yiyen bir canavar gibi tüm pastayı alır. Ekonomide teoride istenen amaç; mallarda sayıca çok olanın fiyatlarının düşüp, az olanın fiyatlarının yüksek olmasıdır. Bu şekilde görünmez bir el varmış gibi piyasa kendi kendini düzenleyecektir. Ancak pratikte ahlak ve etik unsuru teorideki gibi işlemeyebilir. Satıcılar zaten bir devlet kontrolü olmadığı için bir olup yüksek bir fiyat politikası uygulayabilir. 1 değerle üretilen bir mal 5 değere 10 hatta yüzlerce değere satılabilir. Burada giderek zenginleşen toplumun bir kısmı ellerinde sahip oldukları mal ve mülklerden çok fazla bulundurarak mal ve mülklerden gelir kazandırmaya devam eder. Adil dağıtılmayan gelirin çoğunu ele alan burjuva sınıfı, fakir olan sayıca büyük sınıfı ele geçirir. Bu da ekonomik adalet sistemini zayıflatır. Güçlü sürekli gücüne güç katar, güçsüz ise daha güçsüzleşir. Bu bir kısır döngüye girer. Bir malın üretiminde emek harcayan işçi ve asgari ücretli sınıf emeklerinin çok azının karşılığını alırlar. Parayı tekelleştiren oligarklar güçlerini arttırır. Halka homojen dağıtılmayan parayı çoğaltmak için değişik ekonomik yöntemler denense de sonuç halk için hep hüsrandır.

Yine devletin aldığı vergilerde ve verdiği teşviklerdeki adaletsizlikler, gücü elinde tutanların adil olmamaları da aradaki gelir uçurumunu arttırır. Vicdan ve ahlak mekanizmasını devreye sokmak bir toplumdaki tüm bireylerin bilinçlenmesiyle oluşacak bir durumdur.

Bu sebeplerle halk arasında oluşan sınıf savaşlarının

en önemli sebebi bahsettiğimiz gibi mal ve mülktür. Serbest piyasa sistemindeki amaç güçlü olanın fakir olanı yiyip yoluna devam etmesidir. Ancak bu sistem vahşi doğa sistemidir. Doğada güçlü olan güçsüz olanı yer, bazı hayvanların verdiği zararı bazı hayvanlar dengeler. Bu doğanın kanunudur. Ancak piyasa doğa değildir. İnsanoğlu da hayvan değildir. Hayvan gibi akılsız da değildir. Vahşi doğanın kanunları insanoğlunu yaşamına uyarlanmamalıdır. Güçlü olanın lehine olan sistemle güçsüzlerin yok edilmesi Yüce Allah'ın bize gösterdiği ve emrettiği sistemde yer almaz. Bu şekilde devam eden toplumlar lanetlenir. İsrâ Suresi 16. Ayette de bu durum anlatılır. **“Biz bir ülkeyi/ medeniyeti mahvetmek istediğimizde, onun servet ve nimetle şımarmış elebaşlarına emirler yöneltiriz/onları yöneticiler yaparız da onlar, orada bozuk gidişler sergilerler. Böylece o ülke/medeniyet aleyhine hüküm hak olur; biz de onun altını üstüne getiririz.”**

Kaynakça;

Kur'an-ı Kerim Yaşar Nuri Öztürk Meali,
Kur'an-ı Kerim Süleymaniye Vakfı Meali